CHOLA KINGS

PART III

BY

PANDIT N. KANAKARAJIER,

"VIDWAN"

MAHARAJA'S COLLEGE, PUDUKOTAH

175
9.10

E. M. GOPALAKRISHNA KONE,

BOOKSELLER AND PUBLISHER

MADURA & MADRAS.

நல்ல கடிதத்திற் கலாசாலே மாணவர்களுக்கு உபயோக மாகும்படி நன்கு பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன.

இவற்றுள் முதற் பகுதி அகத்தியர், தொல்காப்பி யர், ஔவையார், கபிலர், பரணர், நக்கீரர், அரிசில் கிழார், ஆவூர் மூலங்கிழார் என்னும் இவ்வெண்மர்களின் வர லாறுக ளடங்கியது.

இரண்டாம் பகுதி கல்லாடனர், மாமூலனர், மாங் குடி மருதனர், காக்கை பாடினியார் நச்சேள்ளையார், பாலைக் கோதமனர், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனர், மதுரை மருதனிள நாகனர், கடியலூ ருருத்திரங்கண்ண னர், போய்கையார், முரஞ்சியூர் முடி நாகராயர் என்னும் இப்பதின்மர் வரலாறுகள் அடங்கியது.

மூன்றும் பகுதி மோசி கீரனர், சீத்தலைச் சாத் தனர், இளங்கோவடிகள், பெருந்தலைச் சாத்தனர், கோவூர் கிழார், மாறேக்கத்து நப்பசலையார், உறையூர் ஏணிச் சேரி முடமோசியார் என்னும் இவ்வெழுவர் வர லாறுகள் அடங்கியது.

இம்முப்பகுதியிலுள்ள வரலாறுகள் பலவும் சங் கச் செய்யுள்களையும் நூலுரைகளையும் தழுவி இடை யிடையே தொடர்பு படுத்தற்குப் பொருந்துவன சில படைத்து, படிப்பவர் இன்புறுமாறு தெளிவான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கு வேண்டும் மேற்கோட் செய்யுள்களுங் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இப்புத்தகங்கள், படிக்கும் மாணவர்களுக்குப் பழந் தமிழ்ப் புலவர்களின் வரலா றுணர்த்தல் மட்டுமன்றித் தமிழிலக்கியப் பயிற்சியையும் விளைவிக்கத் தக்கன. இப் புத்தகங்க ளெழுதிய வித்துவான் பண்டித கனகராஜை

யாவர்கள் உழைப்பும் ஊக்கமும் பாராட்டத் தக்கன. இப்புத்தகங்களுள் முதற் பகுதியின் விலை அணை 10. இரண்டாம் பகுதியின் விலை அணை 8. மூன்றும் பகுதியின் விலை அணை 8. வேண்டுவோர் ஸ்ரீமான் இ. மா. கோபால கிருஷ்ணக் கோனரவர்கள், புத்தக வர்த்தகர், மதுரை என்ற விலாசத்திற் பெறலாம்.

பாண்டிய மன்னர்

இந்நூற்றெருகுதி வித்துவான் பண்டித நா. கனகசபையரவர்களால் படிப்பவர்க்குப் பலவகையிலும் உணர்வுண்டாமாறு செவ்விய தமிழ் நடையில் இடையிடையே வேண்டுஞ் செய்யுள்களை மடித்துச் சில பாண்டியர்களின் சரிதங்கள் விளங்கும்படி இரண்டு பகுதிகளாக எழுதப்பட்டு, மதுரைப் புத்தக வர்த்தகர் ஸ்ரீமான் இ. மா. கோபால கிருஷ்ணக் கோனரவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இது தமிழ் நடையும் நவீன கற்பனை சரிதங்களும் எழுதப் பயிலும் மாணவர்களுக்கு வேண்டும் மனோ தர்மத்தை உண்டாக்க வல்லது.

இதன் முதற் பகுதியில் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், ஆரியப் படைகடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்னும் மூவர் வரலாறுகள் உள்ளன. இதன் விலை அணை 10.

இரண்டாம் பகுதியில் உக்கிரப் பெருவழுதி, தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் என்னும் இவ்விருவர் வரலாறுகள் உள்ளன. இதன் விலை அணை 8.

இந்நூலாசிரியர் எழுதிய 'தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு' 'பாண்டிய மன்னர்' என்ற நூல்களைப்பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் :

மஹாமஹோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் அபிப்பிராயம்

தமிழ்ப் பண்டிதர் வித்துவான் ம-ள-ள-ஸ்ரீ நா. கனகராஜையர் இயற்றிய தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு மூன்று புத்தகங்களிற் சில பகுதிகளைப் படித்துப் பார்த்தேன். இவற்றிலுள்ள சரித்திரங்கள் தக்க ஆதாரங்களையுடையனவாய் மூன்னோர் கொள்கையினின்றும் வேறுபடலின்றித் திருத்தமான நடையையுடையனவாய் அமைந்திருத்தலின், பாடசாலையிற் படிக்கும் மாணவர்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் மிக்க பயனளிக்கு மென்பது எனது கருத்து. இப்புத்தகங்கள் இயற்றியவருடைய ஆராய்ச்சித் திறத்தை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

தியாகராஜ விலாசம்,
திருவேட்டீஸ்வரன்பேட்டை,
சென்னை, 1-8-'30.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையர்

செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர் அபிப்பிராயம்

தமிழ்ப்புலவர் வரலாறு

(ஒன்று முதல் மூன்று பகுதிகள்)

இவை வித்துவான் பண்டித ஸ்ரீமத் கனகராஜையரவர்களால் எழுதப்பட்டு மதுரைப் புஸ்தக வர்த்தகர் ஸ்ரீமான், இ. மா. கோபால கிருஷ்ணக்கோனரவர்களால்

சோழ மன்னர்

ஸ்ரீ

சோழ மன்னர்

மூன்றும் பாகம்

1. கோப்பெருஞ் சோழன்
2. கோச்செங்கட் சோழன்

ஆசிரியர்

பண்டித, நா. கனகராஜையர், வித்துவான்,

மஹா ராஜா கல்லூரி,

புதுக்கோட்டை.

பிரசுர கர்த்தர்:

இ. மா. கோபால கிருஷ்ணக் கோன்,

புத்தக வர்த்தகர்,

மதுரை & சென்னை.

பதிப்புரிமை] 1931 [விலை அணா. 8-0

உரிமையுரை

வளமிகுபைந் தமிழ்மொழியை யடியேற்கு
வழங்கியருள் வண்மைச் செல்வர்
இளமைமுத லெனையுணர்ந்து மேன்மேலும்
எழுநெறியை இனிது காட்டி
உளநெகிழ்வா லரியபொருள் பலவெளிதி
னுணரவிரித் துரைத்த வள்ளல்
தெளிஞர்களி லுயர்ந்ததிரு நாரணவா
ரியர்பதங்கள் சிந்தை செய்தே

மனமொழிமெய் யுறவணங்கிப் பழந்தமிழின்
பனுவல்களின் வழியிற் சென்று
தினமுயன்று பெறுபொருளிற் சிறிதுசிறூர்
பொருட்டுதவிச் சிறப்பா வெண்ணிக்
கனகமழை பொழிவளவ ரோரிருவர்
வரலாற்றைக் காட்டு மிந்நூல்
எனதுசிறு பணியெனவே யேற்கவெனத்
தொழுதுரிமை யிசைத்தேன் மன்னே.

நா. கனகராஜன்

ஸ்ரீ :

முகவுரை

விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல்நட் டுணர்வு கயிற்றினல்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே.

சென்ற வாண்டிலே சங்க காலத்துப் பாண்டியர் ஒரைவர் வரலாற்றை ஆங்கில கலாசாலே மாணவரும் பிறரும் பயின்றின்புறுமாறு யான் பழம்பொருள்களோடு புதுப்பொருள்கள் சிலவற்றைச் சேர்த்து எழுதி வெளியிட்டேன். அவ்வண்ணமே சோழ மன்னருள் ஓரைவர் வரலாற்றை விளக்க இந்நூற்றொகை எழுந்தது. இதன்கண் சோழ மன்னருள் மிக்க கீர்த்தி படைத்த சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் வரலாறு முதற் பாகத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கிள்ளி வளவன், சோழன் நலங்கிள்ளி என்ற சோழர்களின் வரலாறுகள் இத் தொகுதியின் இரண்டாம் பாகமாகிய நூலில் கூறப் பட்டுள. இம்மன்னர்களின் வரலாறுகளே ஊகித்துணரச் சங்கச் செய்யுட்களே பெரிதும் உதவியாயின.

கோப்பெருஞ் சோழன் வரலாற்றிலே தமிழ்ப் புலவர் அனைவரும் அறிந்தின்புறும் பிசிராந்தையார் நட்பின் பெருமை நன்கு விளக்கப்பட்டது. அந்நட்பின் பெரு

மையை இந்நாளைச் சிறுவர் அறிதல் வேண்டும் என்றே செய்யுட்களை யெல்லாம் உரை நடையாக்கி உரிய வண்ணம் அறிந்து அமைத்துளேன். கோப்பெருஞ் சோழன் அமைச்சரும் அரும்புலவருமாகிய பொத்தியார் மனைவாழ்வு கூற வேண்டுவது அவசியமாதலால், அஃது ஒரு வாறு புனைந்துரைக்கப்பட்டது. சேர மன்னன் ஒருவன் அவனை வென்று சதுக்க பூதத்தைக் கொண்டு சென்றான் என்ற பழஞ்செய்தியும், கோப்பெருஞ் சோழன் மக்களோடு மாறுபட்ட செய்தியும் பழைய வரலாறுகளுக்கு மாறுபடா வண்ணம் புது முறையால் அமைக்கப்பட்டன. மக்கள் குணம் ஒருவாறு பிறகு சீர் திருத்தம் பெற்றதாகவும் காட்டப்பட்டுளது.

சோழன் செங்கணான் என்றும் கோச்செங்கட் சோழன் என்றும் அறியப்படும் சோழ மன்னன், சைவத் திருமுறைகளாலும் திருமங்கையாழ்வார் திருவாக்காலும் புகழப்பெறும் பேறு பெற்ற அரசனே யாவன் என்பது சாஸன ஆராய்ச்சித் துறையிற் றேர்ந்த ஸ்ரீமான் வெங்கையர் என்பார் கொள்கையாம். இக்கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட செங்கணான் வரலாறு இங்கு விளக்கி யெழுதப்பட்டது. இவன் சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறையோடு போர் புரிந்து வென்ற செய்தி பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் அறியப்படுவதே. " தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு " என்ற பெயரால் இரண்டு ஆண்டுகளின் முன்பு என்னால் எழுதிவெளியிடப் பெற்ற நூற்றொகையில் வரும் பொய்கையார் வரலாற்றிலே யான் இச்செய்தியைச் சரித்திர முறை பற்றி விளக்கினேன். அங்கு, சோழன் செங்கணான் சேரமான்

கணைக்கா லிரும்பொறையோடு செய்த போர்கள் இரண்டு என்று கூறினேன். அதனை அறிஞர் சிலர் கண்டித்தனர். இவ்வுண்மைச் செய்தியைப்பற்றி மேலும் சிறிதளவு ஆராய்ந்து இந்நூலில் ஆண்டிருக்கின்றேன். இங்கும் முன் போலவே இரண்டு போர்கள் நிகழ்ந்ததாகவே குறித்துளேன். புறநானூற்றிலே எழுபத்து நான்காம் செய்யுளாகிய "குழவி யிறப்பினும்" என்று தொடங்கும் செய்யுள், சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை பாடியதாம். அச்செய்யுளின் கீழுள்ள குறிப்பு, "சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை சோழன் செங்கணானோடு திருப்போர்ப் புறத்துப் பொருது பற்றுக் கோட்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையிற் கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று பெறாது பெயர்த்துப் பெற்றுக் கைக்கொண்டிருந்து உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சிய பாட்டு," என்பதாம். பொய்கையார் பாடிய களவழி நாற்பதிலே கழுமலப் போர் விவரிக்கப்பட்டது. கழுமலம் சோழ நாட்டின்கண் உள்ளது. குடவாயிற் கோட்டம் சேர நாட்டின்கண் இருப்பது. இங்குச் சிறை செய்யப்படுதற்கு முன் நிகழ்ந்த போர் திருப்போர்ப் புறம் என்ற ஊரில் உள்ள போர்க் களத்தில் நிகழ்ந்தது. திருப்போர்ப் புறம் எந்நாட்டின்கண் ணுள்ளது என்பது விளங்கவில்லை. சேர நாட்டின்கண் இருப்பதாகவே ஊகிக்க வேண்டும். 'குழவி யிறப்பினும்' என்ற பாடலைச் சேரமான் பாடியபோது நிகழ்ந்த போர் சேர நாட்டில் திருப்போர்ப் புறத்தில் நிகழ்ந்ததெனவும் பொய்கையார் களவழி நாற்பது பாடக் காரணமாயிருந்த போர் சோழ நாட்டிலே கழுமல நகர்க்கருகே நிகழ்ந்ததெனவும் ஊகிக்கலாம். இப்போர், சோழ நாட்டகத்ததாகிய

வேண்ணிப் பறந்தலையில் நிகழ்ந்ததென்று நற்றிணை யுரை யாசிரியர் ஸ்ரீமான் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் கூறுவர். இவ்வாறு இரண்டு போர்கள் நிகழ்ந்தன வென்று கொள்ளாவிடின், கலிங்கத்துப் பரணி யாசிரியர் சயங் கொண்டார்,

" களவ ழிக்கவிதை போய்கையுரை செய்யவுதியன்
கால்வ ழித்தலையை வெட்டியர சிட்டபரிசும் "

என்று பாடியது பொய்யாய் முடியும். இவ்விரண்டு செய்திகளையும் பொருத்தக் கருதிச் "சங்கத் தமிழும் பிற் காலத் தமிழும்" என்ற தம் உரை நூலிலே மகாமகோ பாத்தியாய உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் 'துஞ்சிய' என்ற சொல்லுக்கு மயங்கிக் கிடந்த என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்பார்கள். 'நச்சினார்க்கினிய னெச்சில் நறுந்தமிழ் துகர்வர் நல்லோர்' என்பது போல ஐய ரவர்கள் இட்ட பிச்சையாகத் தமிழ் பயின்று வரும் சிறியேன் அவர்கள் கருத்தை மறுத்துப் பேசத் துணிந்து வந்தேனிலேன். நன்கு ஆராய்ந்து என் உள்ளத்துக்கு உண்மை யென்று புலப்பட்டவற்றைக் கூறத் துணிந்தே இங்ஙனம் எழுதினேன். புறநானூற்றிலே பிற இடங் களிலே இச்சொல் இறந்த என்றே பொருள் தருதலா லும், சாஸன ஆராய்ச்சியாளர் ஸ்ரீமான் வி. வேங்கையர் இப்பொருளே பொருத்தமெனக் கூறி யிருப்பதாலும், 'குழவி யிறப்பினும்' என்ற செய்யுள் பாடிய அரசன் பிறகு உயிர் பெற்று வாழ்ந்தான் என்பது 'மான மழிந்த பின் வாழாமை முன்னினிதே' என்று நீதி வழங்கும் நாட்டிற் பிறந்தார்க்குச் செவி சுடும் சொல்லாமாகையா லும், பூனந்துரை வகையாற் புதுமைகள் புகுந்திருப்

பினும் உண்மைச் செய்திகளைப் பண்டையோர் கொள் கைக்கொப்பவே ஆராய்ந்து கூறுவது இந்நூற்றொகை யின் நோக்கமா மாகையாலும், தமிழ்ப் புலவர் வரலாற் றிலே கூறியவாறு இங்கும் இரண்டு போர்கள் என்றே விரித்து எழுதியுளேன். இவ்வாறு யான் கருதுவது பொருத்தமே யாமென என் தமிழாசிரியர் தம் கருத்தை வெளியிட்டருளியது எனக்குப் பேருதவியாயிற்று.

இளம்பருவத்திலே தந்தையை யிழந்து கலைப்பயிற் சிக்கு வழியின்றி மயங்கிய சிறியேனை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கக் கலாசாலையிலே ஒரு மாணவனாகச் சேர்த்துக் கொண்டு உதவி புரிந்த தமிழ் வள்ளல் பொ. பாண்டித் துரைத் தேவர் என்ற நல்லோர் பெயரை நினைந்துருகா திருக்க இயலாது. அன்னார் உதவியின்றியின், தமிழ் எங்கே? சிறியே னெங்கே? தமிழ்ச் சங்கக் கலாசாலையில் கல்வி பயிற்றித் தமிழ்ச் செல்வத்தை யான் அடையுமாறு உதவிய தமிழாசிரியர்களாகிய ஸ்ரீ. சு. ஹரிஹரையரவர் களுக்கும், காலஞ் சென்ற தமிழ்ப் புலவர் சு. அரங்கசாமி ஐயங்கார் அவர்களுக்கும், இந்நூலின் உரிமையை யேற் றுக்கொண்ட ஸ்ரீ. உ. வே. திருநாராயண ஐயங்கார் அவர் களுக்கும் என் மனமார்ந்த வணக்கங்கள் உரியனவாம். தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு, பாண்டிய மன்னர் என்ற என் நூற்றொகைகளை அச்சிட வேற்றுக்கொண்டதுபோல இதனையும் ஏற்றுக்கொண்டு எனக்கு ஊக்கம் உதவிய மதுரைப் புத்தக வணிகர் ஸ்ரீமான் இ. மா. கோபால கிருஷ்ணக் கோனார் அவர்களுக்கும், அச்சிடும்போது ஒப்பு நோக்குதல் முதலிய பணி புரிந்துதவிய என் அன்பர் தமிழ்ப்புலவர் மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை

அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த வந்தனங்கள் உரியன வாம். தமிழ் வளர்ச்சியில் ஊக்கமுடைய இளஞ்சிறார் பலர் பெருகிய இந்நாளிலே இந்நூல் அவருள்ளத்தே உண்மையான தமிழபிமானத்தை வளர்க்க உதவுமா யின், அதுவே இதனை எழுதியதாற் பெற்ற பெரும் பயனாக மதிக்கப்படும்.

தமிழ்த் தெய்வம் துணை நிற்க.

21—11—'31
புதுக்கோட்டை

நா. கனகராஜையர்

ஸ்ரீ :

சோழ மன்னர்

மூன்றும் பாகம்

1. கோப்பெருஞ்சோழன்

I

நள்ளிரவு—விழுது படத் திணிந்த வீங்கிருள்—கழுதும் வழி தேடும் கங்குற் பொழுது—அள்ளிக் கொளலாய் அடையத் திரண்டொன்றுய்க் கொள்ளிக் கும் விள்ளாத கூரிருள்—கள்வரும் காவலருமே அச்சமின்றித் திரியும் அர்த்த யாமம்—அரசன் அரசாட்சியின் ஆற்றலே அளந்து பிறர் அறியவுதவும் இடையிரவு! நாடு நகரெங்கும் வாழ்வார் அனைவரும் அரசன் காவல் உள்ளது என்ற உறுதியால் தம்மைமறந்து துயின்றனர். உறையூர்ப் பெருநகரம் கலக்கமற்று உறக்கங் கொள்கின்றது. எவ்வுயிரும் தம்மை மறந்து துயிலும் அப்பொழுது, ஒருவன் விழித்துத் தன் கிந்தையில் எழுந்த துயரை அடக்க வழியறியாது, உலவிக்கொண்டிருந்தான். அவன் உலவிக்கொண்டிருந்த விடமோ, சாமானியமான

தன்று ; அரண்மனையையடுத்த சோலையில் உள்ள பெரிய மாளிகையின் உப்பரிகை யாகும். சோலையில் உள்ள பல வகை மலர் மரங்களின் மணத்தோடு கலந்து வந்த காற்று, அங்கு வீசியது. வேறு சில மணந்தரும் பொருள் களும் அருகே இருந்தன. பூவும் புகையும் பொடியும் நெய்யும் எவ்வெவ்வகையால் மணந்தரக் கூடுமோ, அவ் வவ்வகை யெல்லாம் அங்கு அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. எங்கு நோக்கினும் மனத்தை வசிகரிக்கக்கூடிய நல்ல காட் சிகளே அவன் அருகில் இருந்தன. ஐம்புலன்களும் ஆரத் துய்த்தற்குரிய எல்லா வகைப் பொருள்களும் அங்கு இருந்தன. இவ்வளவும் இருந்தும், அவன் மெல் லிய பூப்போன்ற அணை ஒன்றிலும் அமர மனம் இன்றி, உலவிக்கொண்டிருந்தான்; தனக்குள்ளே என்னென்ன யோசனை செய்தானோ ! இறுதியிற் பின்வருமாறு மெல் லப் பேசினன்: அவன் பேசிய பேச்சால் அவன் இன் னான் என்பதை அறியலாகும்.

"அறத்தின் ஆற்றல் அடங்கியதா? அருள் என்னும் இறைவன் குணம் எங்கு ஒளித்தது? சோழர் குடியின் பெருமை குன்றுதற்குரிய காலங் குறுகிவிட்டதா? எங் கும் ஒரே இருளாய் இருக்கின்றதே ! நான் எண்ணுவது ஒன்றும் நிறைவேறக் காணேன். இயற்கைக்கு மாறுய செய்கை யெல்லாம் என்னுட்டில் என் கண் முன்னே நிகழ்கின்றனவே! இஃது இறைவன் செயலோ? அவ னன்றி யோரணுவும் அசையாது என்பரே! ஆண்மை யும் வீரமும் போர்ப் பயிற்சியும் சிறந்த என் மைந்தர் இருவரும் இப்பொழுது எனக்கு உதவியாய் இருப்ப ராயின், யான் இவ்வாறு கலங்க நேரிடுமோ? அவ்விருவ

ரும் அறியாமையாற் செய்த குற்றத்தின் பொருட்டு நான் அவரை நாட்டை விட்டு அகலுமாறு ஆணையிட்டேன். பிறகு தக்க பெரியார்களைக் கொண்டு அவர்கள் தங்கள் குறை பொறுக்குமாறு கேட்டிருக்க லாகாதா? நாட்டு மக்களேனும் இவ்விஷயத்தில் வேண்டுவன செய்திருக்கலாகாதா? உரிய காலத்தில் வேண்டுவன செய்யாமையால், இப்பொழுது என்ன நிலை வந்தது? குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை என்னையும் என் குலத்தையும் ஆண்மையையும் திறமையையும் அவமதித்துப் போரியற்றத் துணிந்தான். அவன் மிகவும் நெருங்கி வந்துவிட்டான் என ஒற்றரால் அறிகின்றேன். அறிவுடைப் பெருமக்களெல்லாம் யான் புரிந்த செயல்களில் ஒன்றும் குறை காண்கிலராயினும், இப்பொழுது போர் முயற்சிக்கு யான் படும் சிரமத்துக்குப் பரிகாரம் கூற வறியாராயிருக்கின்றனர். காரணம் என்ன? என் நாட்டுப் படைஞர் அனைவரும் என் சார்பில் நிற்பராயின், இச்சேரன் வருகையைப் பற்றி யான் சிறிதும் கவலை கொள்ளேன். என் மனத்துக்கு மாறுபாடாக நடந்த என்மன்மைந்தர் இருவரும் நாடெங்கும் சுற்றிப் படைகள் சேர்த்து, நாட்டுப் படைஞரிற் பெரும்பாலாரைச் சாமதான பேதங்களால் தம் சார்பில் சேர்க்க முயன்று கொண்டிருப்பதாக அறிகின்றேன். தந்தைக்கு மாறுகப் போர் செய்தற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் அச்சிறுவர், அறிஞர் உரை கேட்பராயின், நாடு இக்காலத்தில் இருக்கும் நிலை அறிந்து அமைதி தேடிக்கொள்ளலாம். அவருடன் சேர்ந்திருக்கும் தீயர் அதற்கு இடங்கொடார். பகை யரசன் நெருங்கி வந்து

கொண்டிருக்கின்றன். அவன் இன்னும் இரண்டொரு தினங்களில் உறையூரையே முற்றுகை யிடக்கூடும். என் ஆண்மையும் வீரமும் அறிவும் சூழ்ச்சியும் படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் என்ற ஆறு அங்கங்களும் செம்மையுற அமையப் பெறுமையால், பயனற்றழியும். நாடு காவற்கென்று அமர்த்தப் பெற்றிருக்கும் படை ஞர், அரசினர்க்கு மாறுகத் திரும்பி வேறொரு திறத் தில் சேர்ந்துகொள்ளும் பொழுது நாடு அடையும் நிலையை யென்னென்று கூறுவது? என் அமைச்சருட் பிறர் எவ்வாறிருப்பினும், போத்தியார் எப்பொழுதும் யான் புரிவனவற்றிலுள்ள அற நிலையை ஆய்ந்து, என் சார்பாகவேயிருந்து வருகின்றார். அவர் ஒருவர் இருந்து என்ன செய்யக் கூடும்? இயன்றவளவு துணையாய் வரும் படையைக் கொண்டு போர் செய்வேன். வருவது வருக. வெற்றியும் தோல்வியும் ஒருவர் கைப்பொரு ளல்லவே! இறைவன் அருள் இருப்பின், எல்லாம் இனிதே யாம். 'கோப்பெருஞ்சோழன் அக நாட்டிலிருந்த குழப்பத்தாற் புறநாட்டிருந்து வந்த பகைஞரோடுபோர் புரியப் பின்னிடைந்தான்,' என்ற பழிச்சொல் எனக்கு வரலாகாது. 'மானம் அழிந்த பின் வாழாமை முன்னி னிதே.' இனிச் சிறிது நேரம் சயனிப்பேன். காலையில் என்ன செய்ய வேண்டியிருக்குமோ! எதற்கும் சிரமபரி காரம் செய்துகொண்டு, சித்தமாயிருப்பது நல்லது."

இவ்வண்ணம் பேசியபிறகு கோப்பெருஞ்சோழன் அதிக நேரம் விழித்திருந்த களைப்பால் அங்கிருந்த தொரு பஞ்சணையிற் சாய்ந்தான். மெய்காவலர் அருகில் நின்று காத்திருந்தனர். துக்கம் உடையானுக்கும் கவலை

யுடையானுக்கும் தூக்கம் வருமோ? அவன் பலவகைக் கனவுகள் கண்டு சூரியன் உதய மாதற்கு இரண்டு நாழி கைக்கு முன்பே எழுந்தான்; காலைக் கடன்களைக் கழித் துக்கொண்டான். ஒற்றர் சிலர் வந்து, சேரர் படை அரணை வளைத்துவிட்டதாகக் கூறினர். பொத்தியாரும் வந்தடைந்தார். படைத் தலைவரும் அவர் பின்னர் வந் தனர்.

பொத்தியார்:—அரசர் பிரானே, யான் சேரர் பெரும் படையோடு வந்திருப்பதாக அறிகின்றேன். போர் நிகழ்ந்தால், நம் நாட்டு மக்களிற் பலர் மடிய நேரிடுமே யன்றி, வெற்றி பெறுதற்கு நம்மால் இயலா தென்றே தோன்றுகின்றது.

சோழன்:—படைத்தலைவரே, போர் விளைந்தால் என்ன ஆகும் என்று நீர் எண்ணுகின்றீர்?

படைத்தலைவர்:—மன்னர் மன்னரே, நான் சேர வரசின் படையின் அளவு அறியும் பொருட்டு அர ணின் மதில்மேல் ஏறி மறைவிடங்களில் நின்று பார்த் தேன்; அஃது இப்பொழுது நாம் சேர்க்கக் கூடிய படை யைப் போலப் பதின் மடங்கு இருக்கு மென்று தீர்மா னித்தேன். கோட்டை மதிலும் முன்னே நடந்த பல போர்களால் உறுதி குறைந்திருக்கின்றது. நம் படை எண்ணிற் குறைந்ததற்குக் காரணம் நாம் இங்கே கூறத் தணியவில்லை. வில்லேருழவர், வேல் வல்லார், வாள் வீரர், யானை வீரர், இவுளி மறவர் என்ற பல திறத் தினரும் நம் நாட்டுக்கு உரிய அளவில் இப்பொழுது மிகவும் குறைந்திருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் அரச குமாரர் முயற்சியேயென்று கூற வேண்டியிருக்

கிறது. இப்பொழுது நம் கை வசம் இருக்கும் சிறிய படையோடு நாம் போர்க்கு எதிர்த்து நிற்போமாயின், நம் மக்களிற் பலர் மடிவதன்றி, நாமும் பரிபவப்பட நேரும். சமாதானமாக வழி யுண்டு என்று தோன்றுமாயின், வேண்டுவன செய்யலாம். பொத்தியாரும் இருக்கின்றார். பிற பெரியார்களும் இருக்கின்றார்கள். போர் புரிந்தே நம்மாலியன்றவளவு முயன்று பார்க்க வேண்டுமென்று ஆணை பிறக்குமாயின், நான் என் உயிருள்ள வளவும் நாட்டையும் அரசையும் காவல் செய்து நிற்பேன்.

சோழன்:—இங்கிருந்து யாரையேனும் தூதாக அனுப்பி, அவர் கருத்தை அறிவோம். பிறகு போர் என்றாலும், அமைதி யென்றாலும், எதுவானாலும், நலமே. தூதாக யாரை யனுப்புவது என்பதை இங்கு முடிவு செய்தல் நலமன்றே?

படைத்தலைவர்:—தூத லக்ஷணம் அமைந்த சான்றோருள் ஒரு சிலரே இப்பொழுது நாட்டகத்தில் இருக்கின்றனர். அவருள் அமைச்சர் தலைவர் பொத்தியாரிற் சிறந்தார் எவரும் இலர். அரசர் நலத்தில் ஈடுபாடுடைய அவரை யன்றி வேறு எவரேனும் தூதராய்ச் செல்லின் நாம் நினைப்பதற்கு மாறான பயன் விளையினும் விளையலாம். ஆகையால், அவரையே தூது போய் வருமாறு ஆணையிடுதல் நலம் என்று எண்ணுகிறேன்.

சோழன்:—பொத்தியாரே, இப்பொழுது போரெதிர்ந்து வந்திருக்கும் குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறையை நீர் இளம் பருவத்திலிருந்தே அறிவீர். நும்மிடம் அவன் சிறந்த அன்பு உடையான் என்பதும்

யான் கேட்டிருக்கின்றேன். புலமையிற் சிறந்த பெரியாராகிய நீர், இங்கிருந்து தூதராய்ச் சென்று, நாட்டின் நலங் கருதி, நமக்கு மானமழியா வழியில் ஏதேனும் முடிவு செய்துகொண்டு வரக்கூடுமாயின், நலமாமன்றே?

போத்தியார்:—அரசரே, நும் நலங் கருதி யான் போர் புரியவும் துணிவேன்; அங்ஙனமாயின், தூது போதற்கு அஞ்சுவேனே? ஆயினும் ஒன்று கூற விரும்புவேன்: இளஞ்சேர லிரும்பொறை எதையேனும் பெறக் கருதி இப்போர்க்கு வந்திருப்பனையின், அதைப் பெற்றாலன்றி அவன் அமைதி நாட இயலாதே! அவன் விரும்பும் பொருளைக் கொடுத்தேனும் அமைதி தேடிக் கொள்ளலாமா? அப்பொருளைக் கொடுப்பதால் நம் நாட்டுக்கு நஷ்டம் விளையாதா வென்பதை நாம் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். அவனோடு பேசிய பிறகு இங்கு வந்து ஆலோசித்து முடிவு கூறுவதே நலம் என்று எண்ணுகிறேன்.

சோழன்:—பொத்தியாரே, நீர் போய்ப் பேசினால், திரும்ப இங்கு வந்து கேட்டு முடிவு கூற வேண்டிய அவசியமில்லை. உயிரும் உடலுமாய் என்னொடு பயின்ற உமக்கு நாட்டின் நலங் கருதி ஒரு முடிவு கூற வியலாதோ?

படைத் தலைவர்:—அது மெய்யே.

போத்தியார்:—அவ்வாறாயின், யான் போய் வருகின்றேன். இறைவன் அருளால் எல்லாம் நலமாகவே முடியும் என்று எண்ணுகின்றேன்.

சோழன்:—விரைவில் வருவீர் என்று நம்புகிறேன்.

பிறகு பொத்தியார் இளஞ்சேர விரும்பொறையின் பாசறைக்குச் சென்றார்; அவனை அங்குக் கண்டார். அவனும் பகைவரின் அமைச்சரேயாயினும், சிறந்த புலவரும் தூதரும் ஆகிய அவரை மரியாதையோடு வரவேற்று, ஆசனத்தில் அமரச் செய்தான்.

பொத்தியார்:—சேர வேந்தரே, எம் மரசர், நீவிர் இப்போர் புரிய வந்த காரணத்தை அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்றார். அடுத்தடுத்துள்ள இரண்டு அரசுகள் அடிக்கடி போர் புரிந்து அல்லற்படாமல் அமைதியாய் இருப்பது நன்றன்றே? இத்தமிழகத்திலே அடிக்கடி நிகழ்ந்த போர்களால் உழவும் வாணிகமும் குறைந்து, நிலமக்களுக்கு வறுமை அதிகமாகின்றது. அரசராயிருப் போர் மக்கள் நலத்தையன்றே நாட வேண்டும்? இப் பொழுது நீர் போர் புரியக் கருதி வந்திருக்கும் காரணம் எதுவே யாயினும், இருநிறத்து மக்களுள்ளும் எண்ணிறந்தார் மடிவர் என்பது உண்மையன்றே? ஆண்டு தோறும் திங்கள்தோறும் அரசரது உற்சாகத்தின் பொருட்டு நம் தமிழகத்தே பல வீரர் மடிந்தொழிந்து, நம் நாட்டுக்குப் பெரிய நஷ்டம் விளைப்பதும் சிறப் பாகுமோ? அயல் நாடுகளிலே சென்று ஆங்கிருக்கும் மன்னரை வென்று நாடு பெறுதல் என்பது வேறு; இங்கு ஒருவர்க் கொருவர் நெருங்கிய உறவினராகிய சேர சோழ பாண்டியர் இவ்வண்ணம் அடிக்கடி போர் தொடுப்பது அற நெறியாம் என்று எனக்குத் தோன்ற வில்லை. எம் அரசர் புலவர் பலராற் போற்றப்பட்ட சிறந்த பெருந்தகையாளர் என்பதை நீவிரும் அறிவீர்; நும் நாடும் அறியும். அற நெறிக்கு மாறான செயல்

இன்றுகாறும் அவர் ஒன்றும் செய்ததில்லை. எக்கார ணத்தால் அவர் தும் சினத்துக்குப் பாத்திர ராயினர்? இயன்றவளவு முயன்று நீவிர் இருவீரும் சமாதானம் செய்துகொள்வதே இந்நாட்டில் உள்ள அறிஞர்க்கெல் லாம் உடன்பாடாம்.

சேரன்:—பொத்தியாரே, நீவிர் கூறிய வணத்தும் பொருத்தமே. யாம் சமீப காலத்திலே எம் படைஞ ரோடு பாண்டிய நாட்டுக்குப் போர் புரியச் சென்றோம்; அங்கு அறிவிற் சிறந்த புலமைப் புரவலனாகிய பழையன் மாறனை வென்று அம்மன்னன் நமக்கு உவந்து கொடுத்த பொருளை யெல்லாம் கொண்டோம். நம் படைஞர் மேன்மேலும் போர் புரியும் அவா வுடையவராயிருக் கின்றனர். ஆகையால், இங்கு இப்பொழுது தந்தையும் மக்களும் ஒற்றுமை யில்லாமல் நாட்டின் வலிமை குறைந் திருப்பதாய் அறிந்து, அற நெறியாற் போர் புரிந்து, நாட்டைக் கைக்கொள்ள வந்தோம். நாம் இந்நாட் டைக் கொள்ள விரும்புவது ஒரு காரணம் பற்றியே: உறையூர்ப் பெருமன்றத்திலே சதுக்கப் பூதம் என்னு மொரு தெய்வம் இருப்பதாக அறிந்தோம். அது தவ மறைந் தொழுகுவோர், அவமறைந் தொழுகும் அல வைப் பெண்டிர், அறைபோகமைச்சர், பிறர் மனை நயப் போர், பொய்க் கரியாளர், புறங் கூற்றாளர் என்ற தீயா ரைப் புடைத்துண்ணுமென்று கேட்டோம். அத்தெய் வம் இந்நாடகன்று எம் நாட்டுக்கு வருமாயின், எமக்கு உறையூர் வேண்டா. அது வராதாயின், உறையூர் எம் ஆட்சிக்குள் வருதல் வேண்டும் என்பது எம்முடைய விருப்பம். இதனை நும்மரசரிடம் தெரிவித்து வேண்டி

வன செய்ம்மின். அமைதியாக இருக்கவே யாமும் விரும்புவோம்.

போத்தியார்:—அரசரே, நீவிர் விரும்புவது இஃ தொன்றுதானே? இன்னும் ஏதேனும் உளதோ?

சேரன்:—வேறொன்றும் எமக்கு வேண்டா. நும் மரசர் எமக்குப் பொன்னும் பொருளும் தரவேண்டா. இப்பூதம் ஒன்று எம் நாட்டுக்கு வருமாயின், யாம் இன்றே போரை நிறுத்திச் செல்வோம்.

போத்தியார்:—சேரவேந்தரே, சதுக்கப் பூதம் இந் நாட்டில் இருப்பது போலவே நும் நாட்டிலும் வந்து நரகரைக் கடிந்து நல்லோரை வாழ்விக்கும்படி நானே செய்கின்றேன். புலவர் வாய்ச்சொற் கேளாத பூதமு முண்டோ? யான் என் வாயால் மெய்ம்மொழி யன்றி வேறொன்று முரையேன் என்பதை நீவிர் அறிவீர். இனி நீவிர் நும் நாட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்று, நக நடுவிலே ஒரு சதுக்கம் அமைத்து, அத்தெய்வத்தை எண்ணிப் பூசைகள் செய்விக்க. அவ்வமயத்தில் அஃது அங்கு வந்து வேண்டும் வண்ணம் புரியுமாறு நான் அதனை வேண்டிக் கொள்கிறேன்; போர் நிகழா வண்ணம் படைஞரை யழைத்துக்கொண்டு நும்நாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டுகின்றேன்; எம்மரசர் நுமக்குதவும் சிறப்பாக இதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுகின்றேன். இஃது இந்நாட்டு மக்கள் கைத்தொழிற்றிறத்தை உலகம் உண ரத்தக்க வண்ணம் அமைந்த மயிராடை; எலி மயிரால் ஆகியது. செந்நெருப்புண்ணும் செவ்வெலி மயிர் ஆடை அரசரானும் போற்றற்குரியது என்பதை நீவிர் அறிவீர். இது நும் திருவிரலாழியினுள் அடங்கும். இப்பொன்

ஞடையையும் பெற்றுக்கொண்மின் இனி யான் விடை பெறலாமோ ?

சேரன்:—புலவரேறே, பொத்தியாரே, நும் முயற்சியினல் எம்மிருவர்க்கும் அமைதியானது எம் நாட்டுக்குச் சென்று யாம் சதுக்கப் பூதத்துக்குப் பூசை செய்த பிறகு நாடெங்கும் பிரசரிக்கப்படும். நீர் இப்பொருளைப் பெற்று, நும்மரசரிடம் எம் வணக்கத்தை அறிவிக்க. இனி யாமும் விடை பெறுவேம்.

பொத்தியார் உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சோழமன்னனிடம் வந்தார்; சேரமன்னனுகிய குடக்கோ இளஞ்சேர லிரும்பொறை தம் மொழியை யேற்றுக் கொண்டு நிணைத்த வண்ணம் பெரும்போர் தொடுக்காமற் போக ஒப்புக்கொண்ட செய்தியைச் சோழனிடம் தெரிவித்தார். அருகில் இருந்த படைத் தலைவர், ''சேரர் அமைதியோடு திரும்பிச் செல்லுதற்காக நம்மிடம் விரும்பும் பொருள் யாதோ ?'' என்றார். அதற்குப் பொத்தியார் மறு மொழி கூறத் தொடங்கி, அரசனே நோக்கிப் படைத்தலைவர்பாற் கூறற்குரியதை இருவரும் கேட்கக் கூறினர்: ''அரசர் பெருமானே, இளஞ்சேர லிரும்பொறை நம்மிடம் வேறென்றும் வேண்டவில்லை. நம் நாட்டில் உள்ள சதுக்கப் பூதம் தன் நாட்டிலும் வந்து வாழ வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான். நான் அவ்வண்ணமே செய்கின்றேன் என்று கூறி வந்தேன்.''

படைத் தலைவர் :—தெய்வத்தை ஓர் இடத்திலே இருந்து மற்றோரிடத்துக்குப் பெயர்த்தல் மக்களாலியலுமோ ? இது செயற்கருஞ் செயலாயிற்றே ! இதைச் செய வல்லார் இங்கு யார் இருக்கின்றார்?

போத்தியார் :—'செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்,' என்பது நாம் அறியாததன்றே? அரசர் பிரான் ஆணை கிடைப்பின், யானே இப்பூதம் சேர நாட்டுக்குச் செல்லும்படி செய்வேன். வேறு பிறரும் இச்செயல் செய வல்லார் இருக்கின்றனர். உண்மைப் புலமை படைத்தாரால் இயலாத செயலும் உளதோ ?

படைத்தலைவர்:—அவ்வாறு தெய்வங்களை இடம் விட்டு இடம் பெயர்ப்பது சாத்தியம் என்றே கொண்டாலும், நம் நாட்டுக்கு அழகாகவும் அற நெறித்துணையாகவும் இருக்கும் அத்தெய்வத்தைப் பிறர்க்குத் தந்து நாம் அதனால் இதுகாறும் பெற்றுவந்த பெரும்பயனை இக்காலை இழத்தலாகுமோ? அவ்வாறு செய்வது நமது அரசுக்குக் குறைவன்றே ?

போத்தியார்:—முன்னே இச்சதுக்கப் பூதம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந்தது ; சோழமன்னர் உறையூர்க்கு வரவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ள இரண்டிடங்களிலும் கோயில் கொண்டு தன் அறப்பணியை இயற்றி வருவதாய் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நாம் வேண்டுவோமாயின், மூன்றிடங்களில் இருக்க இசைதலாகாதா ? பூதங்களுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் காலம்இடம் என்ற எல்லை வரன்முறையுண்டா? எல்லாம் வல்ல இறைவனே வேண்டுவார் வேண்டுவதேயீவானுய் இருக்கும்போது, அவனருள் பெற்று உலகநலம் புரியும் இப்பூதம் நம் வேண்டுகோட்கு இணங்காதா ? நம் நாட்டு அருட்புலவருட் சிறந்த முதியார் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவரை கேரிற் கண்டு அவரைக் கொண்டு நம் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்.

சோழன்:—பொத்தியார்க்கு எதுசம்மதமோ, அஃது எனக்கும் சம்மதமே. இவ்விஷயமாக நான் ஒன்றும் மாறுபட்ட கொள்கை கூறுதற்கில்லை. புலமையின் வயப்படாத பொருளும் உண்டோ? அப்புலவரை யழைத்து வாரும். நாம் மூவரும் கோயில் சென்று, அச் சதுக்கப் பூதத்தின் விருப்பத்தை அறிவோம்.

பொத்தியார்:—அவ்வண்ணமே செய்வோம்.

பிறகு பொத்தியார் விரைவிலே அங்கு அப்புலவரை அழைத்து வந்தார். அவரும் வந்து அரசனை வணங்கினர். பின்பு அரசன், படைத் தலைவர், பொத்தியார், நரைமுது புலவர் என்ற நால்வரும் புறப்பட்டுப் போய்ப் பூத சதுக்கத்தை அடைந்தனர். எல்லாம் வல்ல இறைவனை, 'உலகம் நலம் பெறுக,' என்ற பிரார்த்தனையோடு நால்வரும் சிறிது நேரம் தியானித்தனர். பிறகு நரைமுது புலவர் எழுந்து நின்று,

"அறத்தின் றிறத்தினை யனைவருங் கண்டு
நெறிபிழை யின்றி நேர்மையிற் சென்மார்
அறநெறி பிழைத்து மறநெறி செல்லுமுடம்
பொறியறை போகிய புல்லியோர் தம்மை
மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி றிலங்கத்
தோடுத்த பாசமும் பிடித்த சூலமும்
கரமுறக் கொளீஇ விரைவுறப் பற்றுபு
புடைத்துணும் பணிசெயும் பூத மென்னச்
சதுக்கத் தமர்ந்த விதுப்புறு தெய்வமே!
பூம்புகார் நகரிற் பொருந்தினை முன்னுள்
மன்னரு மக்களும் வணங்கிவேண் டுதலால்
உறையூர் நகர்புகுந் துறைதர லாயினை.

இங்குவாழ் மக்கள் யாவரும் இன்புற
வஞ்சிமா நகரின் மன்னர் விழைந்தவா
றங்ஙக ரடைந்துநன் கறநெறி நடாத்தி
வாழ்தல் வேண்டுதும் மனமுற வருளி
எம்மிறை வேண்டுகோள் இனிது செவிக்கோளா
மறுமோழி யின்னே வழங்குதி யினிதே.''

என்று பாடினர். உடனே சதுக்கப் பூதம் அவர்கள் முன் தோன்றி, அந்நால்வர்க்கும் காட்சி கொடுத்து, ''மன்னர் விழைந்தவாறு உரிய காலத்தில் முற்றுவிப் பேன்,'' என்று கூறியது. பிறகு புலவரும் பிறரும் இறை வனருளே வாழ்த்தி, அங்கிருந்து புறம் போந்து அரண் மனை யடைந்தனர்.

அரசன் சிறிது நேரம் எல்லாரோடும் பேசி யிருந்து, புலவர்க்குத் தக்கவாறு சிறப்புச் செய்து, விடை கொடுத் தனுப்பினன். பொத்தியாரும் படைத் தலைவரும் பிறகு விடை கொண்டு சென்றனர். பல நாட்களாக மனத்தி லிருந்த கவலை ஒருவாறு நீங்கியதால், அரசனும் அன்று நிம்மதியாகத் துயிலச் சென்றனன். கிரமமாக அரசியற் குரிய செயல்களெல்லாம் நிறைவேறி வந்தன.

II

தண்டமிழ் வேலித் தமிழ்நாட் டகமெல்லாம்
நின்று நிலவிப் புகழ்பூத்த லல்லது
குன்றுத லுண்டோ மதுரை கோடித்தேரான்
குன்றமுண் டாகு மளவு.

மதுரைமா நகரம், திருமால் உந்திக் கமலம் போன்ற சீரூர் என்று புலவர்களாற் புகழப் பெற்ற திருநகரம். அந்நகரத்தே அமைந்த தெருக்கள் தாமரை மலரில் இதழ்கள் அமைந்தவாறுபோல அமைந்துள்ளன. அத் தாமரைப் பொகுட்டுப்போல உள்ளது நகர் நடுவமைந்த சிவபிரான் கோயில் என்பர். அந்நகரின்கண் வாழும் தண்டமிழ்க் குடிகள், மலரின் தாது போல்வார்கள். தாதுண்ணும் வண்டு போல்வர் பரிசில் வாழ்நராகிய புலவரும் பாணரும் பிறரும். இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த நகரம் கமலமலரிற்பிறந்த நான்முகன் நாவினின்றுதோன்றிய நான்மறை முழக்கத்தால் எத்தகையோர்க்கும் இன்பமே விளைக்கும் துயிலிலிருந்து எழும் வழக்கம் உண்டேயன்றி, வஞ்சிமா நகரும் உறையூரும் போலக் கோழி கூவுதலால் எழாது.

இத்துணைத் தெய்வச்சிறப்புவாய்ந்த நகரிலே நுதல் விழி நாட்டத்திறையோன் கோயிலிற் காலியம் எழுந்தது. அன்பர் பல்லாயிரவர் இறைவனைக் கண்குளிரக் கண்டு பேரின்பம் பெறக்கருதி, வையை நீராடி, அகமும்

புறமும் தூயராய் அடைந்தனர். எம்பெருமாற்குத் திருவனந்தல் நித்தியத் திருவிழா நிறைவேறியது. அறிவுடை நம்பி என்ற பாண்டியர் குலத் தோன்றலும் இறைவனை வணங்கும் பொருட்டு அங்கு வந்திருந்தான். அவன் பாண்டிய நாட்டில் ஒரு பகுதியை ஆண்டுகொண்டிருந்தான்: பல வாண்டுகளாக மக்கட் பேறில்லாக் குறையை மனத்தில் எண்ணி வருந்தியிருந்தான்; இறைவன் அருள் கூட்டி வைப்பினன்றி எதுவும் இயலாது என்ற உறுதியான எண்ணத்தோடு சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் கூடற் பெருமானைக் கண்டு வணங்கி வாழ்த்தி வந்தான்.

திருக்கோயிலிலே வந்து நின்று இறைவனைத் தரிசித்த பலரும் மெல்ல மெல்லத் தம் மனையகம் நோக்கிச் செல்லலாயினர். அரசனும் செல்லவெண்ணி, அக வாயிலைக் கடந்தனன், ஆங்கு அறிவின் விளக்கத்தைத் தம் கண்ணெளியால் தெளிவுறுத்தி மெல்லச் சென்ற ஒரு முதியாரைக் கண்டான். அவர் வயதால் மூத்தவராய் இருந்தும், மூப்புக்குரிய தளர்ச்சியேனும் நரைதிரைமுதலிய குறிகளேனும் இல்லாதவராய் இருந்தார். அது கண்டு அதிசயித்த மன்னன், அவரை நோக்கி, "பெரியீர், தாம் இருப்பது எவ்வூரோ? தாம் இங்கு இன்றுதான் வந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. இதற்கு முன்பு நான் நும்மை இங்குக் கண்டதில்லையே!" என்று வினவினன்.

அதற்கு அம்முதியவர், "ஐயன்மீர், யான் இந்நாட்டகத்து வாழ்பவனே; இறைவனருளாலும் பெரியார் அனுக்கிரகத்தாலும் தமிழ்ச் செல்வம் சிறிதளவு படைத்

துளேன். எவரிடமும் சென்று புகழ்ந்து பேசி இரந்து வாழ வேண்டிய நிலையில் வருந்தா வண்ணம் எம் ஊரில் உள்ள என் மக்கள் சும்மப்பொறையை ஏற்றுக்கொண் டிருக்கின்றனர். அரசரால் எனக்கும் பிறர்க்கும் எவ் வகை இடையூறும் இல்லே. நிலத்திலிறு பெறத் தக்க இறைகளேப் பெற வருவோர் கிரமமாகவே நடக்கின்ற னர். ஆகையால், நான் இந்நாள்வரை நும்மை நேரிற் கண்டதில்லே. எம்மூர் இந்நாட்டகத்துள்ளதும் முன் னளிற் புலவர் பலர் பிறந்து வாழ்ந்த பெருமை பூண்ட தும் ஆகிய பிசிர் என்பதே ஆகும்," என்றூர்.

அது கேட்ட மன்னன், "இந்நாளிலும் பிசிரின்கண் பெரும்புலவர் பலர் உளர் என்றே கேட்டிருக்கின்றேன்; பிசிராந்தையார் என்ற புலவரைப் பற்றிப் பலர் கூறக் கேட்டிருக்கின்றேன். எனினும், அவரை நேரிற் பார்த்த தில்லே. பெரியீர், இன்னும் நீர் நும் பெயர் கூறவில் லையே!" என்று கேட்டான். முதியவர், முக மலர்ச்சி யோடு அரசனே நோக்கி, "ஐயன்மீர், என்பெயர் என்று யான்விருப்பத்துடன் கூறிக்கொள்வது, 'பெருஞ்சோழன்' என்பதே. என்னே நீர் இன்னன் என இப்பொழுது அறிந்துகொள்ளலாமே!" என்றனர்.

இவ்வாறு புலவர் பேசியதைக் கேட்ட அறிவுடை நம்பி, மிகவும் ஆச்சரிய மடைந்து, அவரை நெருங்கி, மன மகிழ்ச்சியோடு அவர் இரு கரங்களேயும் பற்றி, மெல்ல அழைத்துக்கொண்டு கலியாண மண்டபத்தை அடைந்தான். அங்கே இருவரும் அமர்ந்தனர். பிறகு மன்னன் புலவரை நோக்கி, "இந்நாள்வரை என்னருகு வராமலும் என்னேக் காணுமலும் இருந்த பெரும்புலவ

ராகிய நீர், இன்று இறைவனருளால் இத்திருக்கோயில் வந்தடைந்தீர். யானும் நும்மைக் காணப் பெற்றேன். பாண்டிய நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்த புலவராயிருந்தும், கோப்பெருஞ்சோழனிடம் நீர் பெருநட்புப் பூண்டுள்ளீர் என்பதை யான் கேட்டறிந்துள்ளேன்; இன்றுகாறும் நீவிர் இருவீரும் ஒருவரை யொருவர் கண்டதில்லை யென்று கூறக்கேட்டுளேன். தெய்வப் புலவராகிய திரு வள்ளுவர்,

"புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்."

என்று பாடியருளியதற்கு நீவிர் இருவீரும் இலக்கியமா யிருக்கின்றீர் என்றும் அறிந்து இன்புற்றேன். நும் அருமைத் திருவாக்கால் ஒரு பாடலேனும் பெறுதிருப் பின், அஃது எனக்குப் பெருங்குறையாம். எனக்கு அறிவு புகட்டி முகத்தால் ஒரு செய்யுள் இசைக்க வேண்டுகிறேன்," என்று கூறினன்.

பிசிராந்தையார் என்ற அப்புலவர் பெருமான், பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியை மகிழ்வோடு நோக்கி, "அரசரே, யான் நுமக்குக் கூறவுரியது என்னவுளது? நும் நாட்டிலும் நும்மிடத்தும் யான் யாதொரு குறை யையும் காண்கிலேன். ஆயினும், பொதுவாக அரசர் அறியத் தக்க சிலவுரைகள் கூறுகிறேன்; செவிசாய்க்க," என்று கூறிப் பின் வருங் கருத்தமைந்த ஒரு செய்யு ளைப் பாடினர்:

"நன்கு விளைந்து முற்றிய நெல்லை யறுத்து மனையகங் கொணர்ந்து சோறுஆக்கிக் கவளம் கவளமாகக் கொடுப்போ மாயின், ஒருமா நிலத்திற் குறைந்த சிறு நிலத்தில் உள்ள

பயிரின் விளைவும் ஒரு பெரிய யானைக்குப் பல நாளை உண வாக வுதவும். யானை தானே புகுந்து உண்ணத் தொடங்குமா யின், நூறு செய்யாயிருப்பினும், அதன் வாயிற் புகும் அள வைக்காட்டிலும் கால் மிதித்தலால் மிகுதியாய் அழியும். அவ் வண்ணமாகவே, அறிவுடைய அரசன் குடிமக்களிடம் இறை யிறுத்தற்குரிய நெறியை யறிந்து காலம் இடங்கட் கேற்பக் கைக்கொள்ளும் வழக்கமுடையனு யிருப்பின், அவன் நாடு கோடிக் கணக்கான பொன்னைப் பெற்றுப் பெரிதும் நலம் பெறும். வேந்தன் அறிவு குறைந்தவனுய் நாடோறும் சந் தர்ப்பத்திற்கேற்ற அற நெறியை இடித்துக் கூறுத வீண் ஆரவார முடைய அமைச்சர் முதலிய பரிவாரத்தாற் சூழப் பட்டு அன்பும் அருளுமின்றிக் குடிகளிடம் பலாத்காரத்தாற் பெறும் இறைப் பொருளை விரும்பி யிருப்பனுயின், அந்த யானை புகுந்து அழித்த நிலம் போல, அவன் நாடு அவனுக் கும் பயனற்றதாய் அழிவெய்தும்." *

அச்செய்யுளைக் கேட்ட அறிவுடை நம்பி, "ஐயன் மீர், புலவர் பெருமானே, நும் செய்யுளில் 'வாய் புகு வதனினும் கால் பெரிது கெடுக்கும்' என்ற உபமானத் துக்கு உபமேயம் விளங்கவில்லையே!" என்றுன். புலவர், "அதன் கருத்து வெளிப்படையே. அரசனுக்கு நேரில் வந்து சேரும் இறைப் பணத்தைக்காட்டிலும் அதிக மாகவே அவன் பரிவாரங்களாலும் சிறிய உத்தியோகஸ் தராலும் தண்டலாளராலும் பிறராலும் குடி மக்கள் மனம் புண்ணுகும்படி வலிந்து இறுக்கப்படும் என்பது அங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விஷயம். இனி இது நிற்க. அரசரே, யான் இங்கு நேரிலே நும்மைக் கண்ட போது நீவிர் நும் மனத்திலே ஏதோ ஒரு பெருங்கவலை

* புறநானூறு-செய், 184.

வைத்துக்கொண் டிறைவனிடம் பிரார்த்தித்துக்கொண் டிருந்ததாக அறிந்தேன். நுமக்கு இருக்கும் மனக் குறை இன்னதென யான் அறிய லாகுமோ?" என்று கேட்டார்.

புலவர் இவ்வண்ணம் விசாரிப்பர் என்பதை எதிர் பாராதிருந்த மன்னன், தனக்கிருந்த மனக்குறை பெரி தாகத் தோன்றச் சிறிது தலை குனிந்திருந்து, பின்னர்ப் புலவர் முக நோக்கி, "புலவரேறே,

படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் சேல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தோட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே."*

என்று கூறி, "என் மனக்குறைக்குக் காரணம் இப்பொ ழுது இன்னதென நீர் அறிந்துகொண்டீர் அன்றே?" என்று வினவினன்.

பிசிராந்தையார், "இறைவன் அருள் இருப்பின், இயலாத துண்டோ? அரசரே, நீர் மக்களில்லாக் குறை யைப் பற்றிக் கவலையுற வேண்டா. நாட்டு மக்கள் அனைவரும் நும் மக்களே யல்லவா? அன்றியும், இறை வன், அற நெறி பிழையா நுமக்கு இக்குறையை நெடு நாள் வைத்திரான். விரைவிலே நீர் மகப்பேறுற்றுக் களிப்பீர். இனியான் நும்மிடம் விடை பெறலாகுமோ?" என்றார்.

* புறநானூறு - செய், 188.

அறிவுடை நம்பி புலவரைப் பிரிய மனமற்றவனாய், "இன்று என்னோடு அமர்ந்து உண்டு, இன்னும் சிறிது நேரம் தமிழ் நூல்களைப்பற்றி அளவளாவிக்கொண்டிருந்து பிறகு போகலாமே!" என்றான். புலவர், "அரசரே, கஞ்சியுங் கூழும் அமைதியோடுண்டு கலக்கமற்று வாழும் என் போன்றார்க்கு அரசரிடம் விருந்து தகுமோ? ஆயினும், யான் நும் விருப்பத்திற் கிணங்க இன்று ஒரு நாள் நும்முடன் இருந்து அளவளாவிப் பின் விடை பெற்றுக்கொள்வேன்," என்றார்.

பிறகு அரசனும் புலவரும் அரண்மனை யடைந்தனர். அரண்மனையிலே புலவர்க்கு மிகுந்த உபசாரத்தோடு விருந்து நடைபெற்றது. மாலைக்காலத்திலே அவர் வந்திருக்கும் செய்தி யறிந்து, மதுரை நகரத்துப் புலவர் பலரும் புலவரவைக்களம் வந்து புகுந்தனர். அரசனும் அமைச்சரும் பிசிராந்தையாரும் அங்கு வந்துற்றனர். அனைவரும் எழுந்து நின்று, பிறகு அரசன் கையமைத்தலும் தத்தம் இருக்கையில் அமர்ந்தனர். பிசிராந்தையாரும் பிற புலவரும் சிறிது நேரம்வரை நூலாராய்ச்சியைப் பற்றிய பல துறைகளில் அறிவுடை நம்பி கேட்டு மகிழும்படி பேசியிருந்தனர். பின்பு ஒரு புலவர், பிசிராந்தையாரை நோக்கி, "ஐய, நும் அன்பினைக் கொள்ளை கொண்ட அரசர் யார்?" என்று வினவினர். அது கேட்ட பிசிராந்தையார், அருகிலிருந்த அறிவுடைய நம்பியும் அமைச்சரும் கேட்டு அதிசயிக்குமாறு மறுமொழி கூறலானார்:

"அறிஞர்காள், எனது அன்பைக் கொள்ளை கொண்ட அரசர் யாரென அறிய விரும்புவீராயிற் கூறு

வேன்; கேண்மின்: களமர்கள் தங்களுக்கென்றே அரித் தெடுக்கப்பட்ட முதிர்ந்த கள்ளை ஆமையிறைச்சியுடனே வேட்கை தீர உண்டு பருகிக் கொழுப்போடு சுட்ட ஆரல் மீனைத் தம் கன்னங்களில் அடக்கி, மது மயக்கத் தோடும் வாழ்கின்ற இடங்களையுடைய புது நீர் வரு வாய் அறுத சோழ நாட்டின்கண் பாணர் பசிக்குப் பகையாகி உறையூரில் வாழ்கின்ற கோப்பெருஞ்சோழர் என்ற மன்னரே என் அன்புக்குரியார். அவர் அங்கே அமைச்சுப் பூண்டிருக்கும் பொத்தியார் என்ற புலவ ரோடு வாழ்கின்றார்."

இம்மொழியைக் கேட்ட புலவரெல்லாம் அரசன் முகம் நோக்கினர். அவனும் மன மகிழ்ச்சியோடு பிசி ராந்தையாரை நோக்கி, "புலவீர், யான் நும் நட்புரிமை கோப்பெருஞ்சோழருக்கே யுரியது என்பதை அறி வேன். அம்மன்னரைச் சமீபகாலத்திலே காணும் விருப் பம் நுமக்கு உளதோ?" என்று கேட்டான்.

புலவர் அதற்கு மறு மொழி கூறத் துணியவில்லை. பின்னர்ச் சிறிது நேரம் புலவர் பல பொருள்களைப் பற் றிப் பேசியிருந்தனர். அறிவுடை நம்பி மகிழ்ச்சி மீதூ ரப் பெற்றுப் பிசிராந்தையார்க்கு உரிய சிறப்புக்கள் செய்து, விடை கொடுத்தனன். அவரும் அரண்மனை யகன்று, மற்றப் புலவரோடு புறம் போந்து, தம் ஊர் நோக்கிச் செல்ல விடை பெற்றனர்; பிசிர் இருக்கும் திசை நோக்கி நடந்தார்; வழியில் ஆகாயத்திலே அன் னச் சேவல் ஒன்று பறந்து செல்வதைக் கண்டார்; கோப்பெருஞ்சோழனை விரைவிலே காண வேண்டும் என்று தம் உள்ளத்தில் எழுந்த வேட்கையை அவ்வன்

னத்தைத் தூது போக்கி ஒருவாறு தணித்துக்கொள்ள லாம் என்று கருதிப் பின் வரும் கருத்துள்ள பாடலைப் பாடினர்:

"அன்னச் சேவலே, அன்னச் சேவலே, பகைவரைக் கொன்று வெற்றி பெறும் பெருமை பொருந்திய எம் மன்னனது அளி சிறந்த முகம்போல விளங்கும் பூரண சந்திரன் தோன்றிய இம்மாலைக் காலத்தே யாம் செயலற்று வருந்தும் படி இருக்கும் நிலைமையைக் கண்ட நீ, குமரி யாற்றின் அயிரையை மேய்ந்து, வடதிசைக்கண் உள்ள இமய மலைக்குச் செல்கின்றாயின், இவ்விரண்டுக்கும் இடைப்பட்டதாகிய சோழ நாட்டின்கண் சென்று, சிறிது தங்குக. ஆங்கு உறையூரின்கண் உயர் நிலை மாடத்திலே நின் மனைவி மக்களோடு சென்று வாயில் காவலரிடம் உணர்த்தாமலே தடையின்றிக் கோயிற்கண்ணே புகுந்து, எம்முடைய பெருங் கோவாகிய கிள்ளி செவியிற் கொள்ள, "பாண்டிய நாட்டுப் பிசிர் என்னும் ஊரில் வாழும் ஆந்தையின் அடியுறை," என்று சொல்க. அவ்வண்ணம் அரசனிடம் சொல்வாயாயின், நினது பேடை பூணும்படி தனக்கு மிகவும் உவப்பாகிய அணிகலத்தை அம்மன்னன் கொடுப்பன். இதுவே யான் நின்னிடம் வேண்டுவது."*

பின்பு அவர் இவ்வாறு சோழனை நினைந்து தம்மூர் போய்ச் சேர்ந்தார்.

---

* புறநானூறு - செய், 67.

III

"பேறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவதிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற."

மக்கட்பேறு உலகில் வாழும் மாந்தர்க்குப் பெரிதும் மன மகிழ்ச்சியை விளைப்பது என்பதில் ஐயம் சிறி தளவுமில்லை. உலகில் வாழ்வார் துய்த்தற்குரிய சகல சுக போகங்களையும் தரற்குரிய செல்வப் பொருள், சிலர்க் குப் பெருந்தீங்கு விளைக்கக் காண்கின்றோம். அறிவை வளர்த்து உலகத்துக்கு உதவும்படி ஒருவனை ஆக்கி வைக்கும் கல்விப் பொருள், சில தீயார் கைப்பட்டுத் தீங்கு பெரிதும் விளைப்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கின் றோம். அவை போலவே மக்கட்பேறு சிலர்க்குப் பெருந் துயர்க்குக் காரணமாவதும் உண்டு.

அறிவறிந்த என்ற அடை மொழியை மக்கள் என் பதன்முன் சேர்த்த வள்ளுவர் கருத்தை வள்ளலே உள் ளவாறறிவான். தந்தையோடு அற்பவிஷயங்களிற் பகை பூண்டு தெறி பிழைத்து நடந்து வீணர்களாய்த் திரிந்து பெரும்பாவத்துக்காளாகும் சில மக்களை இந்நாளிலும் காணலாம். தம் இளம்பருவத்திலே தமக்கு வேண்டு வன வெல்லாம் செய்து தம்மை முன்னேறச் செய்த தந்தையர்க்குத் தாம் அவரது முதுமைப் பருவத்தே செய்தற்குரிய கடமைகளை நன்குணராத மைந்தர் எத் தனையர் இன்றும் இருக்கின்றார் ? மக்கட் பேற்றால்

மிக்க புகழ்படைத்த தசரத மன்னர் போன்றூர் இந்நாளி லும் உளர். மக்கட் பேற்றூலே பழியும் பாவமும் பெற் றுப் பெருந்துயரோடு மாண்ட திருதராஷ்டிரனைப் போன் றூர் இந்நாளிலும் உளர்.

பெற்றூர் பெருமுயற்சியால் உயர்ந்த பதவியைப் பெற்ற சில மைந்தர் கண்ணும் காதும் இழந்து முதுமை யால் வருந்தும் அப்பெற்றூர்க்கு உண்ணத் தகாத கல் லும் மண்ணும் கலந்த பொருள்களைக் கொடுத்தும், அவற்றை உண்ணலாகாமல் அவர்கள் திகைக்கும் போது தடிகொண்டு மொத்தியும், பின் உணவே யில்லை யென்று பட்டினி கிடக்கச் செய்தும், வதைப்போரா தலைக் காண்பதும் உண்டே! சில மக்கள் தம் பெற்றூ ரையே பொய்க் குற்றம் சாட்டிப் பிறரைத் தூண்டிச் சிறையிலிட்டு மகிழ்வதும் உண்டே! இவ்வாறான இயற் கைக்கு மாறான குணங்களெல்லாம் எதனால் ஏற்பட் டன? இன்றிருந்து நாளையழியும் பொருளும் வாழ்வும் இடையிற் புகுந்தன்றே இப்படிச் செய்கின்றன? உல கில் வாழும் மக்களுக்கு மற்றப் பிராணிகளைப் போன்று அன்று அன்று கவலையற்ற பிழைப்பு நடத்தி முன்னை நாள் நிலைமையையும் மறுநாள் நிலைமையையும் நினைப்ப தற்கே இடமில்லாமற் போமாயின், இப்பெருங்குற்றங் கள் ஒழியினும் ஒழியலாம்.

கோப்பெருஞ்சோழன், அறிஞர் பலர்க்கு உற்ற தோழன்; அறிவினுக்குறையுள்; கல்விக்குக் கொள்கலம்; ஆண்மைக்குப் பிறப்பிடம்; போர்த்தொழிற்குப் புக்க கம்; வீரருள் வீரன்; சூழ்ச்சியும் துணிவும் சான்றகாவ லன்; அறிவினிரம்பிய அமைச்சர் பலராற் சூழப்பெற்ற

வன்; புலவர் பலர்க்கும் தாயகம் போன்று அன்பு புரி வோன்; அற நெறி யமைவை நுனித்துணர்ந்த அர சர் பிரான்; எல்லாக் குண நலங்களும் பொருந்தியி ருந்தும் மக்கட் பேற்றிற் பெருந்துன்பமுற்றான். அவன் மக்கள் சகரரைப்போன்று அறுபதினாயிரவ ரல்லர்; கௌரவரைப் போன்று நூற்றுவரு மல்லர்; பாண் டவரைப் போன்று ஐவரு மல்லர்; அவ்வீரரைப் போன்ற ஆண்மையும் வீரமும் படைத்தாரு மல்லர்; பெரும்படை கொண்டாரும் அல்லர். அவர் இருவ ரே. அவர் எண்ணும் எண்ணமும் செய்யும் செயலும் அறத்திற்கு மாறாய் இருப்பினும், அவர்க்கு உதவியாய் நின்றாரும் சிலர் இருந்தனர்.

அம்மக்கள் இருவரும் தம்மை நாட்டினின்றகற் றிய தம் தந்தையாகிய மன்னனிடம் பழிக்குப் பழி வாங்கக் கருதினர். அவன் தம் தந்தையே யாயினும், தமக்குப் பெருந்தீங்கு விளைத்தவனை எண்ணின ராகை யாற் பெருமுயற்சி செய்து, பெரும்படையைத் திரட்டி, உறையூரரணை வளைத்துப் போர் தொடுக்கத் தொடங் கினர். அவர் படை உறையூர்க்கருகு வந்த செய்தி யைக் கோப்பெருஞ்சோழன் அறிந்தான்; அமைச்ச ரையும் படைத் தலைவரையும் அழைப்பித்து ஆலோசனை செய்தான்:

சோழன்:—படைத் தலைவரே, அமைச்சர்களே, இப்பொழுது தொடங்கி யிருக்கும் போரில் யாம் என்ன செய்யலாம் என்று நுமக்குத் தோன்றுகின்றது? இப் பொழுதே நம்மைப் பகைத்து வந்திருப்போர், போர் தொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். நாம் அமைதியாய் இருத்தற் கியலாத நிலையில் இருக்கிறோம்.

படைத் தலைவர்:—அரசர் பிரானே, யான் இங்கு வருமுன்பு படைஞரை நகரக் காவற் கேற்றவாறு அமைத்து நிறுத்தி, மிக்க சேதம் உண்டாகாதபடி பார்த் துக்கொள்ளுமாறு எனக்கு அடுத்த பதவியிலிருப்போரி டம் கூறி வந்திருக்கிறேன். வந்திருப்போர் எவரே யாயி னும், நம் நகரை அவர் படைகளால் தாக்கத் தொடங்கிய பிற்பாடு நாம் அமைதியோடு இருப்பது பொருத்தமன்று.

பொத்தியார்:—அரசரே, போர் புரியக் கருதி நம் நகர மதிலை வளைந்திருப்போர் நம் மக்கள் இருவரும் அவர்க்குத் துணையாக வந்த படைஞரும் என்பதை அறிந்தேன். அரசர் என்ற முறையிலும் தந்தையார் என்ற முறையிலும் அவர்கட்கு நீர் அறவுரை கூறித் தூதனுப்புதல் நலமாம் என்று எனக்குத் தோன்று கின்றது.

சோழன்:—பொத்தியாரே, என்னிடம் உள்ளன் புடைய நீவிர் இவ்வுரை கூறியது ஒருவாறு யோசிக்கத் தக்கதே. இன்று என்னைப் பகைத்துப் போர் புரிய வந்திருப்போர், சென்ற பத்துத் திங்களாக நாட்டினின் றகன்று, நமக்கு மாறான கிளர்ச்சி யொன்று செய்து கொண்டு, பெரும்படையோடு வந்திருக்கின்றனர் என் பதை நாம் அறிய வேண்டும். இன்று நாம் தூதனுப்பிச் சமாதானம் செய்துகொள்ள முயன்றாலும், நம் முயற்சி பயன்படாது. இதற்கு முன்பு பல முறை அவர்களை நல்வழிப்படுத்த நான் முயன்றதை நீவிர் அறிவீர். சென்ற திங்களிற் சில சான்றோரை அனுப்பி அறவுரை கூறுவித்தபோது, அவர் கூறிய மறுமொழியை நீர் மறந் திருக்க மாட்டீர் ; ஆயினும், அதனை இங்குளார் அறியக்

கூறுகின்றேன்: 'இனி எமக்கும் நும் மரசர்க்கும் இடையில் வில்லும் வேலும் வாளும் தமக்குரிய பணி பூணும். அவரது மரணத்தின் பிறகே யாம் அங்நாட்டிற் புகுவோம். அம்மரணமும் அவர்க்கு வீர சொர்க்கம் கிடைக்கத் தக்கதாகவே யிருக்கும். இனிச் சொல்லாற் பயனில்லை,' என்று கூறினரே! அவர் கருத்து இவ்வாறு இருப்பதை அறிந்தும், நாம் தூது போக்கலாமோ? இத் துணையும் தீநெறியிற் செல்லத் துணிந்த அன்னவர் தூதராய் வருவோர்க்கு உரிய மரியாதையை மறந்து சிறை செய்யவும் வேறு வகையில் துன்புறுத்தவும் துணிவாயின், பின்னர் நம்மால் என்ன ஆகும்? ஆகையால், தூதனுப்பிச் சமாதானம் நாடுவதைக்காட்டிலும், நாம் நேரில் எதிர்த்து நின்று போர் புரிந்து, வீர சொர்க்கம் பெறுதலே சிறப்பென யான் எண்ணுகின்றேன்.

படைத் தலைவர்:—போர் என்று புகுந்த பிறகு வெற்றியும் தோல்வியும் இவர்க்கென உறுதி கூறஇயலுமோ? இவ்வளவு தூரம் துணிந்து வந்திருக்கும் அவ்விருவரில் ஒருவரேனும் அல்லது இருவருமேனும் நம்படைஞர் கைப்படைகளால் மாய்ந்துவிடனும் நேரிடலா மன்றே? அநேக ஆண்டுகள் அரசியற் றிப் புலவர் பலராலும் புகழப்பெற்று வாழ்ந்திருக்கும் அரசர் பிராஞ்கிய நமக்குப் பின்னே இவ்வரசுரிமை பூணவுரியார் எவர் என்று அறியலாகாத மூடிவும் நேரிடலாமே!

போத்தியார்:—வென்றலும் தோற்றலும் பழிவருவது சோழர் குடிக்கே. எவர் வென்றலென்? எவர் தோற்றலென்? அரசர் வென்றலும் பழிக்கப்படுவர்;

தோற்றலும் பழி பூண்பர். அவர் மக்களுக்கும் அன்னதே யமையும். ஆகையால், இப்போர் நிகழாதிருக்க வழியுண்டோ என்பதையே நாம் ஆராய வேண்டும்.

அமைச்சர்:—அரசரே, அறிஞர்களே, இங்கு போன் ஒன்று தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்: நாட்டைச் சுற்றிலும் பெருங்குழப்பம் நடந்திருக்கிறது. சிலர் இளவரசர் சார்பிலும் சிலர் அரசர் சார்பிலும் இருக்கின்றனர். இப்பொழுது நாமாகப் போர் தொடங்கவில்லை. அரசர் சார்பாயிருப்போரும், 'குழப்பம் எவ்வாறு ஆகின்றது; பார்ப்போம்,' என்று இருக்கின்றனர். இளவரசர் அரசர்க்கு விரோதமாக நாடெங்கும் பலரைத் தூண்டிவிடுத்திருக்கின்றனர். இன்று நாம் உறுதியாகச் சென்று இக்கிளர்ச்சியை அடக்காதிருப்போமாயின், நாடு என்ன நிலை யடையுமோ! நாம் அறியோம். எதிர்த்து வருவோர் எவரேயாயினும், அடக்க வேண்டுவது முதலில் அரசர் பொறுப்பாம். பிறகு அவ்வாறு எதிர்த்து வந்ததற்கு ஏற்பட்ட நியாயங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து முடிவு செய்யலாம். இந்தப் போர்க்கு இப்பொழுதே நாம் சென்று வேண்டுவன செய்து வெல்ல முயல வேண்டும். அமைதியைப் பற்றி ஆலோசிப்பதற்கும் தூது பேசுவதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கும் இது சமயமன்று.

படைத்தலைவர்:—அமைச்சர் கூறுவதே எனக்கும் நியாயமாகத் தோன்றுகிறது. அரசர் கருத்தும் அதற்கேற்பவே அமைந்திருத்தலால், நம்மால் இயன்ற வளவு போர் புரிந்து பார்ப்போம்; பிறகு நடப்பது அறிந்து, அதற்குத் தக்கவாறு செய்துகொள்வோம்.

போத்தியார்:—நீவிர் எல்லீரும் இவ்வாறு அபிப்பிராயம் கூறும்பொழுது நான் கூறுவதற்கு என்ன

இருக்கிறது ; யானும் போர் புரிய எழுகின்றேன். எல்லோர் மனத்திலும் ஒருவாறு அமைதி நிலவிய பிறகு இதன் நியாயாநியாயங்களைப் பற்றிப் பேசுவோம்.

சோழன்:—பொத்தியார்க்கு உவப்பாயில்லா திருக்கும் ஒரு செயலை யான் என்றும் செய்யத் துணியேன். இன்று போர் புரியும் முயற்சியில் எல்லோரும் ஒரே மனமாய் முடிவு கூறியது பற்றி யான் மகிழ்கின்றேன். படைத்தலைவரே, இனி நீர் போர்க்கு வேண்டுவன கவனிக்கலாம். யானும் பொத்தியாரும் பிறரும் தம் பிறகே வருவோம்.

பிறகு அந்நகரத்தாருள் அமர்ப் பயிற்சி பெற்றோர் அனைவரும் தத்தம் படைகளைக் கைக்கொண்டு எழுந்து வந்தனர். அரசரும் அமைச்சரும் பிறரும் பின் வந்தனர். அரணை வளைத்திருந்த பகைப்படை அரண்மேலமைத்திருந்த நூற்றுவரைக் கொல்லி, எழு வீசி முதலிய பல வகையாம் பொறிப்படைகளால் மிக்க சேதமடைந்தது; மெல்ல மெல்லப் பின்னிடைந்து நகர்க்கு வெளியே அரைக் காவத தூரத்திலிருந்த பறந்தலையை யடைந்தது. அச்செய்தியை யறிந்த அக நகரப் படைஞரும் படைத்தலைவரும் மன்னர் பிரானும் அரணுக்கு வெளியே வந்து, பகைப் படையைத் தொடர்ந்து பறந்தலையை யடைந்தனர்.

இருதிறத்துப் படைகளும் அணிவகுத்து நின்றன. இரண்டுக்கும் இடையில் வில்லிலிருந்து அம்பு பாய்ந்து செல்லுதற்குரிய தூரமே யிருந்தது. சூரியன் ஒளி இருதிறத்தார்க்கும் பொதுவிற் பயன் படுமாறு படைஞர் நின்றனர். சோழ மன்னன் படைகள் நின்ற இடம்

சிறிது மேடாகவும், அவன் மக்கள் படைகள் நின்ற இடம் சிறிது பள்ளமாகவும் இருந்தன. நகரத்துப் படைஞர்க்கு இஃது ஒரு வகையில் நலமாயிற்று. வாள் வீரர் நின்ற பக்கம் வாள்வீரர் நின்றனர். வில் வீரரும் வில் வீரரும் எதிர்த்தனர். வேண்மறவரும் வேண்மற வரும் ஒருவர் மீதொருவர் பாய்ந்தனர். யானை வீரரும் இவுளி மறவரும் தேர்த்தலைவரும், தத்தமக்குரிய நிலைக ளில் நின்று, பகைப் படைகளைக் கலக்கினர். இரண்டு நாட்கள் இரவொழியப் பகலெல்லாம் போர் நிகழ்ந்தது. மக்கள் படை, தோற்றுவிடுமோ என்று எண்ணும்படி, சிறிது சிறிதாய்ப் பின்னிடையத் தொடங்கியது.

கோப்பெருஞ்சோழன் இரண்டா நாள் இரவு சிரம பரிகாரத்துக்காகப் பாசறையை யடைந்தான். அங்கு அமைச்சர் பலரும், படைத் தலைவரும், அமைச் சர் தலைவராகிய பொத்தியாரும் வந்துற்றனர். புல்லாற் றூர் என்ற சிற்றூரில் வாழும் புலவர் திலகராகிய எயிற்றி யார் என்பாரும் வந்தனர். அவர் எயினர் குடியிற் பிறந்த பெண்பாற் புலவர். ஆடவர் அதிசயிக்கத் தக்க அருங்கல்வி படைத்தவர். கரிகாற் பெருவளத்தானும் பெருஞ்சேரலாதனும் போர் புரிந்த வெண்ணிப் போர்க் களத்தே வந்து பாடல் பாடிய வெண்ணிக் குயத்தியார் போன்று, தாமும் இங்கு அரசனுக்கு அமைந்த அற நெறி கூறக் கருதி வந்தார்.

பெண்பாலராயினும், பெரும்புலவ ராகையால், அங்கிருந்தார் அனைவரும் அவரை அன்போடு வரவேற் றனர். போர்க்களத்திடையிலே யுள்ள பாசறையேயா யினும், புலவர்க்குப் புகப் பெறுத நிலையுளதாமோ ?

அவர் அரசனைக் கண்டு வணங்கி, வாழ்த்தினர். அரசனும் அருகிலிருந்த பல பெரியார்க்குத் தரும் சிறப்பினை அவர்க்கும் செய்து, அவரை அமரச் செய்தான். அவர் ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்ததும், அரசனை முக மலர்ச்சியோடு நோக்கிப் பின் வரும் கருத்துள்ள பாடலைப் பாடினர். புலவர் அனைவரும் அதனை மகிழ்வோடு கேட்டிருந்தனர்.

"பகைஞர் எதிர்த்து நின்ற பெரும்போர்களிலே அவரைக் கொன்று பெருமை பெற்ற வலிமையும் முயற்சியும் உடைய வேந்தரே, நிலமெல்லாம் நிழல் செயும் வெண்குடை விளக்கும் விழுமிய விளங்கிய மன்னர் பிரானே, கடல் சூழ்ந்த இவ்வகன்ற நிலவுலகத்தே நும்மோடு எதிர்த்துப் போர்புரிய வந்த இருவரும் யாவர்? அமைதியோடு நினைத்துப் பார்ப்போமாயின், அவர்க்கும் நுமக்குமுள்ள உரிமையும் தொடர்பும் மறையாதிருக்கும். அவர் நெடுநாளாக வழி வழியாகப் பழமையானதொரு பகை கொண்டு எதிர்த்து நின்ற பகைஞர் அல்லர். நீரும் அவர்க்குப் பகையாய் எழத்தக்க உரிமையுடையீரல்லீர். அவர் பாண்டியர் குடியிற் பிறந்தாரும் அல்லர். சேரர் குடியிற் பிறந்தாரு மல்லர். நும் குடியும் அவர் குடியும் ஒன்றே. அவ்விருவரும் அமர்க் காட்சி காண விழைந்து போர்க்கு வந்தனரே யாயினும், நுமக்கு அவரினும் நெருங்கிய உறவினர் வேறு எவரும் இல்லை. பகைஞரை வாட்டும் களிறுகளையுடைய மன்னர் மன்னரே, உலகமெங்கும் பரவிச் செல்லும் சிறந்த கீர்த்தியைப் பெற்று நீர் உயர்ந்தோ ருலகம் புகப் பெறும் காலத்தே நும்மால் இந்நிலத்து விடப்பெறும் அரசுரிமையும் பிற வுரிமையும் அவர்க்கே உரியவாம் அன்றோ? அவ்வாறு ஆகும் உண்மையை நீர் அறியாதவராயும் இருக்க இயலாது. இன்னும்

யான் சொல்ல விரும்புவதைக் கேட்க வேண்டுகிறேன்: என்றும் அபகீர்த்தி வரவேண்டுமென்று விரும்புவார் உலகில் இரார். இசையையே விரும்பி வாழும் இறைவரே, நீலே பெற்ற வலிமையோடு நும்மோடு போர் புரிய எழுந்த சூழ்ச்சித் திறம் இல்லாத அறிவு படைத்த இவ்விளவரசர் தோற்பராயினும், அமர்க்களத்தே இறந்தொழிவராயினும், நுமது பெருஞ்செல்வத்தைப் பிறகு பெறத்தகுரியார் யார்? இவ்வமர்க்களத்தே நீர் தோற்பீராயின், இகழ்வார் மகிழ்ச்சி பெற, மிக்க பழி பூண்பீர். ஆகையால், நுமது பகைத் திறத்தை யொழிக்க வேண்டுகின்றேன்; விரைவில் எழுந்து அமைதியை நாட வேண்டுகின்றேன். அஞ்சினோர்க்கு அரசராயிருக்கும் நுமது தாணிழலுக்கு ஒரு குறை வரா வண்ணம் நல்லறம் புரியத் தொடங்குக. வானோர் மிக்க விருப்பத்தோடு நும்மை எதிர் கொள்ளற்குரிய காலம் இன்னும் கெடு நாட் சென்று வரும் என்று எண்ணி யிராமல், விரைவிலே அம்முடிவுக்குத் தக்க அற முயற்சிகளைச் செய்யத் தொடங்குவீராயின், நுமக்கும் நும் குடியாளர்க்கும் மிக்க புகழுண்டாம்." *

புரவலனும் புலவரனைவரும் எயிற்றியார் அறவுரைகளை உள்ள முருகிக் கேட்டிருந்தனர். பிறகு புரவலன் அனைவரையும் நோக்கி, முக மலர்ச்சியோடு பின்வருமாறு பேசினன்: "புலமைச்செல்வியீர், அன்பர்காள், பொத்தியாரே, இந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாக என் உள்ளத்தில் இவ்வெண்ணங்கள் எழுந்ததுண்டு. இன்றுதான் ஓர் உறுதி தோன்றிற்று. எயிற்றியார் பாடிய பாடலே அதற்குக் காரணமாய் நின்றது என்று கூறுவது பொருந்தும். எனக்கும் யாண்டு பலவாயின. இனி

* புறநானூறு—செய், 213.

இவ்வுலகில் வாழு நாள் எத்துணையோ! இந்நாள்காறும் சான்றோரோடு பயின்று நன்னெறியில் நிலையாய் நின்ற புகழை இன்று என் மக்கள் பொருட்டால் அழிக்க விரும்புகிலேன். அவர் விரும்புவது என் நாடும் அரசுந் தாமே? அவை அவர்க்கே உரியன. நானே தரற்குரிய வற்றைத் தாமாகக் கொள்ள வந்தார் என்ற குறையன்றி அவர் மேல் வேறொன்றும் கூறற்கில்லை. இனி யான் இங்கிருந்து நாட்டுக்குட் செல்ல விரும்புகிலேன்; இங்கே யிருந்த வண்ணமே உண்டியும் நீரும் இன்றித் தவஞ் செய்து, இறைவன் அடி நிழல் அடைய விரும்புகின் றேன். நீவிர் அனைவீரும் விடை பெற்றுக்கொண்டு, நுந்தம் இடங்கட்குச் சென்மின். படைத் தலைவரே, இனிப் போரை நிறுத்தி நம் மக்கட்கு நாம் செய்ய வெண்ணிய செயலைத் தெரிவித்துவிடும். எயிற்றியாரே, நும் பாடல் பரிசில் பெறற்குரியதன்று. அதற்குப் பரிசில் தரத் தக்க ஆற்றலும் எனக்கில்லை. அதிற் கூறிய வண்ணம் யான் நடக்க முயல்வதே நுமக்கு யான் தரும் பரிசிலாம். இனி நீவிர் எல்லீரும் விடை பெறலாம். நானும் பாசறைக்குப் புறத்தே வாளை முன்னிறுத்தித் தவஞ் செய்வேன்.''

இதனைக் கேட்ட பொத்தியாரும் பிற சான்றோரும் புலவரும், "இந்நாள்காறும் யாம் நும்மோடு பயின்று இருந்தோம்; இன்று நும்மை அகலத் துணியோம். நுமக்குத் தவம் தகுமாயின், அஃது எமக்கும் தகு வதே," என்றனர்.

அரசன் பொத்தியாரை நோக்கி, "ஐயன்மீர், நுமக்கு யான் அதிகம் கூறற்கில்லை. யாண்டிலும் அறிவிலும்

புலமைத் திறத்திலும் சிறந்தார் பலர் என் பொருட்டாக இந்நிலத்திலேயே தவம் பூணத் துணிவது பொருத் தமோ, அன்றே! அஃது அவரவர் மனப் பான்மைக் குத் தக்கவாறு முடிவு செய்யத் தக்கது. நுமக்கு யான் ஒன்று கூற விரும்புகின்றேன்: இந்நாள் வரை என்னோடு பூண்டிருந்த நட்புக் கருதியேனும், யான் இவ்வமயத் திற் கூறும் உரையை யேற்றுக்கொள்ள வேண்டுகின் றேன். நுமக்கு இன்னும் புத்திரப் பேறு உண்டாக வில்லை. 'புத்திரப்பேறு பெறுதார் நரகம் புகுவர்,' என்று நூல்கள் கூறுவதை நீர் அறிவீர். அன்றியும்,

"தம்போரு ளொன்பதம் மக்கள்; அவர்போருள்
தந்தம் வினையான் வரும்."

என்ற வள்ளுவனுர் வாய்மொழி நீர் அறியாததன்று. மக்கள் தேடும் பொருள் பெற்றோர்க்குப் பிதிர்க்கடன் கழித்தற்குதவுவது என்பதை இங்கு மட்டுமன்றி,

"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றுங்
கைம்புலத்தா றோம்பல் தலை."

என்ற குறளிலும் அப்புலவர் கூறியருளினர். மன்னரா வார், போர் புரியச் செல்லுங் காலங்களிற் போர்க்குத வாதவரென விடை பெறுவார், பார்ப்பாரும், பசுக்க ளும், பெண்டிரும், பிணியுடையாரும், பிதிர்க்கடன் கழிக்கப் புதல்வரைப் பெறுதாரும் என ஐவகையா ராவர் என மன்னற நூல் கூறும். இவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்திருக்கும் புலவர் தலைவராகிய நீர், இங்கு எம் மோடு வடக்கிருக்கத் துணிவது முறையாகாது. நீர் விடை பெறவே வேண்டும்," என்று கூறினன்.

இவ்வுரையைக் கேட்ட பொத்தியார், "இங்குள்ள சான்றோர்க்கெல்லாம், எளிதிற் கிடைத்த பெரும்பேறு எனக்குத் தகாதாயிற்றே! அமைச்சர்காள், படைத்தலை வரே, இனி எனக்கு அரசு முறையில் ஒரு தொடர்பு மில்லை. யான் என் மெய்யன்பரும் நமக்கெல்லாம் உயிர் போன்றவருமாகிய அரசர் பெருமான் வடக்கிருக்குங் காலத்தில் உடனிருக்கும் பேறு பெறுதேன் ஆயினேன். இன்றே யான் என் னூர்க்குச் சென்று, சில ஆண்டுகள் இருந்து, பிறகு இவ்விடத்திற்கே திரும்பி வந்து, எம் நட்பின் உண்மைச் சிறப்பை உலகறியச் செய்வேன். மன்னர் பிரானே, அறிஞர்காள், நீவிர் அனைவீரும் வடக்கிருக்கத் துணிந்தீர். யான் வருங்காலத்தில் உதவு மாறு நும்மிடையில் எனக்கும் ஓரிடம் ஒழித்து வைக்க வேண்டுகிறேன்," என்று கூறிக் கண்ணீருதிர்த்தார்.

பொத்தியார் உள்ளுருகியதைக் கண்ட கோப்பெ ருஞ்சோழன் திரும்பவும் அவரை நோக்கி, "அன்பரே, மெய்யான நட்பு உலகில் ஒரு சிலர்க்கே கிடைக்கின்றது. அவ்வாறு பெற்றோரில் யானும் ஒருவன். நீர் என் உண்மை நண்பர் இருவருள் ஒருவராவீர்; மற்றொருவர் பாண்டிய நாட்டில் வாழும் பிசிராந்தையார் என்பவர். அவரது நட்பை உலகறியச் செய்யும் காலம் குறுகியது. நீர் இன்று இங்கிருந்து விடை பெற்று அகன்று, மகப் பேறு பெற்றதன் பிறகு எத்துணை ஆண்டுகள் சென்ற பின்பு இங்குத் திரும்பி வருவீராயினும், நும் நண் புரிமைக்குத் தக்க இடம் நமக்கு ஒழித்துக் கொடுக்கப் படும். யாம் அனைவேமும் நீர் வரும் காளில் இவ்வுரு வோடிரோம் என்பது உண்மையே யாயினும், நடு கல்

லாகவே யிருந்தாலும், நமக்கு இடம் பற்றுத நிலை ஏற் பட்டு இருக்குமானால், நான் அப்பொழுதும் "நமக்கு இடந்தருவதாகக் கூறுகின்றேன். இதை உறுதியாக நம் பலாம். இனியாம் பாசறைப்புறத்தே தக்கதோர் இடத் திலே தவம் புரிவோம்," என்று கூறினன்.

ஏவலர் இடம் ஒழித்துக் கொடுக்க, அரசனும் சான்றோரும் அங்கு அடைந்து, தவஞ் செய்யத் தொடங்கினர். பொத்தியாரும் அருகிலே நின்றுகொண் டிருந்தார்.

IV

"சான்றோர் சான்றோர் பாலர் ஆப
சாலார் சாலார் பாலர் ஆகுபவே."*

உறையூர் நகர்ப் புறத்தமைந்த பறந்தலையில் தந்தைக்கும் மைந்தர்க்கும் இடையில் நிகழ்ந்த போர் இவ்வாறு நிறைவேறியது. மைந்தர் அரசுரிமையைக் கைக்கொண்டனர்; நகர்க்குட் புக்கனர். அவரை எதிர்த்து நின்ற படைஞரும் படைத் தலைவரும் பிறரும், இனி வேறு வழியின்மையால், அவரை வணங்கி வாழ்வதாகக் கூறி, அகநகர் சென்றனர். இந்நாள் வரையில் தாம் புரிந்த செய்கையின் நெறியின்மையை அறிந்த அம்மைந்த ரிருவரும் தம் தாயின் துயர் நீக்கங் கருதித் தந்தையை அகநகர்க் கழைத்து முன் போலவே அரசுரிமை பூண்டிருக்க வேண்டினர். அவர் வேண்டுகோள் பயன் படாதாயிற்று. கோப்பெருந்தேவி, புற நகர்க்கு வந்து, தன் தலைவற்கு வந்த வாழ்வு தனக்கும் பொருந்துமெனத் தவம் புரியத் துணிந்தாள். அரசனிடம் அன்புக் குரியராயிருந்த பலர் இவ்வுண்மை யுணர்ந்து, தாமும் தவம் புரிந்து உயிரிழக்கத் துணிந்து, தம் உறைவிடம் நீங்கி வெளிப் போந்தனர்.

இவ்வாறு பலரும் வந்ததால், மன்னனுகிய கோப்பெருஞ்சோழன் என்ற பெருங்கோக்கிள்ளி வடக்கு

* புறநானூறு-செய், 218.

நோக்கி யமர்ந்து, உண்டியும் நீருமின்றித் தவம் புரிந்து உயிர் துறந்து உயர்ந்த வுலகம் புகத் துணிந்த விடம் புதுமையின் வருவார்க்கு இடம் பற்றுத நிலையடைந் தது. சான்றோர் அனைவரும் அரசனுக்கு இரு மருங்கு மமர்ந்தனர். எல்லோரும் காலையில் நீராடித் திருநீறு தரித்து, வேறு சிந்தையின்றி வடக்கு நோக்கி யமர்ந்து, இறைவனைத் தியானித்திருந்தனர். அப்பொழுது மூதற்கண் அவர்கட்குள் இன்னும் எவரெவர் வரற்குரி யார், இடமொழிக்கப் பெறற் குரியார், என்பதைப் பற் றிப் பேச்சு நிகழலாயிற்று.

சோழன்:—குற்றம் நிரம்பிய காட்சி கண்டு அமைந் திருக்கும் உள்ளமும் நன்முயற்சியிற் றுணிவு பிறவாத் தன்மையும் உடைய சிறியோரே, 'நல்வினையைச் செய் வோமா, செய்யோமா?' என்று ஐயமறுதவராய் இருப் பர் பெரியதொரு மதகளிற்றை வேட்டையாடிப் பற் றச் சென்ற வேட்டுவன், அதனைப் பற்றி வருதலு முண்டு. குறும்பூழ் (காடை) வேட்டையாடச் சென்ற ஒருவன் வெறுங்கையோடு திரும்பி வருதலும் உண்டு. ஆகையால், உயர்ந்த பொருள்களில் நாட்டமும் வேட் கையும் உடைய நல்லோர்க்கு முன்வினைப் பயத்தால் அவர் முயற்சிப் பயன் கைகூடுதற்குரிய காலம் வருமா யின், இங்கியற்றிய புண்ணியப் பயனை யனுபவித்தலன்றி வேறொன்றும் செய்ய வியலாத தேவ லோக வாழ்வு கிடைப்பினும் கிடைக்கும். அப்பெரும்பேறு கிடை யாது போமாயின், திரும்ப உலகிற் பிறவா திருக்கும் பெரும்பேறு கைப்படினும் படும். திரும்ப உலகிற் பிற வாதே மாயப் பெறுவராயினும், இமயத்துச் சிகரம்

உயர்ந்தமைந்தது போல இசையை நாட்டிக் குற்றமற்ற யாக்கையோடு மரணம் பெறுதலும் மிக்க சிறப்புடையதே. சான்றோர்காள், உலகிற் பிறத்தலும் வளர்தலும் மூத்தலும் இறத்தலும் எவர்க்கும் பொதுவில் அமைந்தனவே யாயினும், மிகச்சிலரே தாம் இறந்த பிறகு உலகின்கண் அழியாத புகழுடம்பு பெறுவோ ராவர். நாம் உலகில் வாழ்ந்தவளவும் நன்னெறியில் நிலை நின்று வாழ்ந்தோ மென்பது மெய்யாகில்,'இறந்த பிறகு என்ன வருமோ! நம் வாழ்வு என்னுமோ!' என்ற சிந்தையின்றி நினைத்தவுடன் மரணத்தை வரவேற்கத் துணிவுடையராய் இருத்தல் வேண்டும். மக்களாய்ப் பிறந்து, அறிவுடையர் என்று உலகு பாராட்ட விருந்து இறந்தொழிவார்க்கும் பிறர்க்கும் உள்ள வேறுபாடு இஃது ஒன்றேயன்றே ?

சான்றோர் ஒருவர்:—ஐய, மன்னர் பிரானே, உயிரோடு வாழும் பொழுது எந்த அற நெறியைக் கடைப்பிடித்து எத்துணை உயர்வோடு வாழ விருப்பினுமோ, அதே அற நெறி துணையாக உயர்வான இறப்பை அடையத் துணிவது அறிவுடை மக்கட்கு உற்ற கடமையாம். ஆயின், யான் இங்கு ஒன்று கூற விரும்புவேன்: நீர் பொத்திபாரை மகப் பேறு பெற்ற பின்பு இங்கு வரலாம் என்று கூறினீர். நும்மிடம் சிறந்த நண்புரிமை பூண்டிருந்த பிசிராந்தையார் இப்பொழுது இங்கு வருவாரோ ? வந்தால், அவர் நீவிர் இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமை யறிந்து என்ன கூறுவரோ!

சோழன்:—அன்பரே, நீவிர் கேட்ட வினவுக்கு விடை கூறுதல் மிகவும் எளிதே. என் அன்பர் பிசிராந்

தையார் அன்பு இத்தன்மைத்து என்று யான் எடுத்துக் கூறத் துணிவதும் என் குற்றமாம். ஆயினும்,

"தென்னம் பொருப்பன் நன்னுட் டுள்ளும்
பிசிரோன் என்பஎன் உயிர்ஓம் புநனே;
செல்வக் காலே நிற்பினும்,
அல்லற் காலே நில்லலன் மன்னே."*

என்று துணிந்துரைப்பேன். இந்நாள் வரையிலும் யானும் என் அன்பிற்குரிய பிசிராந்தையாரும் ஒருவரைப்பற்றி யொருவர் பிறர் கூறிய புகழ்ச்சி யுரைகளைக் கேட்டவளவிலே நட்புரிமை பூண்டிருந்தோம். யாம் இருவேமும் ஒருவரை யொருவர் கண்டு பயிலுதற்குரிய சந்தர்ப்பம் நேரிடாமற் பல யாண்டுகள் கழிந்தன. இவ்வாறு பழகிய உரிமையுடையே மாயினும், நட்புரிமை மாறுதொழுகல் அரிது என்று ஐயம் கொள்ளன்மின். பேரறிவாளர்களே, பிறர் இகழப் பெறுத பெருங் குணம் நிறைந்த என் நண்பர் என்னிடம் உறுதியான அன்பு பூண்டவர். அவர் ஒரு நாளும் புகழ்க்குக் கேடாக வரும் பொய்யை விரும்பிப் புகலார்; பொய் யொழுக்கம் பூணவும் செய்யார். அவர் தம் பெயரைப் பிறரிடம் கூற நேரிடுங் காலங்களில், 'என்பெயர் பேதைச் சோழன்,' என்று கூறுவர். அத்தகைய அன்புரிமை என் பாற் பூண்ட அப்பெரியார், மேலும் இதற்கு முன்னே ஒரு நாளும் என்னைக் காணுதவராகவே இருப்பினும், இப்பொழுது வராது நில்லார். என் நிலைமையை அவரது உள்ளமே அவர்க்கு அறிவிக்கும். இப்பொழுதே விரை

* புறநானூறு—செய், 215.

வில் அவர் வருவர். ஆகையால், அவர்க்கு ஓர் இடம் ஒழித்து வையுங்கள்.

இவ்வாறு அவன் கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே பிசிராந்தையார் அங்கு வந்தடைந்தார். அவரைக் கண்ட பொத்தியார் முதலிய நல்லோர் பெரிதும் அதிசயித்தனர். அவரை முன்னே கண்டிராத அவரனைவரும் அவர்க்கமைந்த உருத் தோற்றத்தைக் கண்டு வினவலாயினர் :

"ஐய, புலவர் பெருமானே, நுமக்கும் கோப்பெருஞ் சோழருக்கும் நண்புரிமை யுளதென்று யாம் பல வாண்டுகளாகக் கேட்டிருக்கின்றோம். யாம் அனைவேமும் முதுமையடைந்த, அதற்குரிய நரை திரை முதலிய குறிகள் பெற்றுள்ளோம். நீரும் ஆண்டுகளால் முதியவராக இருக்கவே வேண்டும். அப்படியிருந்தும், நும் உடம்பில் முதுமைப் பருவத்துக்குரிய குறி ஒன்றும் காண்கிலேம். நும் தலையில் சிறிதளவும் நரை யென்பது தோன்றவில்லை. இதற்கு என்ன காரணம் என்பது எம்மால் அறியக் கூடவில்லை."

பிசிராந்தையார்:—'நுமக்குச் சென்ற யாண்டுகள் பலவாம்; நீர் எங்ஙனம் நரையில்லா திருப்பீர்?' என்று கேட்பீராயின், அன்பர்களே, கூறுகின்றேன்; கேண்மின்: கற்பொழுக்கத்தாற் சிறந்த என் மனைவியும், மக்களும் என் மனையகத்தே அறிவு நிரம்பியுளார். யான் கருதிய வண்ணமே அவரனைவரும் நடப்பர். அரசனும் அற நெறிக்கு மாறான செயல்களைச் செய்யாது எம்மைக் காப்பாற்றுவன். அதற்கு மேலே யானிருக்கும் ஊரிலே நற்குணமமைந்து, பணிவ வேண்டும் உயர்ந்தோ

நிடம் பணிந்து, ஐம்புலனும் அடங்கிய நல் வாழ்வில் நடக்கும் சான்றோர் பலர் உளர். இவ்வளவும் இருக்கும் போது யான் நரை யெய்தப் பெறுதவனுய் இருத்தல் அதிசயமாமோ?

பொத்தியார்:—இஃது என்ன வியப்பு! நினைக்கப் புகுந்தால், வியப்பின்மேல் வியப்பாம். எவ்வளவு சிறப் புடையராய் இருப்பினும், எம் மன்னர் பெருமான் குணத்தருமையைத் துணிந்து கூறல் அருமையே. எம் மன்னர் இங்கு இவ்வமயத்தே இப்புலவர் வருவர் என்று துணிந்து கூறியது வியப்பே. பிறநாட்டிற் பிறந்த இப்பெரியார் செவியாற் கேட்ட இசை துணையாக நட் புப் பற்றுக் கோடாக இன்ன பொழுதிலே இங்கு வந் தற்றது அதனினும் வியப்பே. இவர் வருவார் என்று கூறிய அரசரது பெருமையும் அவ்வுரை பழுதாகாமல் வந்த புலவரது அறிவும் வியந்து புகழப் புகழ, வியப் பின் விஞ்சியவையாம். ஆகையால், தமது செங்கோல் செல்லாத பாண்டிய நாட்டில் உறையும் சான்றோராகிய பிசிராந்தையாரது உள்ளத் தன்பைக்கொள்ளும் பெரு மைபெற்ற மிக்க புகழ் வாய்ந்த சோழ மன்னரை இழக் கும் இவ்வுலகம் என்னுகுமோ! இரங்கத் தக்கதே!

பின்பு பிசிராந்தையார் சோழன் அருகிற் சென்று, தமக்கென அமைத்த நிலத்தில் அமர்ந்து, தவஞ் செய் யத் தொடங்கினர். அக்காட்சியைக் கண்ட அருகிருந் தோர் புகழத் தொடங்கினர்.

கண்ணகனர்:—பொன்னும் பவளமும் முத்தும் பெரிய மலையிற் பிறந்த பிற மணிகளும் தாம் தோன்று மிடங்களால் ஒன்றற்கொன்று நெருக்க மற்ற தூர

தேசத்தில் உள்ளனவாயினும், அரிய விலைபெற்ற நல்ல ஆபரணங்கள் அமைக்கும் இடத்து, எல்லாம் ஒன்றுபோய் இணங்கி அழகு பெறும். அதுபோல எக்காலத்திலும் நல்லோர் நல்லோரோடு சேர்வர். அவ்வமைதி யில்லார் அவர்க்குத் தக்க குணத்தினரோடே சேர்வர்.

கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூத நாதனார் சிறிது தாமதமாக வந்தார். அவரும் அங்கிருந்தார் அனைவரையும் பார்த்துத் தமக்கும் ஓர் இடம் அமைத்துக் கொண்டு அமர்ந்தார். அவர், "யான் உரிய காலத்தில் வராது சிறிது பொறுத்து வந்தேன் என்று மனம் மாறுபடாமை வேண்டும்," என அரசனை வேண்டிக்கொண்டார்.

போத்தியார் பின்னும் சிறிதுநேரம் அங்கிருந்தார்; தம் அன்புக்குரிய பலரையும் இறக்கும் நிலையில் தனியே விடுத்துச் செல்ல மனமில்லாது நின்றார். மாலைப்பொழுதுக்குள் ஒரே மனவுறுதியோடு இறக்கத் துணிந்தார் அனைவரும் இறந்தனர். அத்துயர்க் காட்சியைக் கண்ட அப்பெரியார் மனமறுகினர்.

"பெருஞ்சோறு கொடுத்துப் பலயாண்டுகள் பாதுகாத்த பெரியதொரு களிற்றை யிழந்த துயரமிக்க பாகன் அவ்யானை தங்கியிருந்த கூடத்தின்கண் கம்பம் வறிதே நிற்கக் கண்டு கலங்குந் தன்மைபோல, யான் இறந்து படாமல் பொன்மாலை பூண்ட தேர்களை நல்கும் வள்ளலாகிய கோப்பெருஞ்சோழன் உயிர் நீத்த மன்றத்தைக் கண்டு கலங்கினேன்," *என்ற கருத்துப்பட ஒரு செய்யுள் பாடினர்.

* புறநானூறு - செய், 220.

பிறகு பொத்தியார் மனமின்றியே மெல்ல நடந்து, உறையூர் நகர்க்குட் சென்றனர். அங்கு அரசன்மக்கள் அவர் வருகையையறிந்து, வரவேற்க வந்தனர்; அவர் முகத்தில் இருந்த துயர்க்குறியைக் கண்டனர். அவர் கட்கு உண்மை விளங்கிற்று; உடனே நாட்டு மக்கள் பலர் பின் வர, நகர்க்குப் புறத்தே வந்தனர். பொத்தியாரும் உடன் வந்தனர். மன்றப் பறந்தலையிற் சான்றோர் பலரும் அவர்க்கு இடையில் அரசனும் அரசியும் இருந்த நிலையிலே இறந்திருக்குங் காட்சியை அனைவரும் கண்டனர்.

அரச குமரர்கள் பொத்தியாரை நோக்கி, "ஐயன்மீர், பொத்தியாரே, யாம் எம் அறியாமையாற் குணநலஞ் சிறந்த தந்தையரை யிழந்தேம். நீர் நும் நண்பரை யிழந்தீர். எவ்வண்ணம் இயன்றதாயினும், குற்றம் எமதே என்பதை இப்பொழுது அறிகின்றோம். பெற்றோரை இழத்தல் மக்கட்கு இயல்பாக உள்ள துக்கமேயாம். ஆயினும், எங்களைப்போல அறிவின்மையால் இறுதிக் காலத்திலே பகைமை பூண்டு பெற்றோரை இழக்கும் துயர் பூண்போர் பலராகார். யாம் என் செய்வோம்! இனி எவ்வண்ணம் இவ்வரசு நிலை நிற்பது? நும் போன்ற அமைச்சரையும் இழந்தோமாயின், எம்மால் ஒன்றும் இயலாது. ஆகையால், இப்பொழுது என்ன செய்தற்குரியது என்பதைக் கூற வேண்டுகின்றோம்," என்றனர்.

பொத்தியார், "இனி நீர் செய்தற்குரியது என்ன வுள்ளது? அறநெறிக்கு மாறாக இந்நாள்காறும் சென்று கொண்டிருந்த உள்ளத்தை இனியேனும் நன்னிலையில்

நிறுத்தி மக்கட்கு நன்மை யுண்டாகும் வண்ணம் நல்ல அமைச்சர் சொற்கேட்டு நாட்டை ஆள வேண்டுவதே நும் கடமையாம். இறந்தார்க்கு ஈமக் கடன் கழித்தல் இயல்பாக அமைந்த கடனேயாம். இளவரசர் கோக் கிள்ளி என்ற பெயருடன் அரசேற்க வேண்டும். இளைய குமரர் தந்தைக்கும் தாய்க்கும் ஈமக் கடன் இயற்றுக. மற்ற நல்லோர்க்கெல்லாம் அவரவர் மக்கள் கடனாற்று தல் வேண்டும். இங்கு இவ்வண்ணம் இறந்தார் உடல் களை அவரவர் இறந்த இடங்களிலே தொடு குழியிற் புதைத்தல் வேண்டும். அக்குழிகளின்மேற் சிறு சிறு கட்டடங்கள் கட்டி, வீரக் கற்களும் நடு கற்களும் அமைக்க வேண்டும். நடு கற்கள் எல்லாம் அமைந்த பிறகு ஒருநாள் எல்லோர்க்கும் பூவும் புகையும் கொண்டு பூசை புரிய வேண்டும். பின்னாளில் இந்நாட்டில் வாழும் மக்கள் இந்நடு கற்களிடம் சிறந்த பக்தி பூண்டு பூசை செய்து வரும் வண்ணம் முதற்கண் சிறப்புக்கள் செய்து இறைவனருள் பெற வேண்டும். இவை யனைத்தும் விரைவிலே நிகழச் செய்தல் அரசர் கடமையாம்.

அரசனுயினேன்:—அமைச்சர் தலைவரே, பொத்தி யாரே, நீவிர் விரும்பிய வண்ணம் எல்லாம் நிறைவேற்று விக்கின்றேன். இளவல் நும் விருப்பிற் கிணங்கச் செய் தற்குரியவை யெல்லாம் செய்வன். நாளையே இங்கு நகர மாக்கள் அனைவரும் வந்து கூடி, இங்கு இறந்தார் பலர்க்கும் ஈமக்கடன் நிறைவேற்ற ஆணை பிறப்பிப்போம். அரசர்க்கும் அரசியார்க்கும் உரிய கடன்களை இளவல் செய்வன். என் உள்ளம் அமைதி பெறவில்லை. நீர் கூறியவாறு நடுகற்களும் விரைவிலே அமைக்கப் பெற்று

வரல் வேண்டும். இன்னும் நீர் நாட்டகத்து வாழும் நாளெல்லாம் அரசுக்கு அமைச்சுப் பூண்டிருக்க மிகவும் மன்றாடி வேண்டுகிறேன்.

பொத்தியார்:—இங்கு நிகழ்தற்குரிய செயல்கள் நிகழுங்காறும் யான் நும்மோடு அரசியற் பொறைக்கு உதவியாய் இருந்து வருகிறேன். பின்னர் யான் என் னூர்க்குச் செல்ல விடை பெற வேண்டும்.

இவ்வாறு அமைச்சராயிருந்த பொத்தியாரும் அரச குமரரும் சிறிது நேரம் ஆலோசனை செய்த பிறகு, இறந்த அனைவர்க்கும் அவரவர் மக்களைக் கொண்டு பிண்டோதகக் கிரியைகள் செய்தற்குரிய முயற்சிகள் தொ டங்கின. உறையூர்க்குட் செல்வதும் வருவதுமாய் மக் கள் தம்மால் ஆவனவற்றை யெல்லாம் செய்தனர். மறு நாள் ஊரவர் அனைவரும் வந்து அங்குக் கூடி, அரசனை யும் அரசியையும் பிசிராந்தையார் முதலிய சான்றோர் களையும் இழந்ததைப் பற்றிப் பெரிதும் துயர் பூண்டு, உரிய முறைகளால் வினைகள் செய்தனர். பிறகு சிலநாட் கள் தொடர்ந்து நடத்தற்குரிய வினைகளெல்லாம் நடந் தன. பிறகு ஒரு நன்னாளிலே இந்நல்லோர் பலரையும் அடக்கம் செய்த இடங்களில் அமைத்து வைத்தற்காக நடுகற்கள் வந்தடைந்தன. அரசகுமரரும் பொத்தியாரும் சோழ நாட்டுப் பெரியார் பலரும் அங்கு வந்தடைந்து அந்நடு கற்களில் இறந்தார் உருவமும் பெயரும் செதுக்குவித்து, அவ்வவர் உடம்புகளை அடக்கம் செய்த இடங்களில் நடுவித்தனர்.

பின்னர் அங்கு வந்திருந்த சான்றோர் பலரும் புல வர் கூட்டத்தாரும், ஏககாலத்தில் இறந்து அப்பறந்தலை

யில் நடு கல்லாயிருக்கும் பெரியோர்களை நினைந்து, அவரவர் வரலாறுகளிலுள்ள சிறந்த பகுதிகளை மக்கள் அறியக் கூறி, அவரனைவரும் தெய்வச் சிறப்புற்றனர் என்று தெளியக் கூறினர். அது கேட்ட பொது மக்களெல்லாம் சோறும் நீரும் படைத்துப் பூவும் புகையும் காட்டி, நடு கற்களில் அமைந்தார்க்குப் பூசைகள் செய்தனர். எண்ணிறந்த குடி மக்கள் கூடி நின்று, தங்கள் அரசனுகிய கோக்கிள்ளியை முன்னிட்டுக்கொண்டு, கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த நிலையில் நின்ற நடு கற்குச் சிறப்புக்கள் செய்தனர்; இவ்வண்ணமே யாண்டு தோறும் உரிய காலத்திற் சிறப்புச் செய்வதாகத் தீர்மானித்தனர். பின்னர் எல்லாரும் அங்குப் படைத்த பொருள்களை ஏழை மக்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து, மனையகம் நோக்கித் திரும்பலாயினர்.

இக்காட்சியைக் கண்டு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த பொத்தியார், பின் வருங் கருத்தமைந்த பாடலைப் பாடிப் புலம்பினர் :

"பாடும் புலவருக்குப் பொருள்களை நிறையப் பொழிந்து புகழ் பூண்ட மன்னன்! தன்னிடம் ஆடி வந்த விறலியர்க்கும் பாணர்க்கும் வேண்டுமளவு பொன் பொழிந்த புரவலன்! அற நெறி நன்குணர்ந்தோர் புகழ்ந்த செங்கோல் வேந்தன்! வீரர் புகழ்ந்து பாராட்டும் அன்புடைய அரசன்! பெண்டிர்க்கு மென்மையே உருவாயிருந்த தலைவன்! வலியோர்க்கு வலியே யெனலாய வள்ளல்! குற்றமற்ற கல்வி கேள்வி யுடையோர்க்குப் புகுமிடம்! அத்தகைய வள்ளற் பெருமான் என்று அறியாது என் அன்புரிமை பூண்ட கோப் பெருஞ்சோழனைக் கூற்றம் உயிர் குடித்ததே! வாய்மொழிப்

புலவீர், துன்ப மிக்க நாமனைவரும் ஒன்று திரண்டு, அக் கொடுங்கூற்றத்தை வைவோம்; வாரீர். நம்முடைய நாயகன் இக்கல்லுலக மெங்கும் துயரம் பெருக, உயர்ந்த நல்லிசை சூடி, இன்று நமக்கு முன்னே நடு கல்லாய் நின்றனன்." *

இளவரசரும் பிறரும் நாடு நோக்கித் திரும்பினர். பொத்தியார் சிறிது நேரம் அங்கிருந்து, பின்பு கோக்கிள்ளியிடம் விடை பெற்றுத் தம்மூர் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினர். அவர்க்கு வழியெல்லாம் அதுவே நினைவா யிருந்ததால், தம்மூர் நெருங்கியும், எங்கோ புத்தூரில் நடப்பார் போல நடந்துகொண்டிருந்தார். அவர் மனப் பான்மையை அறிந்தார் போன்று அச்சிற்றூரிலிருந்த இளஞ்சிறார் சிலர் அவரைப் பின் தொடர்ந்து வந்தனர்.

* புறநானூறு-செய், 221.

V

பொத்தியார் மனைவியாராகிய புண்ணியச் செல்வி யார், மனைத் தக்க மாண்புடையராகித் தம்மைக் கொண்டாரது வளத்துக்குத்தக்க வாழ்க்கைத் துணையா யிருந்தார்; தம் தலைவரது உள்ளன்பே தம் பெரு வாழ்வாகக் கருதி வாழ்ந்தார். உறையூரிலிருந்து ஒன் றரைக் காத தூரத்திலிருந்ததொரு சிற்றூரில் அறமே துணையாக வாழ்ந்து வந்த அக்கற்பரசியார், தம் நாயகர் பெரும்பாலும் உறையூரின்கண்ணே நிலைத்துக் கோப் பெருஞ்சோழர்க்கு உற்ற தோழராய் வாழ்ந்ததை அறிந்திருந்தார்; ஆகையால், அவர் பூண்ட அற வினைக் குத் தம்மால் யாதும் இடையூறு நேரிடாமல் நடந்து கொண்டார்; சில சமயங்களில் ஐந்தாறு திங்கள் தம் மனையகமே வராமல் நாயகர் இருந்து விடுவாராயினும், அவர் செய்தற்குரிய அற வினைகட்குப் பழுதாகாமல் நிகழ்த்தி வந்தார். நன்செய்களாலும் புன்செய்களா லும் வரும் பயனை அறவோர்க்களித்தல், அந்தணரோம் பல், துறவோர்க்கிடுதல், விருந்தினர்க்கு உதவுதல் முத லிய பல வகை அற நெறிகளில் தம் கணவனாரது மன முவப்பச் செலவிட்டு வந்தார்; வருங்காலங்களில் அவர் கண்டு மகிழத்தக்க காட்சிகளை யெல்லாம் தம்மனையகத் தில் அமைத்து வைத்தார். ஆயினும், அவர் ஒரு விதத் தில் மனக் குறையுடையராய் இருந்தார்; அதனையும்

தம் தலைவரிடம் தெரிவியாமலே அமைந்திருந்தார். மணம் புரிந்து பல வாண்டுகளாகியும் கற்பு நெறிக்குற்ற பயனுயமைந்த காதற் சிறுவரைப் பெறுமையே அவர் மனக் குறையாம். அதனைப் பொத்தியாரும் அறிவர். இறைவன் அருள் கூட்டி வைப்பின், எப்பொருளும் பெறலாம் என்று எண்ணிய புலவர் திலகராகிய அவர், இக்குறையைப்பற்றிச் சிந்தியாமலே யிருந்தார்.

கோப்பெருஞ்சோழனோடு அவன் மக்கள் எதிர்த்துப் போர் புரிந்த செய்தியையும், பின்னர் அச்சோழ மன்னன் தம்மூர்க் கயலதாகிய புல்லாற்றூரில் வாழும் எயிற்றியார் என்ற பெண் புலவர் அறவுரை கேட்டு அரசுரிமையை மக்கட்களித்து வடக்கிருக்கத் துணிந்ததையும் அவ்வம்மையார் கேட்டார். கற்பின் செல்வியாராகிய அப்புண்ணியச் செல்வியார், "உண்மை நண்பு காரணமாக என் தலைவரும் வடக்கிருந்து உயிர்விட்டிருப்பரோ! அவ்வாறு இன்றுயின், இங்கு வருவரே!" என்று எண்ணமிட்டிருந்தார்; உறையூர் சென்று வந்த சிலராற் பொத்தியார் வடக்கிருத்தற் கனுமதி பெறுமையை அறிந்தார். அதனால், அவர் மனம் இன்பமும் துன்பமும் அடைந்தது. தம் நாயகர் இறவாமையால் தோன்றிய இன்பம், அவர் நட்புக் கடன் கழிக்க வியலாமை கேட்டதால் எழுந்த துன்பத்துள் மறைந்தது. இவ்வண்ணம் அவர் ஊசலாடும் உள்ளத்தோடு மீன வாயிற்கண் வருவதும், அகத்தே புகுவதுமாய் இருந்தார். ஒரு முறை புறத்தே வந்தபோது வழி யறியாதார்போன்று பல சிறுவர் பின் தொடர்ந்துவரத் தலைகுனிந்து நடந்து வரும் தம் நாயகரைக் கண்டார். அவர் நிலையைக்

கண்டு கலங்கிக் கண்ணீருகுத்தார்; உடனே மனை வாயிற்கண் சென்று நின்று, சிறுவர்க்குக் குறிப்பறிவித்து, அவரை அங்கழைத்து வரச் செய்து, அவர் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினர்.

தம்மை மறந்து அதுவரையில் நடந்து வந்த பொத்தியார் தம் முன்னே வணங்கிய தம்மனைத் தலைவியாரைக் கண்டார். அயன் மகளிரைக் கண்ணெடுத்தும் பாராத அற நெறி பூண்ட அப்பெரியார், தம்மை வணங்கிய கற்பிற் கரசியாரைக் கூர்ந்து நோக்கினார்; புண்ணியச் செல்வியார் என்ற பெயர் பூண்ட தம் மனைவியார் என்பதை உணர்ந்தார். உடனே கண்ணைக் கையாற் பிசைந்து, நன்கு நோக்கி, 'யான் இப்பொழுது எங்கிருக்கின்றேன்?' என்றார். அவர் மனைவியார் அவர் மன நிலையை யுணர்ந்து, அவ்வமயத்துக்குரிய உபசாரங்கள் செய்து கொண்டு, அவர் தம் மனையகம் வந்துற்றதைத் தெரிவித்தார். பிறகு பொத்தியார் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தார்; பின்னர் மனைவியார் செய்த சைத்தியோபசாரங்களால் தம்முணர்வை யடைந்தார். பின்னர்ப் பொத்தியார் தம் மனைவியார்க்கு உறையூரில் நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாம் கூறித் தம் மெய்ந்நண்பிற்குரிய கோப்பெருஞ்சோழன் இறந்து நடு கல்லாயின வரலாற்றை விளங்க வுரைத்துப் பெரிதும் துயருற்றார். புண்ணியச் செல்வியார் அது கேட்டுத் தாமும் பெருந்துயர் கொண்டார்; தம் நாயகர்க்கு நட்புக் கடன் கழிக்கவியலாது போனதால் நேர்ந்த துக்கம் பெரிதாயிருப்பதாக அறிந்தார்; ஒருவாறு அவர் துயரத்தைத் தணிக்கத் தம்மால் இயன்றவளவு முயன்றார். பொத்தியார்

முன்னாளி லிருந்தது போன்ற இன்முகம், அருள் பொழியும் விழி, அமுதமய மொழிகள் இவை எல்லாம் உடையராய் இருந்தும், மனத் துயரம் ஆறப்பெறுதவரா யிருந்தார்.

புண்ணியச் செல்வியார் தம் தலைவர்க்கு உவப்பா கிய தமிழ் நூலாராய்ச்சியில் தாமும் உடனின்று உழைத்து, ஒருவாறு அவர் துயரத்தை மாற்றத் தொடங்கினர். இவ்வாறுகச் சில வாண்டுகள் சென் றன. இறைவனருள் எவ்வண்ணம் இருக்குமோ என்றே இருவரும் எண்ணமிட்டிருந்தனர். ஒரு நாள் இருவரும் திருவள்ளுவப் பயனை ஓதியாராய்ந்து பொருள் கண்டு இன்புற்றிருக்கையில், வாழ்க்கைத் துணை நலம் என்ற அதிகாரத்தின் இறுதிச் செய்யுளாகிய,

"மங்கல மென்ப மனைமாட்சி; மற்றதன்
நன்கல நன்மக்கட் பேறு."

என்ற குறள் வந்தது. அச்செய்யுளுக்குப் பொருள் கூறத் தொடங்கிய பொத்தியார், தம்மை மறந்து, தலை குனிந்து, கண்ணீருதிர்த்தார். அது கண்ட புண்ணியச் செல்வியார் மன நைந்துருகி, அவர்க்கு உரிய உபசாரங் கள் செய்து, திருக்குறட் செய்யுள் எவ்வகைத் துய ரத்தை நினைவூட்டியது என அறிய விரும்பினர்.

பொத்தியார்:—புண்ணியச் செல்வியே, என் உள் ளத்தில் எழுந்த எண்ணங்களை யான் எங்ஙனம் கூறு வேன்! மனை மாட்சியின் நன்கலம் நன் மக்கட் பேறு என்று வள்ளுவர் கூறிய அருளுரை என் மனத்தைத் துயரிலாழ்த்தியது. நமக்கு மக்கட் பேறில்லாக் குறை யைப்பற்றி யான் சிறிதும் வருந்திலேன். என் நண்பிற்

குரிய கோப்பெருஞ்சோழர் வடக்கிருக்கும்போது யான் அவ்வண்ணம் செய்தலாகாது என்று எனைத் தடுத்துக் கூறி இங்கனுப்பியதற்கு இம்மகப் பேறில்லாக் குறையே காரணமாம் அன்றே? அவர் இறந்து இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாயின. இன்னும் நமக்குமகப்பேறு உண்டாக வில்லை. இறைவனருளால் நமக்குப் புத்திரச் செல்வம் இல்லாமலே போமாயின், நான் சோழ மன்னர்க்கு என் நட்புக் கடன் கழிக்க ஆற்றல் அற்றவனுவேன். எனது உண்மை நண்பு பிசிராந்தையார் நட்புரிமையோடு ஒரு நிகராய் மதிக்கத் தக்க தன்றுயினும், அடுத்த நிலையில் வைத்து மதிக்கத் தக்க பேற்றையாவது யான் பெறலா காதா? இறைவன், எம்பெருமான், எல்லாம் வல்லான், எனக்கு இவ்வருள் என்று புரிவனே!" என்று கூறி மூர்ச்சித்தார்.

அவர் மனைவியார் உடனே செய்தற்கு உரிய உப சாரங்கள் செய்து, அவரது கலை தெளிவித்து, மறு மொழி கூறத் தொடங்கினர்:

புண்ணியச் செல்வியார்:—தலைவரே, அடியேன் இங்கு ஒன்று கூற விரும்புகின்றேன்: நமக்கு மகப்பேறு இல்லாதிருப்பதே நலம் என்று எனக்குத் தோன்று கிறது. இப்பொழுதே நீவிர் சோழ மன்னர் பொருட்டு உறையூர்ப் பறந்தலையிடத்து வடக்கிருக்கச் செல்வ தாயின், யானும் உடன் வரக் கூடும். மக்கள் இருப்பின், நம்மிருவரையும் பிரித்து வைக்க அவரே கருவியாகக் கூடும்.

பொத்தியார்:—நீ என்னுடன் உயிர் விடத் துணி வது பொருத்தமே ஆயினும், யான் என் தோழராகிய

மன்னர்க்கு உரைத்த வாக்குறுதி மாறி, மகப் பெறுத நின்னை அழைத்துச் செல்லுதல் முறையாகாது. இன்னும் சில நாள் பொறுத்துப் பார்ப்போம். இறைவனருள் நம்மை எவ்விதம் செலுத்தினும் செலுத்துக.

பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவாறு மனவமைதி பெற்று, முன் போலவே மனை வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். ஓர் ஆண்டு கழிந்திடு முன்னரே, இறைவனருளாற் புண்ணியச் செல்வியார் வயிறு வாய்க்கப் பெற்று, ஓர் ஆண் மகவை யீன்றனர். அம்மகன் பிறப்பால் தாயின் உள்ளத்திலே துன்பமும் தந்தையின் உள்ளத்திலே இன்பமும் தோன்றின. பொத்தியார் பிறகு சில மாதங்கள் தம் மனையகத்திருந்தனர்; ஒரு நாள் உறையூர் நோக்கிப் புறப்பட எண்ணி, மனைவியாரிடம் தெரிவித்தனர். அது கேட்ட அக்கற்பரசியார் பெருந்துயரமடைந்து, சில நாட் பொறுக்குமாறு வேண்டினர்; தம்மையும் உடன் கொண்டு செல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டனர். அவற்றுளொன்றும் அவர் செவியிலேறவில்லை; அன்றே தாம் தனிமையாகவே போகத் துணிந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தனர்.

புண்ணியச் செல்வியார்:—தலைவரே, இனி யான் என்ன கூறுவேன்! உலகத்தில் மக்களை யிழக்குந் துயர் பெரிதென்பர் சிலர். மனையாளை யிழக்கும் துயர் பெரிதென்பர் வேறுசிலர். தந்தையை யிழக்குந் துயர் மிகவும் கொடிதென்பர் ஒரு சாரார். தாயை யிழக்கும் துயர் தாங்கலாகாததே என்பர் மற்றொரு சாரார். இவ்வெல்லாத் துயரங்களைக்காட்டினும் மிகவும் கொடிய துயரம் ஒன்று உண்டு. அஃது ஆண் மக்கள் தம் உள்ள வுணர்ச்

கியால் அறிய வியலாதது. மனைவிமார் தம் கணவன் மாரை இழக்க நேரிடுமாயின், அத்துயரத்தை மாற்ற வழி யுளதோ ? பூதப் பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப் பெண்டு பாடிய பாடல் * நீவிர் அறியாததன்றே? பெண் மக்களுக்குக் கணவரை யிழந்து வாழும் வாழ்வினும் கொடிய துன்ப நிலை வேறென்றுமில்லை. என்னை அவ் வாழ்வுக் காளாக்காமல் உடனழைத்துச் செல்லவேண்டு கிறேன்.

போத்தியார்:—பெண்மணியே, நீ கூறியவை யெல் லாம் அற நெறிக்கு மாறுகாத வண்ணம் உள்ளனவே. ஆனால், பெண்டிர்க்கு உரிய முக்கிய குணம் இன்ன தென அறிஞர் கூறுவதை அறிவா யன்றே? கற்புடைப் பெண்டிர் மூவகையர்; ஒருவரி னொருவர் உண்மைக் கற்பு நிலையறத்தாற் குழ்ந்தவர் அல்லர்; உள்ளக் கிளர்ச்சி யாற் சிறிது வேறுபாடுடையர். தம் நாயகர் இறந்த செய்தி செவி யுற்றதும் துக்கம் பொறுது உடனே உயிரை யிழப்பீபார் ஒரு வகையர். தீயிற் பாய்ந்து தம் கணவருடன் மறுவுலகிலும் உடலு முயிருமாய் வாழத் துணிவோர் மற்றொரு வகையர். மக்களையும் கணவர்க் குரிய பிற பொருள்களையும் போற்றி யிருந்து, அடுத்த பிறப்பில் அக்கணவரையே பெறவேண்டும் என்ற உறுதி யான எண்ணத்தோடு தவம் பூண்போர் வேறொரு வகை யர். இம்முத்திறத்தினருள் மூன்றுமவரே சிறந்தவரென் பது என் எண்ணம். எங்ஙனமெனின், முதலாவார் துய ரத்தால் தம் வயமிழந்து இறந்தார். இரண்டாந்தரத்தார் துயர் பொறுக்க ஆற்றலின்றித் தீயில் விழுந்து இறந்

* புறநானூறு—செய், 246.

தார். மூன்றாந் தரத்தினரோ, தம் தலைவரை யிழந்த தால் நேரிட்ட பெருந்துயரைத் தம் முள்ளத்திலடக்கித் தவ வொழுக்கம் பூண்டு இறைவன் அருளிய உயிரைத் தாமாகவே போக்கிக்கொள்ளத் துணியாமல் நன்னெறி யில் நின்று, பெருந்தவம் பூண்டு, தம் கற்பொழுக்கத் தின் பயனாக மறு பிறப்பிலே தம் கணவன்மாரோடு கூடப்பெறுகின்றனர். இவரது உள்ளத்து உறுதியும் அற நெறி யொழுக்கமும் உலகு புகழத் தக்கன. யான் இப்பொழுது முன்னே கொடுத்த உறுதியுரையை மெய்ப்படுத்தும் வண்ணம் உறையூர்க்குச் செல்கின் றேன். நீ இம்மகனைப் போற்றி இங்கிருந்து, முன் போ லவே அறநெறி கடைப்பிடித்து வாழக்கடவாய். இஃது யான் நினக்கு உள்ளமுற இடுகின்ற அன்புரிமை ஆணை யாம்.

புண்ணியச் செல்வியார்:—தலைவரே, கணவர் சொற் றிறம்பாமை எனக்குரிய கற்பொழுக்கம் என்ற அற நெறியைக் கடைப்பிடித்து, என் மனத்துக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாத இவ்வுலக வாழ்வில் நான் நிற்கும் வண்ணம் நீவிர் பிறப்பித்த ஆணையை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றேன். மகனை வளர்க்கும் பொறுப்பு எனதாகியது. அம்மகன் நுமக்குரிய கடன் கழிக்கும் பருவம் வருங்காறும் நான் உயிர் வைத்திருப்பேன். பிறகு யான் நும்மைத் தொடர் வேன். நண்புரிமையை யெண்ணி யுயிரைக் கொடுக்கச் செல்லும் நுமக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாய் இருக்கும் பேறு பெற்றும், யான் என் அன்புரிமையை நாட்ட வேறு வழியில்லாது போயிற்றே என்று வருந்துகிறேன்! இம்மகன் பிறந்தபோதே இவன் என்னையும் நும்மையும்

பிரிப்பான் என்பதை யான் அறிந்தேன். இனி என் செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை. நும் ஆணைப்படி அற நெறி பற்றி நடக்க முயல்வேன்.

பொத்தியார்:—இவன் பிறந்தவுடனே என் உள்ளத்தில் இரண்டு காரணங்களால் மிக்க இன்பம் எழுந்தது: இவனது பிறப்பே சோழ மன்னர்க்கு யான் கொடுத்த உறுதி மொழியை நிறைவேற்ற உதவுவதாயிற்று. அவர் விரும்பிய வண்ணம் எனக்கும் என் மூதாதையர்க்கும் உரிய காலங்களிற் பிதிர்க்கடன் கழிக்க இவன் உரிமை பெறுவனாகையால், அவ்வகையாலும் என் உள்ளம் மகிழ்ச்சி பெற்றது. இனி யான் விடை பெறுகின்றேன்.

அதன் பின்னர் மணிவியார் துயரத்தைக் காணலாற்றாது முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு, பொத்தியார் விரைவிலே உறையூர் நோக்கி நடந்தார்; அங்கு முன்னாளிலே தந்தையும் மைந்தரும் போர் புரிந்த களத்தருகுள்ள பெருமன்றத்தை அடைந்தார்; கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் பிறசான்றோர்க்கும் அமைத்து வைத்த நடு கற்களைக் கண்டார்; அவற்றையெல்லாம் சுற்றி வந்து வணங்கி வாழ்த்தினார்; தமக்கும் அங்கிலைமை வர வேண்டும் என இறைவனைத் தியானித்தார்.

கோப்பெருஞ்சோழனுக்கு என்றமைத்த நடு கற்கருகே பிசிராந்தையார்க்கமைத்த நடு கல் இருப்பதை அவர் கண்டார்; பிற சான்றோர் அருகிலெல்லாம் நெருங்கி நடு கல்லாயிருப்பதையுங் கண்டார்; அரசன் கூறிய வண்ணம் தமக்கு அவனருகிலே இடமில்லாதிருப்

பதை அறிந்தார்; மனம் புண்ணுனுர்; மன்னனது நடு கல்லைத் தழுவிக்கொண்டு புலம்பினர்.

பிறகு அவர், "புகழினை விரும்பிப் பூண்ட புரவ லரே, 'நெருப்பின் உதவியால் நன்கு விளக்கமுறும் பொன்னினியன்ற அழகிய அணிகலன்களைப் பூண்ட வளரும் நிழல்போல நும்மை விட்டகலாதவளுமாகிய நும் மனைவி நுமக்குப் புகழ் சிறந்த ஒரு மைந்தனைப் பெற்றளித்த பிறகு வருவீர்,' என்று கூறி, என்னை இங் கிருந்து அகன்று போகச் செய்த அன்பிலாளரே, இப் பொழுது என் நட்பைக் கருதாது புறக்கணிக்க ஒருப் படீர். நான் இருத்தற்குரிய இடம் எதுவென்று கூறு வீர்," * என்ற பொருள்பட ஒரு பாடலைப் பாடினர்.

அப்பாடலைக் கேட்டுக் கல்லாயிருந்த கோப்பெருஞ் சோழன், சிறிது இடம் பெயர்ந்து, தன்னருகே பொத் தியார்க்கு இடம் உதவினன். அவ்விடத்திலே பொத்தி யார் வடக்கு நோக்கி யமர்ந்து, முன்னே அரசனும் சான்றோரும் தம் உயிர் போக்கியவாறு போக்கத் துணிந் தார். அப்பொழுது அவர் உள்ளத்தில் அரசன் பெருந் தகைமையை உலகறியப் பாராட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணம் எழுந்தது. அவர் அவ்வெண்ணத்தைப் பயன் படுத்த முயன்றார்:

"பல திறப்பட்ட மக்களுக்கும் நலம் புரிந்து அருள் வதால் நிழலை யொத்து விளங்கி, உலகத்தார் புகழ்ந்து பாராட்ட வாழ்ந்து மறுமையை நினைத்தால் உலகாளும் பணியை முழுவதும் பூண்டு அமைந்திருக்க இயலாமை கண்டு, வடக்கிருத்தற்குரிய சிறியதோர் இடத்திலிருந்து

* புறநானூறு - செய் 222.

உயிர் நீத்து, நிலையாகி நின்ற நடு கல்லாகி மாறின பிற கும், குணநலஞ் சிறந்தோர், உடம்பும் உயிரும் போலத் தம்மிடம் உரிமை பூண்ட பழைய நட்பாளர் தம்மிடம் வருவராயின், நிச்சயமாக இடங் கொடுத்தளிப்பர்," என்ற கருத்துப்பட அமைந்த,

"பலர்க்கு நிழலாகி யுலகமீக் கூறத்
தலைப்போ கன்மையிற் சிறுவழி மடங்கி
நிலைபெறு நடுக லாகியக் கண்ணும்
இடங்கொடுத் தளிப்ப மன்ற வுடம்போ
டின்னுயிர் விரும்புங் கிழமைத்
தோன்னட் புடையார் தம்முழைச் செலினே" *

என்ற செய்யுள் அவர் வாக்கினின் றெழுந்தது. பின்பு அவர் தம் முன் நடுகல் லாயினரைப் போலத் தாமும் ஆகத் துணிந்து, வடக்கிருந்தார்.

இச்செய்தி உறையூ ரெங்கும் பரவியது. இதனை யறிந்ததும், நகரமாந்தர் பலரும் இளைய வரசரும் அங் கடைந்து, மற்ற நல்லோர்களுக்கு வினை புரிந்து நடு கல் நட்டவாறுபோல, அவர்க்கும் அரசனது நடு கற்கருகே அவரிருந்த விடத்தில் ஒரு கல் நட்டனர்; பிறகு உரிய காலத்திற் சுற்றத்தாரும் பிறரும் சூழ்ந்திருக்கப் பூசை கள் செய்தனர்.

புண்ணியச் செல்வியார், தம் தலைவர் நடுகல்லாயின செய்தியை அறிந்து, தாபத நிலை பூண்டு, மகனைப் பேணி வந்தனர். கணவர் உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் ஆணைகளைத் தெய்வ வாக்குப்போல எண்ணி நடந்தது போலவே, அவர் இறந்த பிறகும் முன் அவர் தந்து

* புறநானூறு - செய், 223.

சென்ற ஆணைக்கு மாறுபடாமல் நடந்து வந்தார்; மைந் தனை நன்னெறியில் வளர்த்து, அவன் தன் தந்தை யார்க்கு உரிய பிதிர்க்கடன்களை அறிவோடு பொருந்தக் கழித்தற்குரியகாலம் வரும்வரை எதிர்பார்த் திருந்தார்; அக்காலம் வந்ததும், அவனுக்குச் சொல்லற்குரிய வற்றை யெல்லாம் சொல்லிக் குடிப்பொறையை ஏற்கு மாறு செய்து, தம் தலைவர் அடியில் நிறுத்திய உள்ளத் தோடு உயிரை நீத்தார். நட்பின் இலக்கணமும் பெண் டிர் கற்பின் இலக்கணமும் விளங்கப் பொத்தியாரை யும் அவர் மனைவியாரையும் பெற்ற நாடு புண்ணிய நாடு என்பதில் ஐயமு முளதாமோ ?

ஆன்ற புலவர்பிசி ராந்தையார் பொத்தியார்
சான்ற வழிஞர்பிறர் தற்சூழத்—தோன்றுநடு
கல்லாகி நின்றபெருங் கோக்கிள்ளி காதையினை
நல்லார் பயில்வர் நயந்து.

புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சி தான்
நட்பாங் கிழமை தருமென்ற நன்சொற்
கிலக்கியமாய் நின்ற விருவர்புகழ் ஓங்கி
நிலக்கணியாய் நிற்க நிமிர்ந்து.

2. கோச்செங்கட் சோழன்

I

அரச வாழ்வு, எண்ணிறந்த குடி மக்கள் வாழ்த்தி வணங்கிப் புகழ்ந்து போற்றும் வாழ்வு; நல்லிசைப் புலவர் பலர் நயம்படப் புகழ்ந்து பாடி இசை நாட்டும் வாழ்வு; முடியும் குடையும் செங்கோலும் ஆணைச் சக்கரமும் அரியணையும் சின்னமாகக் கொண்ட வாழ்வு; கண்ணிற் சொலிச் செவியின் நோக்கி ஆராய்ந்து தெளியும் வாழ்வு; திருமால் நிகராம் என்று புலமைப் பெரியார் ஓதிய வாழ்வு: அஃது உலக வாழ்வில் மிக உயர்வுடையதே யாயினும், பொறுப்பும் அதிகம் உடையதேயாகும். அரசனொருவன் உண்பது உடுப்பது உறங்குவது முதலிய வெல்லாம் குடிகளின் நலங் கருதியும் விருப்பிற்கிணங்கியுமே செய்ய வேண்டி யிருக்கின்றன. குடிமக்களுள் அறிஞராயுள்ளார் தேச நலம் என்று எதைக் கூறுகின்றனரோ, அதையே அவன் செய்ய வேண்டி யிருக்கிறது. அவனுக்குப் பதவி பெரிதேயாயினும், சுயேச்சையேனும், சுதந்திர வாழ்வேனும், சாமானிய மனிதர்க்கு இருப்பதுபோல அமைவதில்லை.

போது மக்கள் தங்கள் மனம் விரும்பியவாறு மணம் புரிந்துகொண்டு, இன்புற்று வாழலாம். அரசனோ, தன் நாட்டு நல்லறிஞர் பொருத்தமெனக் கூறத்

தக்க வழி யறிந்து, மணம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். பொது மக்களுள் எங்கிலேயில் இருப்பவரே யாயினும், மக்கட்பேறு பெறுதவராயிருப்பின், அதனால், தேசத்துக்கும் மற்ற ஜனங்கட்கும் பெருநஷ்டம் ஒன்றும் விளைந்துவிடாது. அரசன் மக்கட்பேறு இல்லாதிருப்பது, குடிகள் பொறுத்தற்கரிய பெருங்குறையாம். தம் முடைய மன மகிழ்ச்சிக்குதவுமென்று பிறர் மக்கட் பேற்றைத் தவ முதலியன புரிந்து நாடுவர். அரசனே, உலக நலத்தின் பொருட்டு மக்கட்பேறு பெறற்குரியனவன். கற்குங் கல்வி, பழகும் பழக்கம், கேட்கும் கேள்வி முதலியவற்றிலும் அரசன் தனக்கென வொரு வழியைக் கொள்ள வேண்டியவனு யிருக்கிறன். வெளி யலங் காரங்களைப் பார்ப்போர்க்கு அரசன் நிலைமை மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகவே தோன்றும். ஆனால், அங்கிலேயில் இருப்பவனுக்கோ, அது பெருங்கவலைக்கிடமாய் இருக்கும். அரசன் எப்பொழுதும் மனம் வாக்குக் காயம் என்ற திரிகரண மொருங்கத் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளனுய் இருக்க வேண்டும். இதுவே நல்லரசற் கமைந்த இலக்கணமாகும்.

சோழ நாட்டிலே உறையூரிலிருந்து அரசாண்ட மன்னருள் தெய்வ பக்தியிலும் அரசியற் றிறத்திலும் சிறந்த சுபதேவன் என்ற மன்னர் பெருமான், அரசியற் றத் தொடங்கிப் பல வாண்டுகளாகப் புத்திரப் பேறின்றி யிருந்தான். அவன் உள்ளத்திற் குடி கொண்ட அக்கவலை நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிய வந்தது. அவர்களுள் தலைவர் பலர் அரசனைக் கண்டு தம் மனக் குறையைத் தெரிவிக்க வந்தனர்.

அரண்மனைப் பெரிய மண்டபத்திலே பெரியதொரு சபை கூடியது. அங்கு மாசனத் தலைவர், பார்ப்பனப் பெரியார், மருத்துவப் பெரியார், நிமித்திக முதியவர், அமைச்சர் தலைவர் முதலிய பலரும் வந்து கூடினர். அரசனும் காலைக் கடன்களை முடித்துக் காவிரி நீராடிச் சிவாலய தரிசனம் செய்து, சிவப் பிரசாதம் பெற்றுத் திருநீறுங் கண்டிகையும் தரித்து, நல்லோர் சிலர் இரு மருங்கும் வர, அம்மண்டபத்தில் நுழைந்து, அரியணை யில் அமர்ந்தான்.

நரை முதிர் புலவர் ஒருவர் எழுந்து, இறைவனை வாழ்த்தி,

"வாழிய வெம்மிறை மன்னவர் கோமான்
சேங்கதிர் மரபின் சிறப்பினை விளக்கும்
மதலையை யடைந்து மகிதலம் புரந்து
நல்லோர்க் கருளலும் அல்லோரை யொறுத்தலும்
நன்கனம் புரிந்து நாட்டவர் மகிழ
வாழிய காவிரி மணலினும் பலவாம்
ஆண்டுகள் கண்ணுதல் அருண்மழை பொழியவே."

என்று பாடினர்.

பிறகு அரசன் அங்கு வந்திருந்த பெரியோரைக் கைகுவித்து வணங்கி, அவரவர் மனத்தின் கருத்துக்களை வெளியிட வேண்டினன். அவர்கள் தேச நலங் கருதித் தம் கருத்திலே தோன்றியவைகளை வெளியிடலானார் கள்.

மாசனத் தலைவர்:—அரசர் பெருமானே, எமக்கும் நுமக்கும் இந்நாட்டுக்கும் பொதுவிலே உள்ளதொரு குறையைப்பற்றியே இங்குத் தெரிவிக்க வந்தோம். இந்

நாள்வரை செங்கதிர் மரபு மக்கட்பேறின்மை யென்ற குறைக்கு இடம் பெறுதிருந்தது. இப்பொழுது தமது அருமைத் திருமரபிலே இக்குறை நேர்ந்துவிடுமோ வென்று பெரிதும் கவல்கின்றோம். இறைவனே வேண்டியோ, தவம் புரிந்தோ, தல யாத்திரை செய்தோ, புத்திர காமேஷ்டி முதலியன இயற்றியோ, எவ்வாற்றாலேனும் நாட்டு மக்கள் அனைவரும் மன நிம்மதி பெறுமாறு நீவிர் புத்திரப் பேறு பெற முயல வேண்டுகின்றோம்.

பார்ப்பன முதியவர்:—நான் கூறக்கருதுவதும் இவ் விஷயமே. நரபதி மண்டலம் நடுங்கப் போர் புரியவல்ல நரேந்திர சிகாமணியே, எவ்வகைப் பொருளும் இறைவனருளால் எய்தல் எளிதாம். புத்திர காமேஷ்டி யாகம் செய்து மக்களையும் தேவரையும் திருப்திப்படுத்திப் புத்திரப் பேறு பெற்று இந்நாட்டுக்கு ஓர் இளவரசனை உதவ வேண்டுகின்றேன்.

மருத்துவப் பெரியார்:—எம் மினத்தார் எல்லாம் நும்மிடம் தெரிவிக்க விரும்புவது ஒன்று உண்டு: வேந்தர் பிரானே, புத்திரப் பேறின்மைக்குக் காரணம் எது வாமாயினும், பல தலங்களிலுஞ் சென்று ஆங்காங் குள்ள தீர்த்தங்களில் ஆடி உடம்பை வாட்டிவருதலும், காற்றும் வெயிலும் உடலிலே படிய அரசியாரும் நீவிரும் சில காலமேனும் அயல் நாடுகளில் சஞ்சாரம் செய்தலும் நலமாம். இன்று யான் அதிகம் கூறுதற்கில்லை பெரியார் முறைகளைப் பின் பற்றி ஒழுங்கான வாழ்வில் அற நெறி பிழையாது வாழ்வோர்க்குப் புத்திரப்பேறில்லாது போதல் இயற்கைக்கு மாறுபாடாம். ஆகையால், இளவரசன் விரைவிலே தோன்றுவன்.

நிமித்திகர் தலைவர்:—அரசர் பெருமானே, விரை வினே இந்நாட்டுக்கு இளவரசு ஒன்று தோன்றும். அதற்கு உரிய குறியெல்லாம் இன்று யான் இங்கு வரும்போது கண்டேன். நீவிர் சிதம்பரம் முதலாகிய சிவ ஸ்தலங்களிற் சென்று தவம் புரிவீராயின், சிறந்தபலன் பெறலாம்; நாட்டவர்க்கும் திருப்தியை வருவிக்கலாம்.

அமைச்சர் தலைவர்:—அரசர் பிரானே, அறிஞர் களே, இன்று இங்கு நல்லோர் பலர் கூறிய கருத்துக் களும் என் கருத்தில் நெடு நாளாக உள்ளன. ஆயினும், எதற்கும் உரிய காலம் என்பது வேண்டுமன்றே? நம் மரசர் இந்நாள்காறும் செய்துகொண்டிருந்த போர் களால், அயல் நாடுகட்குச் சென்று சிவ தரிசனம் செய்து கொண்டு வாழ்ந்திருத்தல் அரிதாயிருந்தது. இப்பொ ழுது சிதம்பரத்துக்கு விரைவினே செல்ல முயலலாம். பிறகு எல்லாம் இறைவன் அருளிய வண்ணம் ஆகும்.

புலவர் ஒருவர்:—மன்னரே, மக்கட் பேறில்லாத வாழ்வு கண்ணில்லாத முகமும், மதியில்லாத இரவும், அமைச்சு இல்லாத அரசியலும், நூற் பயிற்சி யில்லாத அறிவும் போலும். எம்போலியர்க்கே புத்திர னில்லாக் குறை பெருங்குறையாம். அரசராகிய நுமக்கு நாட் டின் நலத்தின் பொருட்டுப் புத்திரன் இன்றியமையா தவனே. எம் தலைவர் இன்று நும்மை வாழ்த்திய வாழ்த் துப் பொருளுற்றதாக வேண்டுமென்பதே எம் கோரிக் கையாம்.

இவ்வாறு நல்லோர் பலரும் பேசியதைக் கேட்ட அரசன், தன் மனத்திலே எழுந்த கவலையை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு, பின் வருமாறு கூறினன்:

"ஐயன்மீர், யான் சென்ற பல்லாண்டுகளாக இந் நாட்டுக்குள்ள பல பகைகளையும் ஒடுக்கி ஆண்டு வந் தேன். எனக்குப் புத் என்னும் நரக வாழ்வு வருமே யென்பதைப்பற்றி யான் சிறிதும் கவலையுறவில்லை. எனக் குப் பின் நீவிர் கூறிய வண்ணம் இந்நாட்டு மன்னருகும் உரிமை பெறக் கூடிய ஒரு மைந்தனில்லையே யென்ற மனத்துயர் சென்ற சில வாண்டுகளாகத் தோன்றியுளது. அருந்தமிழ்ப் புலவர்களும் அந்தணர்களும் தத்தம் பணிகளை இயற்றி இந்நாட்டில் இன்று நன்கு வாழ்கின் றனர். இன்னவர் எனக்குப் பின் நல்லரசினைப் பெறுது எவ்வண்ணம் கலங்குவரோ என்று என்னுள்ளம் பெரி தும் உளைகின்றது! என் முயற்சியால் யாது இயலும்? எல்லாம் இறைவன் அருளாலும் நாட்டவர் நல்லறத் தாலுமே இயல வேண்டும். நீவிர் இங்குக் கூறிய வண் ணம் விரைவிலே நல்லதொரு நாள் பார்த்துச் சிவ பிரான் திருக்கூத்தாடியருளும் பொன்னம்பலத்தைத் தரிசித்து வருகிறேன். பொன்னம்பலநாதன்வேண்டுவார் வேண்டுவது ஈயாருகில், வேறு யாவரே ஈய வல்லார்?"

பின்னர்ச் சிறிது நேரம் நாட்டின் பொது நன் மைக்கான பொது விஷயங்களைப் பேசிய பிறகு அம் மண்டபத்து வந்தார் அனைவரும், அரசனை மனமார வாழ்த்தி, விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

சில நாட்கள் சென்றன. பின்னர் நிமித்திகர் குறித் ததொரு நன்னாளில் நல்லோரையில் அரசன், அந்தணர் சிலரையும் புலவர் சிலரையும் உடன்கொண்டு, சிதம்பரம் சென்றான். இராச மாதேவியாகிய கமலவதி என்பா ளும், பணிப் பெண்களும் தாதியரும் தோழியரும்

புடைசூழச் சிவிகையிலமர்ந்து, அரசனுடன் சிதம்பரம் சென்றனள். அரசனும் அரசியும் அங்கு அடைந்து, தில்லை மூவாயிரவர் வழி வந்த அந்தணர்களை வணங்கி, வரம் பெற்றுக் கோயிற்குச் சென்று, சிவ கங்கையில் நீர் ஆடிப் பட்டிடை யுடுத்து, அந்தணர் பலர் மறையோதிப் பின் தொடர்ந்துவர, மன்றுளாடிய மறை முதலைத் தரிசிக்கச் சென்றனர். உடன் வந்திருந்த புலவர் பலரும் அருந்தமிழ்ப் பனுவல்களால் இறைவனைத் துதித்தனர். அரசனும் அரசியும் மனமுருகி வாழ்த்தி வணங்கி வரமிரந்தனர். அவர்தம் உள்ளக் குறிப்பை யறிந்த வள்ளற் பெருமான், அசரீரியாக, "அரச, நின் அன்பின் செல்வத்தை யாம் ஏற்றுக்கொண்டோம். விரைவிலே நினக்கு ஒரு செல்வப் புதல்வன் தோன்றுவன். அவன் மிக்க கீர்த்தியும் பிரதாபமும் படைத்துப் பேரரசாய் விளங்குவன்," என்று கூறியருளினர். அது கேட்டு, அரசனும் அரசியும் அந்தணரும் புலவரும் மன மகிழ்ந்தனர். பின்னர் அத்திருக்கோயிலிலே சில தினங்கள் இருந்து, உரிய சிறப்புக்கள் செய்துவிட்டு, அவரனைவரும் உறையூர் நோக்கித் திரும்பினர்.

அரசன் நாட்டகத்து வந்து, முன்போல அரசியலைக் கவனித்திருந்தான்; அமைச்சரும் பிற அறிஞரும் கூறியவாறு அறங்கள் பல புரிந்து வந்தான். சிதம்பர தலத்துப் பொன்னம்பல நாதன் திருவருள் பலித்தற்குரிய காலம் குறுகியது. தேவி கருப்பவதியாகி, அருகில் இருந்த பெண்டிர் உற்சாகத்தின் பொருட்டுக் கூறிவந்த பண்டைய சோழ மன்னர் வரலாறுகளையும் இராமாயண பாரதாதிகளில் உள்ள வீரர் பெருமக்கள்

வரலாறுகளையும் கேட்டு, மனம் பூரித்திருந்தாள். பத்து மாதங்களும் நிரம்பின. மருத்துவ நூற் பயிற்சி பெற்ற பெண்டிர் பலரும் அருகில் இருந்தனர். சக்கரவர்த்தி யாதற்குரிய யோகமுடையான் பிறத்தற்குரிய பொழுது அடைந்தது. அரசி இறைவனருளையே பெரிதென நம்பிச் சிதம்பர நாதனைச் சிந்தித்திருந்தாள். நிமித்திகருள் மிக்க அனுபவமும் தேர்ச்சியும் உடையார் சிலர் அங்கிருந்தனர். சிறிது நேரம் தாமதித்துக் குழவி உதயமாதல் நலமென அவர்கள் கருதினர்கள். கிரகங்கள் நின்ற நிலையில் சிறிது பொழுது தாமதித்துப் பிறக்கும் செல்வன் சக்கரவர்த்தி யாவன் என்று அவர்கள் கூறினர்கள். மருத்துவர் சிலர், அரசி வயாவால் வருந்தத் தொடங்கியதைப் பெண்டிரால் அறிந்து,தக்க அனுபவமுடையாரைக் கொண்டு சில சிகிச்சைகள் செய்வித்துக் குழந்தை சிறிது நேரம் வயிற்றகத்திருந்து பிறகு பிறத்தற்கு வேண்டும் முயற்சிகள் செய்தனர். அதனால், அரசியின் உயிர்க்கே கேடு விளையினும் விளையலாம் என அனுபவ முதிர்ந்த மருத்துவர் கருதினர். நிமித்திகர் குறித்த காலம் அடைந்தது. அரசி ஓர் ஆண்மகனை ஈன்றனள். இருத்தற்குரிய காலத்திலும் சிறிது அதிகமாகக் கருப்பையினுள் இருந்ததால், அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. அக்குழவியின் தோற்றத்தைக் கண்ட தாய் மனம் பூரித்து, "என் கோச்செங்கண்ணனே!" என்று கூறித் தான் அடைந்த சந்தோஷ மிகுதியால் உடனே உயிர் துறந்தனள்.

அரசன், இளவரசு பிறந்த இன்பச் செய்தியையும் தேவி இறந்த துயரச் செய்தியையும் உடனே அறிந்

தான். நாட்டு மக்கட்கெல்லாம் விரைவிலே இச்செய்தி கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. அவர்கள் அரசனுக்கு அருமை மகன் பிறந்த இன்பச் செய்தியைக் கொண்டாடுவது பெரிதெனக் கருதினர்களாயினும், தேவியின் மரணத் தாற் பெருந்துயர மடைந்தார்கள்.

அரசனும் தேவியிறந்த துயரத்தையருவாறு அடக் கிக்கொண்டு இளவரசு பிறந்ததால் உண்டான ஸந்தோ ஷத்தை எவர்க்கும் அறிவிக்கத் தக்க சிறப்புக்கள் செய் தான். தேவிக்கும் முறைப்படி உத்தரகிரியைகள் நிகழ்ந் தன. பின்னர்ச் சில தினங்கள் கழித்து, நிமித்திகரும் அமைச்சரும் பிற பெரியார்களும் அரசனிடம் வந்து அடைந்தனர். அரசன் நிமித்திகரை அக்குழவியின் பிறப்பின் நிலையைப்பற்றி விசாரித்தான்.

ஒளி நூலிற் சிறந்த பயிற்சியும் தவ வொழுக்கமும் முக்காலமும் உணரும் உணர்வும் படைத்த பெரியார் ஒருவர் எழுந்து, அரசனை வாழ்த்திப் பின் வரும் செய் திகளைக் கூறலாயினர்:

"இரு நிலம்புரக்கும் எம்மன்னர்பிரானே, இளவர சாய்த் தோன்றியிருக்கும் இக்குழவி ஜாதகத்திற் சில அபூர்வ சம்பவங்கள் உள அவைகளை நான் அறிந்த வளவு கூறுகின்றேன்; செவி சாய்க்க வேண்டுகிறேன்: நம் நாட்டிலே காவிரியின் வட கரையிலே சந்திர தீர்த்தம் என்றதொரு புண்ணிய தீர்த்தம் உளது. அதன் கரை யில் வெண்ணவல் மரம் ஒன்று இருக்கிறது. அம்மர நிழலிலே தானை முளைத்தெழுந்த ஒரு சிவலிங்கம் இருக் கின்றது. சில ஆண்டுகளின் முன்னே அங்கே அருகில் உள்ள காடுகளில் வெள்ளானையொன்று சஞ்சரித்துக்

கொண்டிருந்தது. பூர்வ ஜன்மத்திலே சிவபிரானுக்குப் பூசனையியற்றி இடையில் நேரிட்டதொரு குறையால் யானையாயிருந்த அது, பழைய ஞாபகம் விடாமல் அச் சிவலிங்கம் இருக்கும் இடம் அறிந்து, துதிக்கையால் நீர் முகந்து அபிஷேகம் செய்து, பூக்கள் பறித்து அருச் சித்து வந்தது. யானை ஒன்று இவ்வாறு வந்து பூஜை செய்து சென்ற பெருமையால், அச்சோலை திருவானைக் கா வென்ற பெயரை அடைந்தது.

"இயற்கையிலேயே பகுத்தறிவு படைத்த சிலந்தி யொன்று அச்சிவ லிங்கத்தைக் கண்டு, அதன்மேலே இலைச் சருகுகள் உதிரா வண்ணம் தன் வாய் நூலாலே மேற்கட்டி அமைத்து வைத்தது. வழக்கம்போலச் சிவ லிங்கத்தை வணங்க வந்த வெள்ளானை, அச்சிலந்தி வலையைச் சிதைத்தது. சிலந்தி மீளவும் அவ்வாறே யமைத்தது. அதையும் அவ்யானை அழித்தது. அது கண்டு பொறுத சிலந்தி, யானையின் புழைக்கையினுட் புகுந்து கடித்தது. அவ்வுபத்திரவம் பொறுத அக்களிற் றரசு, கையை நிலத்திலே மோதி, விழுந்திறந்தது. அந்த அதிர்ச்சியினால் யானைத் துதிக்கையினுள் இருந்த சிலந் தியும் இறந்தது. அவ்வெள்ளானை தான் பண்ணிய பூசையின் பலனைச் சிவகணத்தலைவர் பேறு அடைந்து, கயிலை சேர்ந்தது. சிலந்திக்கு அது செய்த பூசனைக்குத் தக்க அருள் புரியவேண்டும் என்று திருவுளங்கொண்ட சிவ பெருமான், அதனை இங்கு இளவரசாய் உதித்து உலகாளும் வண்ணம் செய்திருக்கின்றார். இவ்விளங் குமரன் சிவ பக்தி மிகுந்தவனாய் இருப்பன்; திருமால் முதலிய பிற தெய்வங்களைப் பழிக்கும் தீக்குணம் உடை

யனுயிரான். இவன் தவப்பயனுய்த் தெய்வவாள்ஒன்று பெற்றுத் தமிழகத் தரசரை யெல்லாம் வென்று, வடக்கிலுள்ள மன்னர் பலரை அடிப்படுத்தி, 'தென்றமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன்' என்று புகழ் பெறுமாறு வாழ்வான்; சிவ தருமங்கள் பல செய்வன்."

இவ்வரலாற்றைக் கேட்ட அரசனும் பிறரும் ஆச்சரியமடைந்து, இறைவனருளே வாழ்த்தினர். பின்னர் அரசன் அங்கு வந்திருந்தார் பலர்க்கும் அவரவர்க்குத் தக்க சிறப்புக்கள் செய்வித்தான். அனைவரும் விடைபெற்றுத் தத்தம் இடங்களுக்குச் சென்றனர்.

II

"தவமுந் தவமுடையார்க் காகும்; அவமதனை
அஃதிலார் மேற்கொள் வது."

செங்கணன் என்னும் இளவரசன் வளர்பிறை போல வளர்ந்து வந்தான்; ஆரியம் தமிழ் என்ற இரு மொழிகளிலும் நல்லறிஞரிடம் பயிற்சி பெற்றான்; அரசியற்குரிய நூற்பயிற்சி யெல்லாம் அவற்றிற்சிறந்த பயிற்சியுடையாரிடம் பெற்றான்; யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் விற்பயிற்சி வேற்பயிற்சி வாட்போர் முதலியன வெல்லாம் அவ்வவ்வித்தையிற் சிறந்தாரிடம் பயின்றான்; திருமகள் மார்பிலும் தோளிலும் வந்து அமர்ந்திருக்க அழகு பொலிந்து விளங்கினன். அறிஞ ரெல்லாம், "இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த இளவரசன் நம் நாட்டுக்கு அமைந்தது இறைவன் திருவருளே," என வெண்ணினர். அவன் அரசப் பொறையைத் தானே யேற்றுக் கொள்ளத் தக்க பருவம் அடைந்ததை முதிய அரசன் உணர்ந்துகொண்டான்; தவச்செல்வர் அமைச்சர் புலவர் முதலியோரை அழைத்து அவரோடு உசாவி, அரசப் பொறையை இளவரசன் தோளில் இறக்குவதற்கு உரிய காலம் அதுவேயாமெனத் துணிந்தான்.

நெடிது நாள் அனுபவித்த அரசச் செல்வத்தில் அவனுக்கு வெறுப்புப் பிறந்தது. மக்கள் மனத்தை வயப்படுத்த வல்லவனுகிய ஏந்தல் ஒருவன் இருக்கும்

போது பொருளிலும் பதவியிலும் ஆசைமேலிட்டு இன்னும் அரசனுய் இருத்தல் தனக்குத் தகாது என அவன் எண்ணினன். அவ்வெண்ணத்தை அமைச்சர்க்கெல்லாம்தெரிவித்து, இளவரசைத் தன்னருகழைத்துத் தான் தவம் புரிய விழைந்திருப்பதைத் தெளிவாகக் கூறினன். அது கேட்ட கோச்சேங்கட் சோழன் மனம் வருந்தித் தந்தையைப் பிரிதலாகாத தன்மையைத் தெரிவித்தான்; பிறந்தவன்றே தாயையிழந்த தனக்குத் தந்தையொருவனே தாயுந் தந்தையுமாய் இருந்தான் என்றும், அத்தகைய தந்தையைப் பிரிந்து வாழ்தல் தன்னுல் இயலாது என்றும் கூறினன்.

அது கேட்ட முதியவரசன், "குழந்தாய், அன்னை தந்தை என்ற உறவெல்லாம் என்றும் நிலையாய் உள்ள வாழ்வு ஆகுமா? யான் எத்தனை பிறப்புக்கள் இதுகாறும் பிறந்தேனே! இன்னும் எத்துணைப் பிறப்புப் பிறக்க வேண்டுமோ! முன்னைப் பிறப்புக்களி லெல்லாம் நினக்கும் எனக்கும் என்ன தொடர்பு இருந்தது என்பதை நானும் அறியேன்; நீயும் அறியாய். இனி வரும் பிறப்பிலே நமக்குள் தொடர்பு நிகழுமோ, நிகழாதோ என்பதையும் நாம் அறியோம். இப்பிறப்பிலே, இந்த அற்ப காலத்திலே, நீ என்னைத் தந்தையென்று அழைத்தாய்; நான் உன்னை மகன் என்று கொண்டேன். அறிவுடன் கூடிய மனிதப் பிறப்பிலே பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடையில் உள்ள சங்கிலியை அறுக்க முயல வேண்டும். மனிதர் இம்முயற்சி செய்யாது ஒழிவராயின், வேறு எவ்வுயிர் செய்யும்? நீ பயின்ற திருக்குறள் நூலிலே வரும் இரண்டொரு வாச

கங்களை இங்கு நினைவூட்டுகின்றேன்; சற்றுக் கவனிக்க வேண்டும்:

"யானென தென்னும் பிணக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்.

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி"

இச்செய்யுட்களும், இன்னும் இவை போன்ற பிற செய்யுட்களும் நல்லறிஞரிடம் நீ பயின்றிருக்கின்றாய். அறிவும் ஐம்புலனும் தளர்ச்சி பெறும் முதுமைப் பருவ மடைந்தும், உலகப் பொருள்களில் ஆசையை யொழித்து உற்ற பொருளாகிய உண்மைப் பொருளை நாடத் துணியாதவர், மனிதப் பிறப்புப் பெற்றும் அதனாற் பெறத் தக்க பேற்றைப் பெறாதவரே யாவர். ஆகையால், யான் அழியா வாழ்வு பெறுங் கருத்தால் தவம் புரியச் செல்கின்றேன். நீ அரசுரிமையை யேற்று, அமைச்சர் சொற்கேட்டுச் செவ்வினின் நடந்து வாழ்வாயாக. அரசராயிருப்போர் எக்காலத்திலும் மிக்க கவலையோடு தம் பொறுப்பை வகிக்க வேண்டும். பிறர் பழி கூறுவோர் மொழிகளில் நம்பிக்கை வைத்தலாகாது; தாமாகவே நேரில் எங்கேனும் குறை காண்பாராயின், தக்கவாறு ஆராய்ச்சி செய்து, அறநெறிக் கிணங்கக் குற்றமுடையாரை ஒறுத்தல் வேண்டும்; குடிகளை வருத்தி அரசிறை பெறலாகாது. தந்தை தன் மைந்தரைக் காப்பது போல அரசன் குடிகளை அன்பினாற்

காத்தல் வேண்டும். தண்டனைகளும் அன்பினுற் சீர் திருத்தக் கருதிச் செய்யப்படுபவையாக இருக்க வேண் டும். போர் புரிந்து அயல் மன்னரை வெல்வதா யிருப் பின், அந்நாடுகளில் உள்ள நல்லோர்க்கு யாதொரு மனத் துயரும் நேராது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். போரிலே தோற்ற மன்னர்களை முறையின்றி அவமதித் தல் அற நெறிக்கு விரோதமாம். அரசன் எத்துணை அறிவுடையனு யிருப்பினும், நாட்டு மக்களுட் பெரியார் கருதுதற்கு மாறுகச் செல்ல லாகாது. 'குழந்தாய்,' என்று நான் உன்னை அழைக்கக் கூடுமாயினும், மக்கட் கெல்லாம் தந்தையாய் இருக்கும் பொறுப்பை உன்னி டம் தந்து செல்கின்றேன் என்பதை மறுபடியும் நினை வூட்டுகின்றேன். இறைவன் அருள் வசத்தால் எல்லாம் நிகழ்வதாம் என்பதை உறுதியா யுணர்ந்து, எவர் எவர் எத்தெய்வத்தை வணங்கி வாழ்வாராயினும், அவர் அவர் பக்தி மார்க்கத்தை நம் நாட்டில் சுதந்திரமாகத் தம்மிஷ்டம்போல நன்மைக்கு மாறுபாடின்றிக் கைக் கொண்டு வரலாம் என்ற ஆணையை நீ இட வேண்டு வது அத்தியாவசியம். நாம் சைவ மதப் பற்றுடை யோமாயினும், நம் நாட்டில் உள்ள வைணவரும் பிறரும் நம் அரசில் அபிமானக் குறைவு கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமாயின், அவரவர் கொள்கைகளுக்கு விரோதம் அரசினரால் தோன்றியதாகப் பழி யெழாவண்ணம் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும். யான் எவ்வளவுதான் சொல்ல விரும்புவதாயினும், நீயும் உவப்போடு ஏற்றுக் கொள்வாய். ஆயினும், அனுபவத்தால் வருதற்குரிய நன்னெறியைப் பிறர் எவ்வளவு உருக்கமாகப் போதித்

தானும், தம் உள்ளத்திலே அந்நெறி பற்றற்குரிய பான்மை இருந்தாலன்றி, அவ்வுரை பயன்படாது. ஆகையால், நின் மனப்பான்மை நல்லார் பாராட்டத் தக்கதாக இருக்க வேண்டும் என்றவளவில் யான் கூறி அமைகின்றேன். இனி யான் தவம் புரிய வனஞ் செல்கின்றேன். விடை தருக," என்றான்.

அதுகேட்ட கோச்செங்கட் சோழன், "எந்தையீர், எம் மன்னர் பிரானே, என்னை இவ்விளம்பருவத்திலே இப்பெரும்பொறை வகிக்கச் செய்து, நீவிர் இவ்வுலகத்திலிருந்தே, இவ்வாழ்விலிருந்தே, வீடு பெற முயல்கின்றீர். என் மனத்துக்கு இது மிகவும் துயர்தருமாயினும், நும் எண்ணத்துக்கு மாறுக இவ்வொரு விஷயத்தில் நடந்துகொண்டேன் என்ற குறை எனக்கு நேராவண்ணம் யான் நுமது ஆணையை ஏற்றுக்கொள்கின்றேன்," என்று மறு மொழி கூறினன். முதிய மன்னன் இம்மறு மொழி கேட்டுத் திருப்தி அடைந்தனன்.

பின்னர் முதிய அரசன் நன்னாள் ஒன்று தீர்மானித்துக் குடி மக்கள் பலரும் கண்டு களிக்க, இளவரசனுக்குத் தானே முடி சூட்டி, அவன் கையிற் செங்கோலும் அரசப் பொறையும் தந்தான். அதன் பிறகு சில தினங்களிலே முதிய மன்னன் தன் கருத்தைக் குடி மக்கள் அறிந்து அனுமதிக்கப் பெற்று, எல்லாரும் இன்பமும் துன்பமுங் கலந்த வுள்ளத்தோடு விடை கொடுக்க, வனத்துக்குச் சென்றான்; அங்குப் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுவிடுமாறு பற்றி, வாக்குமனங்கட் கெட்டாத பரம்பொருளே உண்மையுற வுணர்ந்து, இன்புற்று, மற்றீண்டு வாரா நெறியை அடைந்தான்.

அரசினை யேற்றுக்கொண்ட கோச்செங்கட் சோழன், அமைச்சரும் புலவரும் அந்தணரும் பிறரும் அடைந்து அவ்வப்பொழுது கூறும் பொருள்களைச் செவியிலேற்று, நாட்டவர் அனைவரும் மகிழ்வுற நல்லரசு நடத்தி வந்தான். அரசற்குரிய எல்லாக் குணங்களும் அவனிடம் நன்கு அமைந்திருந்ததைக் கண்ட குடிமக்கள், அவனுக்கு அவ்வக் காலங்களில் தாம் தெரிவித்தற்குரியவற்றைத் தெரிவித்துத் தமக்கு வேண்டும் நலங்களை யெல்லாம் பெற்று வந்தனர். நல்லார் பலரும் அவனைச் சூழ்ந்து, நன்கு மதிக்கப் பெற்று, வாழ்ந்தனர். அவன் ஆண்மையும் வீரமும் போர்த் திறமும் சூழ்ச்சியும் அனுபவம் மிக்க போர்த்தலைவராற் பாராட்டத் தக்கனவாய் இருந்தன. இவற்றை அறிந்த மறவர் பலர், அவனது நாட்டுப் படையிலே படைஞராய்ச் சேர்ந்தனர். தமிழ் நாட்டினுள்ள மற்றெல்லா மன்னரும், சிற்றரசரும், பிறரும் அவனது படைப் பெருக்கத்தைக் கண்டு, அச்சங் கொள்ளலாயினர்.

சோழன் செங்கணான் தன் நாட்டளவிலே தன் ஆட்சி நிற்பது அமையாது என்ற எண்ணமுடையவனாயினன். பயிற்சியின் மிக்க அவன் படைஞரும் போர் புரிதற்கு எப்பொழுது எங்குச் சமயம் வாய்க்குமென எதிர் பார்த்திருந்தனர். அவன் முதன்முதலில் தமிழக முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ்க் கொணர வெண்ணிப் பாண்டிய சேர நாடுகளை நோக்கிப் புறப்பட்டான். பாண்டிய மன்னன் இச்செய்தியை ஒற்றரால் அறிந்து, சோணாட்டிற்கும் பாண்டிய நாட்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலத்தில் ஓடுகின்ற வெள்ளாற்றின் கரையடைந்தான்.

சோழனும் தன் படைஞருடன் அவ்வாற்றின் சோணுட்டுக் கரையை யடைந்தான். சோழனது படை விரைவிலே யாற்றைக் கடந்து, தென்கரை யடைந்து, அங்கு அணிவகுத்து நின்ற பாண்டியர் படையோடு கடும்போர் தொடுத்தது. வாளும் வாளும் தீப்பொறி பறக்க•ஒன்றி னொடொன்று மோதின. வேலும் வேலும் மோதின. அம்பும் அம்பும் அதிர்ந்து மேற் சென்றன. வீரர் மார் பகமெல்லாம் அம்புகள் துளைத்துச் செங்குருதி பாய்ந்தது. பாண்டிய மன்னன் தன் போர்த்திறமை யெல்லாம் காட்டினன். இறைவனருள் சோழன் சார்பில் இருந்தால், அவனே வெற்றி கொண்டனன். மீனக் கொடி சோழர் படைஞராற் கைப்பற்றப்பட்டது. பாண்டியர் படை, ஒழுங்கு குலைந்து ஓடத் தொடங்கியது. அது கண்ட செங்கட்சோழன், தன் படைஞருடன் பாண்டிய நாட்டினுட் புகுந்து, தலை நகராகிய மதுரை நகரையடைந்து, பாண்டியன் வணங்கியளந்த திறையை யேற்றுக்கொண்டான். பிறகு அவனை அவன் நாட்டில் தனக்குக் கீழ் அடங்கி அரசியற்றி வரும்படி அமைத்தான்; பிறகு சேர நாடு நோக்கிப் பெரும்படையோடு சென்றான்.

சேர நாட்டிலே அந்நாளிலே இருவேறு பரம்பரையினர் அரசியற்றி யிருந்தனர். ஒரு திறத்தினர் வஞ்சி நகரிலிருந்தனர். மற்றொரு திறத்தினர் கொடுங்கோளூரிலிருந்து அரசாண்டனர். வஞ்சி நகரிலிருந்து அரசாண்டோர் கோதை, ஆதன் முதலிய பட்டங்கள் பூண்டனர். கொடுங்கோளூரிலிருந் தரசாண்டோர், இரும்பொறை யென்ற பட்டம் பூண்டிருந்தனர். இவர் இரு திறத்தின

ரும் ஒருவர்க் கொருவர் நெருங்கிய உறவினர்களே யாயினும், சில காலங்களில் நேசப் பான்மையும் சில காலங்களில் பகைத்தன்மையும் கொண்டிருந்தனர். கழுமலம் என்றதொரு பெரிய நகரமும் அந்நாளில் மிக்க அரண் காவல் உடையதாய் இருந்தது. அஃது இரும்பொறை மரபினர் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியில இருந்தது. திருமால் கிடந்த திருக்கோலக் காட்சியளிக்கும் திருவனந்தன் காடு என்ற திருநகரம் கோதையர் மரபினர் ஆட்சியில் இருந்தது. இவ்வாறு ஒரு குலத்தரசரே இரு திறப்பட்டு நாட்டில் ஒற்றுமை யற்றிருப்பதை அறிந்த சோழன் செங்கணன், முதற்கண்சேர நாட்டில் நுழைந்ததும் வஞ்சி நகரிலிருந்து அரசாண்ட வஞ்சி பாலன் என்ற பட்டம் பெற்ற சேரமான் கோக்கோதை மார்பனோடு போர் தொடுத்தான். அவன் போய்கையார் என்ற புலவர் பிரானற் புகழப் பெற்ற பெருங்கீர்த்தி படைத்தவன். பாண்டிய மன்னரை வென்று பெரும் படையோடு வரும் சோழனோடு போர் செய்தால் வரும் பயன் தன் நாட்டு மக்களிற் பலர் மடிந்த பின் உளதாகும் தோல்வியும் பரிபவமுமே யென்றுணர்ந்தான்.

"பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை யிகல்வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது.

"வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்
துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்."

என்ற அருமைத் திருவாக்குக்களை அவன் ஆராய்ந்து, சோழனோடு அமைதி தேடக் கருதித் தன்னால் இயன்ற வளவு அரும்பொருள்களைத் திறை யளந்து பணிந்

தான். பிறகு சோழன், இரும்பொறை மரபினன் அரசாண்டு வரும் சேர நாட்டுப் பகுதியை நோக்கிப் போர்க்குச் சென்றான். அவன் கழுமல நகர்க்கு வந்து, தன் படைகளை அணி வகுத்துப் பெரும்போர் தொடுக்கச் சித்தமாயிருந்தான். சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறை யென்ற அவ்வரசனும், பொய்கையார் என்ற புலவர் பெருமானது அரிய நட்புக்கிடமாய பெருமை பூண்டிருந்தான். பொய்கையார் கோக்கோதை மார் பனிடமும் கணைக்காலிரும்பொறையிடமும் மாறி மாறி வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். இந்தப் போர் தொடங்கும் செய்தி அவர் செவிக்கெட்டவில்லை.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை போர்த் திறம் நன்கமையப் பெற்ற வீரர் பலரைத் தன் படைஞராகச் சேர்த்திருந்தான். மறவர் எண்ணிறந்தார் வில்லும் வேலும் தாங்கித் தம் நாட்டின் பொருட்டும் அரசின் பொருட்டும் உயிர் கொடுக்கச் சித்தமாயிருந்தனர். அவ் வீரரது வீரம், திருவள்ளுவர் வாக்குக் கூறுமாறு,

"கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.
"உறினுயி ரஞ்சா மறவர் இறைவன்
செறினுஞ்சீர் குன்ற லிலர்."

என்ற புகழ்க்குரியதா யிருந்தது. எல்லாம் அமைந்திருப்பினும், இறைவனருள் என்பது ஒன்று வேண்டுமன்றே? அது சோழன் சார்பிலன்றே இருந்தது? ஏழு நாட்கள் இரவொழியப் பகலெல்லாம் போர் நிகழ்ந்தது.

சோழ மறவரும் சேர மறவரும் தாம் தம் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பாராய், உயிரைப் பொருட்படுத்

தாது, எதிர்த்து நின்று போர் பொருதனர். சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை தன் ஆற்றலெல்லாம் தோன்று மாறு பின்னின்று ஊக்கியும், முன்சென்று நடத்தியும், வீரர் பலர் நெருங்கிப் போர் புரியும் இடங்களில் நின்று உதவி புரிந்தும், தளர்ச்சியுற்றுச் சாய்வார்க்கு உற்சாகம் கொடுத்தும், களமெங்கும் திரிந்து போர் புரிந்தான். இவ்வாறு போர் புரிந்துகொண்டிருக்கையில், ஒரு சார் பிலே சேரர் படை வலி குறைந்து பின்னிடையலாயது. இது கண்ட சேரன், பரிபவம் பொறாது அங்குச் சென்று, புறம் புண்படுமாறு ஓடுவாரை யெல்லாம் தடுத்து நிறுத்திப் பெரும்போர் புரிந்தான். மிகவும் வலி குறைந்ததோர் இடத்தில் அவன் இருப்பதை அறிந்த சோழன், விரைந்து அங்கு வந்து, அவனோடு நெடுநேரம்போராடி அவனைக் களைப்படையச்செய்தான். அவன் களைத்து மயங்கிய சந்தர்ப்பத்தில் அவன் படைஞர் அரசனுக்குத் துணையாய் நிற்க மறந்து, பின்னிடைந்தனர். இங்ஙிலையில் விற்கொடியும் வில்லவர் குலத்தோன்றலாகிய சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையும் சோழன் கையிற் சிக்கிக்கொள்ள நேரிட்டது. இதனை யே எதிர்பார்த்திருந்த சோழன், உடனே அச்சேரனுக்குப் பொற்றளை பெய்வித்துக் கழுமல நகரத்துப் பெருஞ் சிறைக் கோட்டத்திலே அவனைக் காவல் செய்வித்தான். அரசன் இவ்வாறு சிறைப்பட்டதை யறிந்த படைஞர் எல்லாம், தலையிழந்த உடலாகி, நிலை கொள்ளாது சிதறினர். வெற்றி சோழன் செங்கண்ணனுக்குக் கிடைத்தது. புலிக் கொடி சேர நாட்டிற் புகுந்து தலைபெடுத்தோங்கி நின்றது.

III

சேரமான் செங்கணான் இறைவன் திருவருளை வியந்து, கழுமல நகரத்திலிருந்ததொரு பெரிய மாளிகையில் புலவரும் அமைச்சரும் புகழ்ந்து போற்ற அமர்ந்திருந்தான். அனந்தன் காட்டிலும் பிற தலங்களிலும் வீற்றிருந்து கோயில் கொண்டருளும் பரம்பொருளைத் தரிசித்து வணங்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அவன் உள்ளத் தெழுந்தது. மன்னரை வென்று பெற்ற திறைப் பொருளைக் கொண்டு சிவாலயங்கள் பல புதுமையாய் அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமுங் கொண்டான்; இக்கருத்துக்களை யெல்லாம் அருகிலிருந்த அறிஞர்க்குத் தெரிவித்திருந்தான். அவர்களும் அவ்வண்ணம் செய்தல் சோழர் குடியினர்க்கு என்றும் அழியாப் புகழைக் கொடுக்கும் என்று கூறினர்கள். அரசருள் தோல்வியற்ற சொழிய, எஞ்சி நிற்பாராகிய சிற்றரசரெல்லாம் கேரில் வந்து வணங்கித் தத்தம் நிலைமைக்குத் தக்க திறை யளந்து சென்றனர்.

இங்கு இவர்கள் இவ்வாறிருக்கையிற் சேர மன்னருள் இரு வகுப்பாரிடமும் சிறந்த மதிப்புப் பெற்று அவர்களால் ஆதரிக்கப் பெற்றிருந்த பொய்கையார் என்ற பெரும்புலவர், நாட்டகத்தே வேறு சில வள்ளியரோடு அளவளாவி இன்புற்றிருந்தார். அவர் சேர நாட்டகத்தில் நிகழ்ந்த போர்களைப் பற்றியும் அப்போர்

களின் பிறகு இருவர் சேர மரபினரும் அடைந்த நிலை யைப் பற்றியும் கேள்வியுற்றனர். உடனே அவர் மனம் கரைந்தது. தம்மை நன்கு உபசரித்து ஆதரிக்கும் இயல் புடைய சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை சிறையகத் துக் கால் யாப்புற்றிருக்கவும் தாம் பிறரோடு இன்புற்றி ருத்தல் தகாதென எண்ணினர்; சேரமான் கோக் கோதை மார்பனும் வணங்கி வாழ்கின்றனன் என்ற செய் தியைக் கேட்டார்; மனம் புண்ணுனர். 'அருமந்த சேரர் குடி இந்நிலைக்கு வந்ததே!' என்று தம்மூட் கூறிக் கொண்டார்; கழுமல நகர் நோக்கி விரைந்து வந்தார்; அங்கு வெற்றித் திருவால் விளக்கம் பெற்றுச் சோழன் செங்கண்ணன் அமர்ந்திருந்த திருமாளிகையை யடைந் தார்.

சோழ மன்னன் படைஞர்கள் அத்திருமாளிகை வாயிலிற் காவல்செய்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஏவலால் அப்பெரியார் வருகையை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். சோழன் பொய்கையார் வருகையை அறிந்ததும், 'விரை விலேஅகத்தே வருக,' என்று சொல்லியனுப்பினன். புல வர்பெருமானும் தவப்பெருஞ் செல்வரும் மெய்ப் பொ ருள் நிலையை உய்த்துணர்ந்தாரும் ஆகிய பொய்கையார், மாளிகை யகத்தே புகுந்தார்; செங்கணன் வீற்றிருந்த மணி மண்டபத்தை அடைந்தார்; அறிஞர் புலவர் அமைச்சர் முதலியோர் சூழ அவன் வீற்றிருந்த அழ கைக் கண்டு அவனை மனமார வாழ்த்தினர். அவனும், "புலமைச் செல்வரே, பொய்கையாரே, வருக வருக!! இவ்விருக்கையில் அமர்க," என்று கூறினன். புலவரும் தமக்கெனக் காட்டிய ஆதனத்தி லமர்ந்தார்.

பிறகு அவர் தாம் நினைத்து வந்த அரும்பணியை நிறைவேற்ற அவனைப் புகழ்ந்து அவன் செயலைச் சிறப் பித்துக் கூறுவதே உற்ற வழியாம் என்று தீர்மானித்துத் தாம் வரும் வழிகளிற் கண்ட காட்சிகளைப் பற்றியும் தம் மனத்தில் எழுந்த எண்ணங்களைப் பற்றியும் பேச லானார் :

"சோழர் குலத் தோன்றல், தெய்வத் திருவருளைப் பிறப்பகத்திருந்தே சிறப்ப வடைந்த செங்கண்மாலே, யான் நெடுந்தூரத்திலிருந்து நடந்து வருகின்றேன்; இங்கு நெருங்கி வந்த பிறகே இங்கு நிகழ்ந்திருக்கும் செய்திகளை நன்கு உணர்ந்தேன். வரும் வழியில் நான் கண்ட காட்சிகளை என்னென்பேன்! எவ்வாறு விவரிப் பேன்! நினைப்பினும் என் நெஞ்சம் நடுங்கும்! உள்ளம் உருகும்! யான் வரும் வழியில் ஒரு பெரும்பறந்தலை யுண்டு. அதனை யான் இதற்கு முன் பல முறை பார்த் திருக்கிறேன். இன்று அங்கு நான் கண்ட காட்சிகளை என்றும் கண்டதில்லை. அப்பறந்தலையைப் போர்க்கள மாகக் கொண்டு இருபெரு மன்னர் போர் செய்தார் என அறிந்தேன். நிலமெல்லாம் நிகழ்ந்த போரின் செய் தியை விளக்கிக்கொண்டிருப்பது கண்டேன். புழுதி யும் செந்நீரும் கலந்து சில இடங்களிற் செங்குழம்பா யிருந்தது; சில விடங்களிற் சூரிய வெப்பத்தாற் காய்ந்து பொடியாகிப் பவளப் பொடிபோலிருந்தது. யானைகள் பல இறந்து கிடந்தன. முரசங்கள் கிழிந்து கிடந்தன. யானைகளின் உடற்கீழே கிழிந்த முரசங்களின் வாய் வழியே உதிர வெள்ளம் பாய்ந்தோடிய சுவடு இருந் தது. குளக் கரைகளின் அடியில் உள்ள தூம்புகளின்

வழியே செம்மண் கலந்த தண்ணீர் ஓடியது போல அக் காட்சி காண்போர்க்குத் தோன்றும். சில இடங்களிலே உதிர வெள்ளத்திலே தளர்ந்து வழுக்கி விழாமல் களிற் றுக் கோட்டை ஊன்றிப் படைவீரர் நடந்திருந்தகாட்சி யும் கண்டேன். சில யானைகள் தேர்களை மோதி அவற் றின் சக்கரத்தைச் சுமந்து எழுந்து உதயகிரியில் ஞாயிறு தோன்றுமாறு தோன்றி விழுந்திருப்பது கண்டேன். அங்கு உதிர வெள்ளத்தில் ஆடிச் சில காக்கைகள் குக் கிற் புறமும் சிரல்வாயும் செங்கண்ணும் கொண்டு புதுக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன. எல்லாத் திசைக ளிலும் பிணங்கள் காணப்பட்டன. இறந்த களிறுகள் வரிசை வரிசையாய்க் கிடந்தன. அவற்றைக் காணும் போது விண்ணகத்தே மேகம் முழங்கி இடி விழுந்து மலைகளை வேரோடு பிய்த்து எறிந்து வைத்தாற் போலி ருந்தது. அஞ்சன மலைபோன்ற யானைகளெல்லாம் அப் போர்க்களத்திலே இரத்த வெள்ளம் தோய்ந்து ஜாதி லிங்க மலை போலத் தோன்றின. யானைகள் ஒன்றை டொன்று மோதி விழும்படி அவற்றின்மேற் பாய்ந் திருந்த அம்புகள் குன்றுகளிற் குருவிக் கூட்டம் மொய்த்திருப்பது போலத் தோன்றின. குதிரை முத லியவற்றின்மேல் அமர்ந்த வீரர்களின் கால்களைக் கீழ் நின்ற காலாள் மறவர் அறுத்தெறிய அவை இரத்த வெள்ளத்திலே ஓடியிருக்கின்றன. அவை உணவின்றி இளைத்த சுறா மீன்கள் கடலகத்து ஓடினபோல விருந் தன. களிறுகளின் துதிக்கைகள் அறுபட்டுப் பவளம் சொரியும் பைபோல இரத்தம் சிந்திக்கொண்டிருந்தன. சிலயானைகள் இரண்டு கொம்புகளின் நடுவே தைத்த வே

லோடு முக்கொம்புடையன போலத் தோன்றின. மன்னரது குடை உடைந்து கீழே வீழ்ந்து கிடக்கின்றது. அதன் கீழே யானைத் துதிக்கைகள் அறுபட்டுக் கிடக்கின்றன. அவற்றைப் பார்க்கும்போது சந்திரன் அரவத்தாற் பிடிக்கப்படும் காட்சி தோன்றுகிறது. திண்டோள் மறவர்கள் வாளால் தடிந்து நிலத்திற் புரளும் தலைகள் பெருங்காற்றால் மோதுண்ட பனங்காட்டிலே கீழே வீழ்ந்து கிடக்கும் பனம்பழங்களைப் போலத் தோன்றின. பின்னிடைந்தோடாத பெருமையுடைய மறவர் பலரது கேடகம் பற்றிய கைகளை ஓரிகள் வாயிற் கவ்வி அயிலார்க்குக் கண்ணுடி காட்டுவது போலக் காட்டி நின்றன. மணமிக்க சோலையிலே பெருங்காற்றடித்தலால் மயில்கள் பலபக்கங்களிலும் நின்று கூவுவது போலத் தம் நாயகரை யிழந்த பெண்டிர் பலர் அக்களத்தின்கண் நின்று அழுதுகொண்டிருக்கக் கண்டேன். குற்றமற்ற அழகிய திருமேனியை யுடைய நில மகள் செம்போர்வை போர்த்தாற் போல மிகவும் சிவந்த தோற்றத்தோடு அக்களத்திலே காட்சி கொடுக்கின்றாள். சில விடங்களில் குதிரைகள் உதைத்ததால், மாற்றார் குடைகள் கீழ் மேலாய் விழுந்தும், பசுக்கள் உதைத்துத் தலை கீழாய் விழுந்தும் காளான் போலத் தோன்றின. வெள்ளியாற் செய்த வெண்கலப்பையால் நிலத்தை உழுவன போல எல்லாக் களிறுகளும் நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு கிடந்தன. இன்னும் நான் அங்குக் கண்ட காட்சிகள் பல. அவற்றை யெல்லாம் கூறுவ தென்றால், இங்குள்ளோர் நற்பொருள் கேட்ட செவி கட்கு நஞ்சூட்டினாற்போலிருக்கும். இவ்வாறு பெரும்

போர்செய்துவென்ற மன்னர் பிரானிடத்து யான்கண்ட குறையொன்றே: தன்னோடு ஒப்பப் போர் புரிந்த வீரனு கிய மன்னனொருவனை அவன் நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு மதியாமல், கால்யாப்பிட்டுச் சிறைக்களத்தே அடைத்த தாயறிந்தேன். அது போர் முறையிற் பொருந்தும் எனினும், நல்லிசைப் புலவர் பலரைப் புரந்த ஒரு மன் னனை நடத்தும் நெறியாகாது என்றே நான் கூறுவேன். போர் என்று தொடங்கினால், வெற்றியோ தோல்வியோ இறைவன் செயலால் அமைவது.அஃது இவர்க்குத்தான் வரும் என்று எவரும் துணிந்து கூற வியலாது. வென் றதன் பிறகு தோல்வியுற்ற மன்னனைச் சிறை செய்வது வென்றோர்க்கு விலக்கும் பெருமை சிறிதே அவ் வென்ற மன்னன் தன்னிடம் தோல்வியுற்ற மன்னரை நன்கு மதித்து அரசும் நல்குவனாயின், அச்செயல் அறி ஞர் புகழ்ந்து பாராட்டத் தக்க பெருமையுடையதாம். பொன்னை மார்பிற் புனைகழற்காற் செம்பியனே, யான் இவ்விஷயமாக அதிகம் பேசுதற்கில்லை. இதுகாறும் யான் கூறியவற்றைச் செவிக்கொண்டாயாயின், சேர மான் கணைக்காலிரும்பொறை நின்மாட்டு எத்துணைப் பகைபூண்டு எதிர்த்து நின்றவனாயிருப்பினும்,அவனுக்கு உரிய சிறப்பை அளித்து, அரசினை நல்கப் பின்னிடாய் என்று நம்புகின்றேன்.''

அங்கிருந்த புலவரும் அமைச்சரும் பொய்கையார் சொல் வன்மை கண்டு அதிசயித்தனர். அரசன் முக மலர்ந்து அவரை நோக்கி, "ஐயன்மீர், புலவர் பெருமா னே, வெல்வதும் தோற்பதும் உலகவியல்பே. அங்ஙன மே தோற்றாரைச் சிறைசெய்வதும் அரசரியல்பே யென்

பதை நீர் அறிவீர். இங்கு யான் போர் புரிந்த செயலைப் பற்றி இதுகாறும் விவரித்துக் கூறிய புலமைச் செல்வ ராகிய நீவிர் நும் அருமைத் திருவாக்கால் எம் நாட்டுப் புலவர் அதிசயிக்கும் வண்ணம் இப்போர்க்களச் சிறப் பைப் பற்றிப் புகழ்ந்து சில செய்யுட்களேனும் பாடுவீ ரேல், நான் நும் அரசருக்கு அரசு நல்குவதாகிய பரிசிலை நுமக்குத் தருகின்றேன். பிறகு அவர் எம் நாட்டோடு பகை கொள்ளாது அமைதியாயிருக்கும் வண்ணம் அவ ருக்கு அறிவு புகட்டுதல் நும் பொறுப்பேயாம்," என்று கூறினான்.

அதுகேட்டு அருகிலிருந்த புலவருள் முதியார் ஒரு வர், "பொய்கையார் இதுகாறும் பேசிய பேச்சுக்களைக் கேட்டிருந்த எனக்கு அக்கருத்துக்கள் செய்யுட்கண் சிறப்புற அமையுமே என்ற எண்ணம் தோன்றியது. இப்போரின் சிறப்பு விளங்க வெண்பா யாப்பிலே ஒரு நாற்பது பாடல் பாடுவாராயின், அஃது அமையும் என்று நான் எண்ணுகின்றேன்" என்றார்.

சோழன், "அவ்வண்ணமே அமைக," என்று கூறி னான். பொய்கையார் உடனே அச்செய்யுட்களைப் பாடத் தொடங்கி, அங்கிருந்தார் அனைவரும் அதிச யிக்கத் தாம் முன்னே கூறிய கருத்துக்களும் அவற்றி னும் சிறந்த சில கருத்துக்களும் அமையும்படி நாற்பது வெண்பாக்கள் பாடிக் களவழி நாற்பது என்ற பெயரும் வைத்து, அங்கு அரசன் செவிக்கொளக் கூறினார். சோ ழன் பொய்கையார் புலமையைக் கண்டு பெரிதும் வியந் தான். அருகிலிருந்த புலவரெல்லாம் இறும்பூதெய்தி னர். அமைச்சரும், 'இத்தகைய புலவரை நம் நாட்டுப்

புலவராய்ப் பெறுது போயினேமே!' என்று தம் உள் ளத்தில் எழுந்த எண்ணத்தை மெல்ல வெளியிட்டுரைத் தனர். இவ்வளவு மனக்கிளர்ச்சிகளை உண்டாக்கிய செய் யுட்களைச் சோழன் ஏற்றுக்கொண்டான்.

சோழ வேந்தன் அதன் பிறகு பொய்கையாரைப் பார்த்து, முக மலர்ச்சியோடு, "புலவர் பெருமானே, நீவிர் பாடிய பாடல்கள் நாற்பது நாடுகளைப் பரிசிலாகப் பெற வுரியன. இங்கு நுமக்குப் பரிசில் தரத்தக்க வண் ணம் நாற்பது நாடுகள் என்னிடம் இல்லையே யென்று மனக் குறை கொள்கின்றேன். நும் விருப்பிற்கிணங்கு வதே பெரும்பரிசிலா மென்றெண்ணிப் போரில் தோல் வியுற்றுச் சிறைப்பட்ட சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறை மூன்போல அரசுரிமை பெற்று எம் நாட் டோடு நண்பு பூண்டு வாழ்ந்திருக்க வேண்டிக்கொள் வேன். அவரிடம் யான் திறை யொன்றும் எதிர் பார்க் கிலேன். இதுவே யான் நுமக்கு உதவும் பரிசிலாகும்," என்று கூறினன்.

பின்னர் அவன் தன் அமைச்சரை நோக்கி, "ஐயன்மீர், நீர் நேரிற் சென்று இரும்பொறை மன்ன ரைச் சிறை வீடு செய்து, இங்கு அழைத்து வாரும்," என்று கூறினன். அவ்வண்ணமே அமைச்சர் சிறைக் களத்துக்குச் சென்று, அரசனுணையை ஆங்குளார்க்குத் தெரிவித்துச் சேரன் காற்றிலையை வெட்டுவித்து, மரியா தையோடு அழைத்து வந்தார்.

தன் நிலையை யெண்ணி மனம் புண்ணாகி மயங்கிக் கிடந்த சேரன், அமைச்சரைப் பின்பற்றிச் சோழனும் பொய்கையாரும் பிற புலவரும் இருந்த மாளிகையில்

வந்து அடைந்தான். சேரமான் வருகை கண்ட சோழன், தன் இருக்கை விட்டு எழுந்து, அவனுக்கு உபசார மொழிகள் கூறித் தன்னருகிலிருந்ததோர் அரியணை யிலே அவனை அமரச் செய்தான். பிறகு அனைவரையும் நோக்கித் தன் மனக் கருத்தை வெளியிட லாயினன்:

"சேர மன்னரே, பொய்கையாரே, அறிஞர்களே, அமைச்சர்களே, யாம் இங்கு இந்நாள்காறும் நின்று இருந்தது எந்நோக்கங் கொண்டு என்பதை நும்முட் பலர் அறியீர். எந்தையாரிடம் எம்மரசை யாம் ஏற்றுக் கொள்ளும்போது கொடுத்த வாக்குறுதி யொன்றுண்டு. அதற்கிணங்க யாம் எந்நாட்டிற் சென்று எம்மன்னரை வெல்வதாயினும், பின்னர் அவரோடு நட்புப் பூண வேண்டுவது எம் கடமையாம். சேர மன்னர் இருவரா யிருத்தலால், இங்கு அதிக போர் நிகழாமல் இரு வரும் எம்மொடு நட்புப் பூண விரும்புவர் என்று எண் ணியே யாம் இங்கு வந்தோம்; சமீப காலத்திலே பாண் டிய மன்னரோடு பெரும்போர் புரிந்தோம். அவர் இப்பொழுது எம் நண்பராகி முன்னிருந்த நிலைமைக்கு ஒரு சிறிதும் குறைவு படாத நிலைமையில் வாழ்ந்து வருகின்றார். சேரமான் கோக்கோதை மார்பர் எம் மொடு முதற்கண் அமைதி தேடினர். அவரும் முன் போல வாழ்ந்து வருகின்றார்.—இரும்பொறையாரே, எமக்கும் நுமக்கும் பெரும்பகை விளையும் என்று யாம் எதிர் பார்க்கவில்லை. எம்நாட்டுப் புலவர் நும் நாட்டுக்கு வருவர். நும் நாட்டுப் புலவர் எம் நாட்டுக்கு வருவர். நாம் இருவேமும் நட்பாளராய் இருக்க வேண்டும் என் பதே எம் எண்ணமாம். எமது படை வருகை கண்ட

தும், நீவிர் போர்க் கெழுந்து வந்தீர். ஆண்மையும் வீரமும் தோன்ற நீவிர் போர் புரிந்தீர் என்பதை எவரும் மறுக்க வியலாது. இறைவன் செயலால் வலியற்றதொரு புறத்தில் இருந்து போர் புரிந்தீராகையாலும், நும் படைஞர் தும்மைப் பின்னிருந்து காக்கத் தவறினராகையாலும், நீர் சிறைப்பட்டீர். சிறைப்பட்டது நுமக்கு எவ்வளவு மன வருத்தம் தந்ததோ, அதினும் அதிகமாகவே எம் மனத்துக்கு வருத்தம் விளைத்தது. எவ்வழியால் நும்மை விடுதலை செய்து நும் நட்பைப் பெறுவது எனறே எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தோம். உரிய வமயத்திலே பொய்கையார் வந்துற்றார். அவர் விருப்பத்திற்கிணங்கி விடுதலை செய்வதாக உலகத்தார் அறியும் வண்ணம் இன்று நும்மைச் சிறைவீடுசெய்வித்து, இங்கு வருவித்தோம். நாமாக நேரில் நுமக்கு எவ்வித்தத்தில் நன்மை புரிதல் கூடும்? எதற்கும் வழி வேண்டுமன்றே? இத்தகைய புலவர் நம் நாட்டகங்களிலே வாழ்ந்து வருவது இன்ன மாதிரியான சந்தர்ப்பங்கள் நேரிடும்போது தம்மால் இயன்ற அறப்பணி. பூணுதற்கன்றே ? பொய்கையாரே, இச்செயலால் வரும் புகழெல்லாம் நுமக்கே ஆகுக. இனி வருங்காலத்தே இச்செயலைப் பற்றிப் பாடும் புலவரெல்லாம் இச்செயலை நும் புகழோடு பொருத்திப் புகழ்வாராக. சேர வேந்தரே, இனி நீர் நுமது முடியும் குடையும் பெற்று, எம்மோடு நண்பு பூண்டு வாழ்ந்து வருவீர் என்று நம்புகின்றோம்."

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை பிறகு தன் இருக்கையினின் றெழுந்து, பின் வருமாறு மறுமொழி கூறினன் :

"சோழவேந்தரே, புலவீர்காள், அறிஞர்களே, யான் இன்னிலையில் என்ன கூறுதற் கிருக்கின்றது ? சிறைக் களத்தே கால் யாப்புற்றுக் கிடந்தேன் என்றதொரு குறை என் மனத்தை வருத்துமாயினும், இதன் மூலம் பேரரசர் நட்புப் பெற்றுக்கொண்டதைப் பற்றி மனம் மகிழ்கின்றேன். பொய்கையார்க்கு என் மனமார்ந்த நன்றி உரியதாம்."

சோழன்:—சேர வேந்தரே, சிறைக்களத் திருந்தது பற்றி நும் சித்தம் கலங்குதல் வேண்டா. உலகம்புகழும் வண்ணம் இங்ஙாடெல்லாம் ஆண்டிருந்த கரிகாற் பெரு வளத்தார் என்ற எம்முன்னோர் ஒருவர், இளம்பருவத் திலே சிறைக் களத்திலே கால் யாப்பும் கை யாப்பும் பெற்று அடங்கி யிருந்தார் என்பதும், அதனால் அவர் புகழ்க்கு மாசு நேரிடவில்லை யென்பதும் நீவிர் எல்லீரும் அறிவீர். ஆகையால், எதிர்ப்பாராமல் நேர்ந்த இக்குறை கருதிச் சேரர் மனங்கலங்காதிருக்க வேண்டுகின்றோம்.

பொய்கையார்:—வாழ்வும் தாழ்வும் உலகஇயல்பே. இன்று மாளிகையாய் இருப்பது, நாளைப் பாழ்நிலமாகக் கிடப்பதைக் காண்போம். இன்று பாழ்ப்பறந்தலையாய் இருக்கின்றதோர் இடத்தில் நாளை ஒரு பெரிய நகரம் எழுந்து விளங்கக் காண்போம். அரசர், வாழ்வில் வரும் ஏற்றத்தாழ்வில் மனம் வருந்துதல் முறையில்லை. ஆயி னும், இனி இருபெரு மன்னரும் ஒருவரிடமொருவர் அன்புடையராய் இருந்து, தம் நாடுகட்கு நலம் விளைக்க முயல வேண்டும். தமிழகத்தே மூன்று பெருமன்ன ரும் பல குறுநிலவுரிமையாளரும் இருப்பது ஒரு வகை யில் நலமேயாயினும், தமிழ் மக்கள் பொது நலத்தைக்

கவனிக்கும்போது இவ்வனைவரும் ஒரு மனப்பட்டு நண்பு பூண்டிருந்தாலன்றி, நலம் விளையாது என்பது வெளிப்படை. ஆகையால், சேரருள் இரு மரபினரும் பாண்டியரும் சோழரும் ஆகிய முடிமன்னர் அனைவரும் மனம் ஒருமித்து வாழவேண்டு மென்பதே என் விருப்ப மாகும். தமிழக முழுவதும் சஞ்சரித்துப் பரிசில் பெற்று வாழும் இயல்புடைய புலவர் அனைவரும் நான் கூறிய தையே கருதுகின்றனர். சேர மன்னர் இருவரும் எனது அன்பிற்குரியராவது போலப் பாண்டியரும் சோழரும் என் பாராட்டுக் குரியராவர். எங்கும் நலம் பொங்குக. இனிச சேரர் தம் அரசு தாங்குக. சோழ மன்னர் எம் உபசாரம் பெற்று விடை பெறுவார் என நம்புகிறேன்.

IV

பிறகு சோழன் செங்கணான் தன் அமைச்சரும் படைத் தலைவரும் பிறரும் உடன் வரச் சோழ நாடு நோக்கித் திரும்பினான். வழியிலிருந்த சிற்றரசரெல்லாம் வந்து வணங்கினர். அவன் வடநாடு நோக்கிப் போர் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்டான். வழியிடையிலே பாண்டிய நாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும் சேர நாட்டிலும் உள்ள தெய்வத் திருப்பதிகட்குச் சென்று, ஆங்காங்குக் கோயில் கொண்டிருக்கும் தெய்வங்களைத் தரிசித்தான்.

மதுரை நகரிலே கோயில் கொண்ட திருவாலவாயுடையாரை அவன் வணங்கி வாழ்த்தினான்; அவர் அருளித் தந்த தெய்வ வாளைப் பெற்றுக்கொண்டான்; வட நாட்டிலே புரியக் கருதிய போர்க்கு அது பயன்படுமென வைத்துக்கொண்டான்; உறையூர் நோக்கிப் படையோடு நடந்தான்; இடையிலுள்ள சிவ தலங்களிலும் அரி திருப்பதிகளிலும் கடவுளரை வணங்கினான். படைஞரும் இடை வழியிலிருந்த ஊரவர் செய்த உபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

அநேகம் திருப்பதிகளில் கோயில்கள் நன்கமைபாமை கண்டான்; சில தலங்களிலே அமைந்திருந்த பழைய கோயில்கள் சீரணமாயிருப்பது கண்டான். அவ்வாறு கண்ட பல தலங்களிலும் புதுமையுறத்

திருக்கோயில்கள் செவ்வையுற அமைக்கத் தீர்மானித்து ஆங்காங்குள்ள அதிகாரிகளுக்கு ஆணை தந்தனன்; திரி சிரபுர நகரருகில் வந்தான்; தாயுமானவரைத் தரிசித் தான்; அவரை மனமுறத் தியானித்து வாயாரப் புகழ்ந்து வணங்கினன்; பின்னர்த் திருவானைக்கா சென் றான்.

அச்சோலையை யடைந்ததும், அவனுக்குத் தன்னை யறியாது ஒரு புது உணர்ச்சி யெழுந்தது. காவகத்தே கோயில் கொண்ட சிவ லிங்கப் பெருமானைத் தரிசித் தான். உள்ளம் உருகி ஊற்றுப்பெருகியது. அன்பு ததும்பியது. முன்பு பயின்ற இடம் போன்ற உணர்ச்சி யொன்று தோன்றியது. அங்கு ஆயிரமாயிரமாக நன் மலர்களைக் கொணர்வித்து அர்ச்சனை செய்வித்தான். காவிரி நன்னீரை நல்லாறாற் கொணர்வித்து, அபிஷே கம் செய்வித்தான். சில தினங்கள் அங்குத் தங்கியிருந்து தினந்தோறும் முப்போதும் திருவானைக்காவுடைய சிவபெருமானைத் தரிசித்து, மகிழ்ச்சி பூத்தான். அத் திருத்தலத்திலே வெண்ணவலடியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாற்குத் திருக்கோயில் சமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்டான். அவ்வெண்ணம் நிறைவேறு மாறு நல்லோர் சிலரை நியமித்து, இயன்றவளவு விரை விலேயே திருப்பணி யியற்றத் தொடங்கினன். பின்னர் உறையூர்க்குச் செல்வதும் வருவதுமாய் அடிக்கடி அங்கு வந்திருந்து அப்பெருமானைத் தரிசித்து, உண் மகிழ்ந்து இயல்பாகவே தன்னுள்ளத்திற் பொங்கி யெழும் அன்பை அத்திருக்கோயிற் சிவனுர்க்கு அர்ப் பணம் செய்தான்.

இரண்டு மூன்றாண்டுகள் இத்திருப்பணி நடை பெற்ற அந்நாளெல்லாம் உறையூரகத்திலேயே யிருந்து அவன் நாடு நலம்பெற அரசாட்சி புரிந்து வந்தான். புல வர் பலர் வந்து அவனைப் புகழ்ந்தனர். பாணர் பலர் அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றனர். விறலியர் எண்ணி றந்தார் வந்து ஆடிப் பாடிப் பொன் பரிசில் பெற்றனர். அற வினைகள் எண்ணிறந்தனவாய் வளர்வுற்றன. நாடெங்கும் உள்ள ஆலயங்களெல்லாம் நன்கு திருத்த முற அமைக்கப் பெற்றன. மக்கள் தங்கள் அரசனிடம் கண்ட தெய்வபக்தியின் சிறப்பால் தாங்களும் மிக்க தெய்வ பக்தியுடையவர்களாய் வாழ்ந்து வருவாரானார் கள். நாடெங்கும் தெய்வ மணங் கமழ்ந்தது; பொங்கு மங்களம் எங்கும் நிரம்பி யிருந்தது.

பாண்டியன், அமைதி பெற்றதற்கு அறிகுறியாக மேலும் இரு நாடுகளும் நட்பு நிலை பெற்று வாழும் வண்ணம், தன் மகளைக் கோச்செங்கட் சோழனுக்கு மணம் புரிவித்திருந்தான். அவ்வண்ணமே, சேரமான் கோக்கோதை மார்பனும் தன் ஒரே குமாரியைச் சோழ னுக்குக் கொடுத்தான். இவ்விரு மகளிரிடமாகவும் இருவர் மைந்தர் பிறந்தனர். அவ்விரு குழவியரும், ஐவகைத் தாயரும் அன்பொடு வளர்க்க, வளர்ந்து வந்த னர்; தமிழ்க் கலை பயில்வதற்குரிய பருவம் அடைந்த னர். நாட்டகத்துள்ள பெருங்கணக்காயர் பலருள் ளும் சிறந்தாராகிய உறையூர்க் கணக்காயர் ஒருவர் அச் சிறுவர்க்குக் கல்வி பயிற்றுமாறு அமர்த்தப்பட்டனர். கல்வி நாணுளும் முறையுற வளர்வுற்றுச் சிறுவரும் சிறப்புறலாயினர்.

திருவானைக் காவிலே தொடங்கிய திருப்பணி நிறைவேறியது. அஃதறிந்த சோழன், அந்தணர் அறிஞர் புலவர் பலர் பின்பற்றி வரச் சென்று, விசேஷமான திருவிழாக்கள் நடைபெறச் செய்து, பல புண்ணிய தீர்த்தங்களின் நீரும் யாற்று நீரும் மந்திரம் உச்சரித்த நீரும் பாலும் நெய்யும் ஆனைந்தும் முதலியன கொண்டு அபிஷேகம் செய்வித்து, எண்ணிறந்த மலர்களால் அருச்சித்துப் பூசனை புரிவித்துப் பெருமான் திருவுலாப் போதரத் தக்க சிறப்புக்களும் செய்வித்து மகிழ்ந்தான். அங்கு வந்து அடைந்த புலவருள் முதியார் ஒருவர் சோழனது முற்பிறப்பின் வரலாறென நிமித்திகர் கூறிய செய்தியை அறிந்திருந்தாராகையால், அச்செய்தியை அமைத்து வாழ்த்துக் கூறினர்:

"வாழிய மன்னவ! வளவ! செம்பிய!
பல்வகை மலரும் ஒல்வகை கோணர்ந்து
காவிரி நீருங் கையுறக் கோணருபு
நாவலி னிழலமர் நாயகற் கமைய
ஆட்டியும் தூவியும் அரிய பூசனை
புரிந்தவெண் களிற்றின் அருஞ்செயல் கண்டும்
தன்னு லியன்றது தான்செய வெண்ணியும்
தன்வாய் நூலால் தம்பிராற் காக
வலியமைத் தவர்முடி மரத்தி னிருந்து
சருகுதி ராவணம் புரிவோடு முன்னுட்
சிலந்தியா யிருந்து திருப்பணி புரிந்த
சிறப்பினை யுளங்கூர் சிவபரஞ் சுடரின்
திருவரு ளாலுயர் நரபதி யாய்வரும்

செங்கண் மாலே! தேவரு மனிதரும்
போற்றிப் பயன்பெறும் புண்ணியப் பொருட்குக்
கோயி லமைத்துக் குடிப்புகழ் பூண்டோய்!
மன்னி வாழிய மகிமிசை
இன்னும் பலதளி யெடுத்தருள் பெறவே."

இவ்வாழ்த்துரைபைக் கேட்டார் அனைவரும் சோழனது பூர்வ ஜன்ம வரலாறு என நிமித்திகரால் கூறப்பட்ட உண்மையை உணர்ந்துகொண்டனர். பின்னர்ச் சோழன் மனமகிழ்ச்சி மீதூர, அப்புலவர்க்கும் அங்கு வந்திருந்த பிறர்க்கும் அவரவர் வரிசைக்குத் தக்கவாறு பரிசிலீந்தனன்; பிறகு சென்று, சில நாள் உறையூரில் வாழ்ந்திருந்தான்.

வட நாட்டு மன்னரை வெல்ல வேண்டும் என்ற அவா அவன் மனத்தை விட்டு அகலாதிருந்ததாலும், இன்னும் தமிழ் நாட்டிலும் பிற நாடுகளிலும் உள்ள சிவ தலங்களைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்ததாலும், நன்னாள் ஒன்றிலே புறப்பட்டுப் பெரும் படையோடு வடக்கு நோக்கிச் சென்றான்; வழியிடையிலே கண்ட தலங்களி லெல்லாம் திருக்கோயில்கள் நன்கு அமைப்பித்தற்கு உரிய அதிகாரிகளை அமர்த்திக் கொண்டு சென்றான்.

திரும்பு காலிலே அரசன் எல்லாத் தலங்களிலும் இறைவனைத் தரிசிக்கத் தக்கவாறு ஆங்காங்குள்ள கோயில் அதிகாரிகளுக்கும் நாட்டுத் தலைவர்க்கும் பிறர்க்கும் வேண்டுமளவு சீர்திருத்தங்கள் செய்து வைக்கும் படி ஆணைப்பத்திரங்கள் அனுப்பப் பெற்றன. மிகவும்

ஜீரணமாகியிருக்கும் கோயில்களை ஜீரணோத்தாரணம் செய்யவும் ஆணை பிறந்தது. அரசன் சிதம்பர நகரிலே இரண்டொரு தினங்கள் தங்கினான்; தில்லைவாழந்த ணர்க்குத் திருக்கோயிலைச் சுற்றிலுமுள்ள பெருவீதி களில் அழகிய பெரிய மனைகள் அமைத்துக் கொடுக்க ஆணைகள் பிறப்பித்தான்; இவற்றை வடநாட்டிலிருந்து போர் முயற்சி நிறைவேறித் திரும்பி வரும்போது காண வெண்ணி யிருந்தான்.

ஒவ்வோர் ஊரிலும் அதிகாரிகள் தாம் தாம் செய் தற்கு அமைந்த திருப்பணிகளை மிகவும் ஊக்கத்தோடு கவனித்திருந்தனர். இவ்வாறு தன் மனம் விரும்பிய வாறெல்லாம் அமைத்துவிட்டு, அவன் வட நாடு சென் றான். கோச்செங்கட் சோழன் போர் புரியப் பெரும் படையோடு வருகின்றான் என்பதைத் தம் நாட்டு ஒற்ற ரால் அறிந்த வட நாட்டு மன்னர் பலர் ஒருங்குசேர்ந்து வந்து, அவனை எதிர்த்தனர். ஒரு திங்கள் இரு திறத் தாரும் பின்னிடையாது போர் புரிந்தனர். பின்னர்ச் சோழனது தெய்வ வாட்கிரையாகிப் பல மன்னரும் மடிந்தனர். படைஞர் பலர் சிதறியோடினர். வடவர் வெற்றித் திரு, தென்னாட்டு மன்னனாகிய சோழனை வந் தடைந்தது.

பின்னர் அம்மன்னர்களின் நாடுகளிலெல்லாம் படைஞரும் பரிவாரத்தாரும் புகுந்து, தம் மனங் கொண்ட மட்டும் அரும்பொருள்களைக் கவர்ந்தனர். அந்நாட்டகங்களில் அரசியலை ஒருவாறு நெறிப்படுத்தி, அறிஞர் பாராட்டும் குணம்படைத்த நல்லோர்கையிலே அரசியலைக் கையளித்துச் சோழன் செங்கணான் தென்

ஞடு நோக்கித் திரும்பினன். வரும் வழியில் இருந்த சில தலங்களிலெல்லாம் திருப்பணி நடைபெற்றிருந் ததை அவன் கண்டு மகிழ்ந்தான்; சில மாதங்களில் திருத்தில்லை யடைந்தான்; தில்லைவாழந்தணர் பலர் ஆசி கூறத் திருக்கோயிலினுள் நுழைந்தான்; ஆடிய பாதத் தைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டான்;பொன்னும் மணி யாலும் பல பணிகள் புரிவித்து இறைவனுக்குச் சமர்ப் பித்தான்; பின்பு அந்தணர் வீதிகளைப் பார்வையிட் டான்; அங்குத் தான் முன்னே தெரிவித்தவாறு மாளி கைகள் பல அமைந்திருப்பது கண்டு, அவற்றையெல் லாம் அந்தணர்க்கு வழங்கினன்.

சில தினங்கள் அத்திருத்தலத்திலே தங்கி,நடராச மூர்த்திக்கு உவப்பாகிய பூசை நைவேத்தியங்கள் முறைப்படி நிறைவேறுதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் எல்லாம் அமைத்தான். பின்பற்றி வந்திருந்த அமைச் சரும் புலவரும்பிற அறிஞரும் இனி நாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். அது கேட்டுச் சோழ நாட்டிலுள்ள பிற தலங்களில் உள்ள திருக்கோயில்கள் நன்கமைந்தவாற்றைக் கண்காணித் துக்கொண்டே உறையூர் வந்து சேர்ந்தான்.

V

"மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா னன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்."

சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை சோழனிடம் தோல்வி யுற்றுச் சிறைக்களப்பட்டுப் பரிபவ மடைந்ததை மறந்திலன். அவன் எவ்வாற்றாலாயினும் சோழனை வென்று தான் இழந்த புகழைத் திரும்பப் பெறவேண்டு மென்று கருதினான். பல நாடுகளிலும் சென்று வெற்றி பெற்று வந்திருக்கும் செங்கணான் புகழ் சேர நாட்டிலும் பரவியது. அது கேட்டு இரும்பொறை, பெரும்பொறுமை கொண்டான். இறைவனருள் எப் பொழுதும் ஒருவன் சார்பிலே இருக்கும் என்பது உறு தியில்லை யாகையால், தன்னால் இயன்ற முயற்சிகளைச் செய்து செங்கணானை வெல்லக் கருதினான்; தன் எண் ணத்திற்கிணங்கத் தன்னாட்டகத்தே ஆண்மையும் வீர மும் சிறந்த மறவர்க்கெல்லாம் படைப் பயிற்சி நன்கு பயிற்றுவித்தான்; படைத் தலைவர் என்று அவருள் மிக்க பயிற்சியும் அனுபவமு முடையார் சிலரைத் தெரிந்தெடித்தான்; அவரைக் கொண்டு மேன்மேலும் படைஞர் தொகையை வளர்த்தான்.

போய்கையார் முதுமைப் பருவம் அடைந்ததால், அரசரிடம் நெருங்கிப் பயில்வதில் அவாவின்றி, மன நிம்மதியோடு தம்மூரகத்தி லிருந்து காலங் கழித்தார்

அதனைற் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை செய்து வந்த போர் முயற்சியைத் தடுத்து அறிவு புகட்ட வல்லார் யாரும் அவனருகில் இலராயினர். மனத்தில் எழுந்த செற்றம் குறைவு படாமையாலும் அதனை யடக்க வழியறியாமையாலும் சேரன் மேன்மேலும் போர் முயற்சி செய்து வந்தான். சோழ நாட்டு ஒற்றர் சேர நாட்டிலே சஞ்சரித்து இவ்வுண்மையை நன்கு ணர்ந்து, சோழன் செங்கணனிடம் தெரிவித்தனர். அவன் இச்செய்தி கேட்டு, மிக்க கோபங்கொண்டான்; ஒரு முறை நன்மை செய்திருந்தும் அதை மறந்து இவ் வாறு போர் முபற்சி செய்துகொண்டிருக்கும் சேரமன் னற்கு நல்லறிவு புகட்ட வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

போர் என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் மிக்க உற்சா கத்தோடு எழும் இயல்புள்ள சோழிய மறவர், நாடெங் கும் போர் செய்து பெற்ற பிரதாபத்தை நினைந்து, ஊக் கங் கொண்டவராய்த் தம்மரசன் ஆணைக்கிணங்கி விரைந்து நடந்து, சேர நாடு நோக்கிச் செல்லலாயினர் சேரனும் இச்செய்தியை அறிந்தான். அவன் வெகு நாளாக இத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஏற்படவேண்டுமென்றே யெதிர்பார்த் திருந்தானுகையால், தன்னாட்டுக்குப் புறத் தே வந்து சோழன் படையைத் தாக்க முயன்றான். சோழன் படைத்தலைவர், பின்னே வரும் தம் அரசன் அங்கு வந்து சேரும் வரையில் தம்மால் இயன்றவளவு போர் புரிந்திருந்தனர். பிறகு சோழனும் வந்துற்றான்.

இரு திறத்துப் படைகளும் திருப்போர்ப் புறம் என்ற சிற்றாரை அடைந்தன. அவ்வூர்ப் பறந்தலை மிக வும் இடமகன்றதாய் இருந்தது. சேரன் தனது ஆற்ற

லெல்லாங் காட்டிப் படைஞரை ஊக்கிப் போர் புரிந் தான். சோழனும் அவன் ஆற்றலைக் கண்டு அதிசயித் துத் தன்னுட்டு மறவர் பெருமைக்குக் குறைவுவராவண் ணம் போர் புரியுமாறு தூண்டினன். யானைகள், தேர் கள், குதிரைகள் அணி வகுத்து நின்ற இடங்களிலே மன்னரிருவரும் அடிக்கடி இங்கு மங்கும் சென்று திரிந்து தூண்டிப் போர் புரிந்தனர். வேல் வில் வாள் முதலிய படைகள் தாங்கிய மறவர் அவரவர் தலைவரா ற்றாண்டப் பெற்றுத் தம் நாட்டுக்குப் பழி வராவண்ணம் போர் புரிந்தனர்.

போர் முரசங்கள் இயம்பின. மலைபோல உயர்ந்த களிறுகள் இரு திற மன்னர்களின் கொடிகளைச் சுமந்து தக்க காவல் உள்ள இடங்களில் நின்றன. மற்றக் களிறுகளும் தேர்களும் வகுத்த இடங்களில் இருந் தன. சங்கங்கள் முழக்கப் பெற்றன. இரு திறப் படை ஞரும் நெருங்கி நின்று தத்தம் நாட்டு மானங் காத் தலே கருத்தாகப் போர் புரிந்தனர். வில்லினர் வேலி னர் வாளினராகிய வீரரெல்லாம், தம் ஆற்றல் காட்டி வீர சுவர்க்கத்தை நிறைத்துக்கொண்டிருந்தனர். யானை கள் பல மலை சரிவது போலச் சாய்ந்தன. தேர்கள் சக்க ரங்கள் நொறுங்கிச் சாய்ந்தன. படைகளின் நெருக்கத் தால் ஆர்ப்பும் அதிர்ப்பும் மனத்தால் அளவிடலாகா நிலையிலிருந்தன. எறிந்தும் எய்தும் வீசியும் மோதியும் சாடியும் பாய்ந்தும் குத்தியும் வெட்டியும் மறவர் இரு திறத்தாரும் ஒருவரை யொருவர் மாய்த்தனர். பிணக் குன்றுகளை இழுத்துக்கொண்டு உதிர வெள்ளம் ஓடி யது. விண்ணகத்தே காகங்களும் கழுகுகளும் பிண

மணம் கண்டு பறந்தன. இவ்வண்ணம் நிகழ்வதறிந்தும், மன்னரிருவரும் போர் நிறுத்தாது முனைந்து நின்றனர். மேல்பால் கீழ்பால் வடபால் தென்பால் என்ற நாற் பாலும் அக்களத்திலே வகுத்து நின்ற படைஞர் இடை நிலத்திலிருந்து இரு வரிசையாய் நிற்க இடம் வாய்த்தது. இரத்த வெள்ளத்தில் வழுக்கி வீழ்ந்த களிறு களும் குதிரைகளும் பின் வருவோர் நின்று போர் புரிய உரிய விடங்களாய் உதவின. இப்படிப் போர் நடந்துகொண்டிருக்கையில், சேரர் படை ஒரு பகுதி யிற் சிறிது தளர்ச்சியுற்று ஒழுங்கு குலைந்தது. அதை நெறிப்படுத்தும் பொருட்டுச் சேரன் அங்குச் சென்றான். அப்படையினை முன்பே அங்கிருந்து ஓட வடித்துக் கொண்டிருந்த சோழன் கண்டான். விண்ணவரும் மண்ணவரும் புகழ்ந்து பாராட்டத் தக்கவாறு அவ்விரு பேரரசர்க்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. வேல்கள் வளைந்தன. வாள்கள் உடைந்தன. விற்கள் முறிந்தன. தேர்கள் நெரிந்தன. விரைவிலே வேண்டும் படைகளை மெய்காவலர் உதவப்பெற்று இருவரும் வெகு நேரம் போராடினர். இறுதியிற் சேரன் சிறிது மயங்கினான். அவ்வமயம் கண்டு முன்போலவே அவனைச் சிறை செய்ய எண்ணியிருந்த செங்கண்ணன், உடனே பொற்றளை பெய்வித்துப் பாசறைக்கு இட்டுச் சென்றான். தன்னு ணர்விழந்து மயங்கிச் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை சிறைக்களப்பட்டதும் அவன் படைஞரெல்லாம் சிதறி யோடினர்.

சிறைக்களத்தே தக்க காவல் வைக்கப் பெற்றது. சோழன் சிரம பரிகாரத்துக்காகப் பாசறையில் இருந்

தான். பின்னர் உரிய காவலரோடு சேரனை இட்டுச் சென்று, குடவாயிற் கோட்டத்தில் உள்ள பெருஞ் சிறைக்களத்திலே காலிலும் கையிலும் தளை பெய்து சிறை செய்தனர். சோணாட்டுப் படைஞர் பலர் அச் சிறைக்களத்தே காவல் செய்திருந்தனர். சிறைக் கோட்டக் காவலர் சிலர் புதியவராய் அமர்த்தப்பட்டனர்.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை சிறிது நேரம்சுய வுணர்ச்சியின்றி மயங்கிக் கிடந்தான். பிறகு எழுந்து சுற்றிலும் பார்த்தான்; தன்னுட்டுச் சிறைக்களத்திலேயே தன்னைக் காவல் செய்திருப்பதை அறிந்தான். அடக்க வியலாத நீர் வேட்கை தோன்றியது. தணிக்க வழி தேடினான். அருகிலே சோறும் நீரும் இன்றித் தனிச் சிறையில் மிக்க கடுங்காவலில் தன்னை அடைத்திருப்பதாய் அறிந்தான். காவலர் எவரேனும் இருப்பர் என்று எண்ணி, வெளிப்புறம் பார்த்தான்; இருவர் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டான்; என்றும் பிறரை ஏவியே பயின்ற தன் குரலை மெல்லிதாக்கி, நயமொழியால் அவரொடு பேசத் தொடங்கினான்:

சேரன்:—ஐய, சிறைக்காவல, எனக்கு நீர் வேட்கை அதிகமாய் எழுகின்றது. பொறுக்கக் கூடவில்லை. இங்கு அருகில் ஏதேனும் நன்னீர் இருப்பின், சிறிது கொணர்ந்து தருவாயோ?

முதற் காவலன்:—அரசர் பெருமானே, நீங்கள் ஏவிய வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கும்படி எங்களுக்கு உத்தரவில்லை. இங்கு நாங்கள் இருவர்தான் இருக்கிறோம். ஒருவனை மிகவும் அவசரமாக இப்பொழுது தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல்லி வெளியில்

அனுப்ப முயற்சி செய்கிறீர்; இன்னொருவனை வேறொரு காரியத்துக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தந்திரமாய்ச் சிறையிலிருந்து வெளிவந்து விடலாம் என்றஎண்ணமுண்டோ? அப்படி யிருந்தால், உங்கள் எண்ணம் பலியாது என்று நிச்சயமாய் அறிந்துகொள்ளலாம். முன் ஒரு முறை அகப்பட்டபோது புலவர் ஒருவர் பாடி உம்மை மீட்டு விட்டார் என்று கேள்விப்பட்டோம். இப்பொழுது நீங்கள் பாடினாலும், நாங்கள் இந்தக் காவலை விட்டு அசையமாட்டோம்.

இரண்டாங் காவலன்:—ஆம் ஐயா, அது வாஸ்தவந்தான். எங்களை ஏமாற்ற எத்தனை புலவர் வந்தாலும் ஆகாது. ஏன் என்றால், அவர்கள் பாடும் பாட்டுக்கள் அவர்களுக்குத்தான் தெரியும். எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது.எங்களுக்கு இங்கே காவல் காப்பது வேலையே யொழிய, உங்கள் ஏவலைச் செய்வது அன்று என்பதையும் அறிந்துகொள்ளும்.

சேரன்:—காவலர்களே, நான் கூறிய தென்ன? உங்கள் மறுமொழி யென்ன? சிறைச்சாலையிற் காவல் காக்கும்படி உங்களை அமர்த்தியதால் மனிதர்களுக்கு இயல்பாய் இருக்கும் தர்ம குணம் உங்களிடம் இல்லாமற் போக வேண்டுமோ? மாடு ஒன்று நீர் வேண்டினாலும் கொடுத்ததவும் வழக்கம் நம்தேசத்தில் உண்டே! நேற்று வரையில் அரசனாயிருந்த ஒருவன், இன்று ஏதோ இறைவன் செயலால் சிறையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு உங்கள் காவற்கீழ் அடங்க நேரிட்டதால், அவன் மிருகத்தினும் கேவலமாக உங்களால் நடத்தப்படலாமா? 'தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் கொடாத பாவி!' என்று

பழிச்சொல் உங்களுக்கு வரவேண்டுமா ? உணவு இல்லாமலாவது சிறிது பொறுக்கலாம். தண்ணீர் குடிக்கத் தாகம் எழும்போது அடக்க முடியுமா ? ஆகையால், கொஞ்சம் இரக்கம் வைத்துச் சிறிதளவு நல்ல நீர் கொண்டு வந்து கொடுங்கள்.

முதற் காவலன்:—நல்ல தண்ணீர்க்கு எங்கே ஐயா போவது? இங்கே காவேரி யோடிவரவில்லை. காவேரி வந்தாலும் நான் போய்த் தண்ணீர் எடுக்கமாட்டேன். இரவெல்லாம் தூக்கம் விழித்து உங்களைத் தூக்கிச் சுமந்து கொண்டு வந்து இங்கே அடைத்த சிரமம் யாருக்குத் தெரியும் ? எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது. நான் தூங்கப் போகிறேன்.

இரண்டாங் காவலன்:— அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. பாவம் ! இவர் மிகவும் தாகத்தால் வருந்துகிறார் ! இந்தச் சிறைச்சாலையில் உள்ள கிணற்று நீராவது கொடுக்கக் கூடாதா ?

முதற் காவலன்:—என்னடா ? இது பெருத்த உபத்திரவம்! இவர்க்கு நல்ல தண்ணீர் வேண்டுமாம். நம் கிணற்று நீர் சாப்பிடுவாரா? என்னால் ஒன்றும் ஆகாது. நீ இஷ்டப்பட்டால் கொண்டு வந்து கொடு.

இரண்டாங் காவலன்:—ஐயா, இதோ நான் போய் நீர் கொண்டு வருகிறேன்; சற்றுப் பொறுங்கள்.

சேரன்:—அப்பா, இவ்வளவாவது உன் மனம் இரங்கியதே! இது பெரிய காரியம். தாமதம் செய்யாமல் கொண்டுவா. எனக்குப் பொறுக்கக் கூடாத தாகமாயிருக்கிறது.

சிறைக் காவலன் இரண்டாவான் தண்ணீர் கொண்டு வரச் சென்றான். அரசன் சோர்ந்து கிடந்தான். சிறைக் காவலன் முதலாவான் தூங்குவான் போல அபிநயித்துக்கொண்டிருந்தான். தண்ணீர் கொண்டுவரச் சென்றவன், வழி யிடையிலே தன்னெடொத்த சில காவலரைக் கண்டு, அரசன் நிலைமையைப் பற்றி அவர்களோடு பேசுவதிற் பொழுது போக்கினான். பிறகு மெல்லக் கிணற்றுக்குச் சென்று நீர் முகந்து வருவானையினான்.

அவன் வருவதற்குள் தாகம் சகிக்கக் கூடாத நிலைமை யடைந்தான் சிறைக் கோட்டத்திருந்த சேர மன்னன்; நாற்புறமும் பார்த்தான். தண்ணீர்க்குச் சென்றவன் வரும் வழியைக் காணவில்லை. அவன் உள்ளத்திலே பலப்பல எண்ணங்கள் எழுந்தன. அவன் பின் வருவனவற்றைத் தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டான்:

"உலக வாழ்வின் நிலைமை யென்னே! ஒன்றும் உண்மையில்லை. எல்லாம் பொய்யே. நேற்று முடி மன்னனையிருந்தேன்! இன்று பொடியிற் புரள்கின்றேன்! நான் ஏவிய பணி யெல்லாம் செய்ய என்னருகே கை கட்டி வாய் பொத்தி நின்ற ஏவலெல்லாம் இன்று எங்குச் சென்றனர்? சோழன் என்னோடு இரு முறை போர் புரிந்தும், ஒரு முறையிலேனும் நான் வெற்றி பெறக்கூடாது போனது ஏனோ! அறிகிலேன். அவனைப்போல ஆண்மையும் அறிவும் அமைச்சர் உதவியும் படைஞர் பயிற்சியும் எனக்கு இல்லையா? சென்ற முறையிலும் இறைவன் செயலால் தோற்றேன். இம்முறையிலும் தோல்வியே என் பங்கில் நின்றது,

அவன் கையில் எடுத்த வாட் படையைக் கண்டேன். கண் சுழன்றேன். பிறகு என்ன ஆனதென் றறியாதவ னாயினேன். மயங்கிக் கிடந்த என்னை இச்சிறைக் களத் தில் அடைத்தான். அவ்வாள் என் ஆவியை உண்டிருப் பின் எனக்கு எவ்வளவு அமைதி யேற்பட்டிருக்கும்! என்னைப்பற்றி உலகத்தார் பின்னாளிலே பழிகூற இடம் இராதே! சிறையிருந்தேன் என்ற வசையை இருமுறை பெற்றவன் என் குடிக்குத் தேடிவைத்தது பெரும்பழி யன்றோ? இத்துணை நாட்களாக யான் போரின் பொருட் டுச் செய்த முயற்சி யென்னாயிற்று? 'முயற்சி திருவினை யாக்கும்,' என்பது பொய்யாகி, முயற்சி சிறைப்படுத்தி பதே! 'மானம் இழந்தபின் வாழாமை முன்னினிது,' என்பர் பொறுக்கலாற்றாத நீர் வேட்கையால் சிறிது தண்ணீர் வேண்டும் என்று கேட்டபோது இச்சிறைக் காவலர் என்னிடங் காண்பித்த மரியாதை என் நெஞ்சை வாள்கொண்டு பிளக்கின்றதே! மானம் அழிந்த பிறகும் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தில் இருந் ததால் அன்றோ நான் அவர்களைத் தண்ணீர் கேட் டேன்? அவர்கள் கொடுக்கத் தாழ்ப்பது கண்டு மனம் புண்படுகின்றேன். அரச நிலைமையிலிருந்து விழுந்த எனக்கு மக்களுக்குரிய மானமும் இன்றுய் விடவேண் டுமோ? வள்ளுவர்,

"தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை."

என்று அருளிச் செய்தது என் நிலைமையை விளக்கவே யமைந்ததோ? இறைவன் எம்பெருமான் அருளும்

அறமும் எங்கு ஒளித்தன? "முற்பிறப்பிலே பறவை களைப் பிடித்துக்கூட்டிலடைத்து வைத்தோர் இப்பிறப் பிலே சிறைக்களத் திடப்பெறுவர்," என்று நூல்கள் கூறுவதுண்டு. யான் எத்துணை நல்லுயிர்களுக்குத் துன் பம் விளைத்தேனோ! எனக்கு இக்கதி வந்ததற்குக் கார ணமாக இப்பிறப்பில் யான் செய்திருக்கும் செயல்களில் ஒன்றையும் கூறுதற்கில்லை. பொய்கையாரும் இச்சம பத்தில் என்னருகில் இல்லாதிருப்பது என் வினை வயத் தாலே போலும்! எங்ஙனமிருப்பினும், சிறைக்கோட்டக் காவலர் என்னை இவ்வண்ணம் அவமதிக்கத் தக்கவாறு நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? இன்னும் தண்ணீர் காணப்படவில்லை. இறைவன் அருள் இவ்வளவேயோ!"

இவ்வாறு அவன் எண்ணமிட்டுச் சோர்ந்து மயங்கி யிருந்தான். தண்ணீர்க்குச் சென்றவன் தண்ணீர் கொண்டு வந்தான். சிறைக் கோட்டத்துப் பலகணி வழியே தண்ணீர்ப் பாத்திரத்தை நீட்டினான். சேரன் சோர்ந்திருந்ததாற் கையை நீட்டி அதைப் பெறவில்லை.

காவலன்:—ஐயா, ஐயா, உமக்காக நான் இந்த வெயில் வேளையிலே வெகு தூரம் போய்த் தண்ணீர் கொண்டு வந்தேன். இதோ! வாங்கிக்கொள்ளும்.

சேரன்:—அப்பா, இங்கே கொடு—ஹா! இது வும் இறைவன் செயல்!—ஏன் இவ்வளவு நாழிகையா பிற்றே தெரியவில்லை! எனக்கு மிகவும் களைப்பாயிருக் கிறது. அதனால் மயங்கியிருந்தேன். நீ கூப்பிட்டது கேட்கவில்லை.

காவலன்:—எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. இந் தாரும் தண்ணீர். குடித்தால் குடியும், குடிக்காவிட்டாற்

கொட்டிக் கவிழ்த்துவிட்டுக் குப்புறப் படுத்துக்கிடவும். உமக்காக நான் இவ்வளவு தூரம் வெயிலிலே போய் அலைந்து வருவது, நீர் ஏனென்றுகூடக் கேளாமல் இருப்பதா? என்ன இருந்தாலும், மகாராசா வல்லவா?

சேரன், "இந்தத் தண்ணீர் எவ்வளவு தீங்குக்குக் காரணமாயிற்று! எனக்குத் தாகமும் வேண்டுமா? இவ் வுலகில் இனி வாழ்வும் வேண்டுமா? என்ன பிறப்பு! என்ன வாழ்வு! இறப்பே இவற்றினும் சிறப்பாகும். எங்கள் குலத்தார், குழந்தைகள் இறந்து பிறந்தாலும் மாமிஸ பிண்டங்கள் பிறந்தாலும், 'இவை உருப்பெற்ற சிசுக்களல்லவே!' என எண்ணுமல், கூத்திரிய வமிசத் தில் வாள் வெட்டுப் படாமற் சாகலாகாது என அவற் றையும் வெட்டி அடக்குவர். அத்தகைய குலத்திலே பிறந்த யான் அடையும் கதி இதுவோ? சங்கிலியாற் பிணிக்கப்பட்ட நாய்போல மிகவும் துன்புறச் செய்து அன்பற்ற சிறைக்காவலர் மனமுவந்து கொடுக்கும் பொருளை வாங்கியுண்டு வாழும்வாழ்வு பெறுகவென்று உலகத்திலே பெற்றோர் மக்களைப் பெற்றுப் பழிக்கா ளாக விடுவாரோ? இங்கிலையை யான் அடைந்தது இனி வருவார் எவர்க்கும் எடுத்துக் காட்டாய் இருக்கும்வண் ணம் யான் என் செய்வேன்? 'இந்தத் தண்ணீரைக் குடித்தாற் குடியும்; குடியாவிட்டாற் கொட்டிக்கவிழும்' என்றன்றோ கூறினன்! உண்மையே! இந்த நீர் பெறுவ தற்கு யான் இக்கதியடைய நேரிடும்போது அவன் கூறு வதில் என்ன குறை? சேரர் குடியின் புகழும் மான மும் என்னளவில் இக்கதியடைய வேண்டுமா? என் பழியை விளக்குவதேயாயினும், என் வழி வருவோரும்

பிறரும் அறிந்து மானத்தின் பெருமையை யுணர என் உள்ளத்திற் றோன்றிய எண்ணங்களை ஒரு செய்யுளாக்கி ஓலையில் எழுதி இங்கு வைக்கின்றேன். பிறகு நடப்பது இறைவன் செயல்:

"குழவி யிறப்பினும் ஊன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் றென்று வாளிற் றப்பார்
தோடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் தீரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
யீன்ம ரோவிவ் வுலகத் தானே." *

இச்செய்யுள் பிற்காலத்தார்க்கு என் வரலாற்றைத் தெரிவிக்க வுதவுக. இறுதிக் காலத்திலேனும் நான் என் மானத்தைக் காக்க முயன்றேன் என்பதை உலகம் அறிக. தண்ணீரே! இனி உனக்கும் எனக்கும் தொடர் பில்லை. உன்னலன்றோ, உன்மேலெழுந்த வேட்கையா லன்றோ, யான் இக்கதிக் காளாயினேன்? நீ இங்கே யிருக்க. எனக்கு இனி இவ்வுலக வாழ்வு ஏலாது. இறைவ, எம்பெருமானே, யான் எத்துணைப் பாவங் களை இழைத்தவனு யிருப்பினும், இப்பொழுது என் உயிரை நின் கழல்களில் அர்ப்பணம் செய்கின்றேன். ஏற்றுக் கொள்க," என்று கூறித் தண்ணீரைக் கீழே வைத்துவிட்டு, இறைவனை யெண்ணிய உள்ளத்தோடு உயிர் துறந்தான். காவலர் இருவரும் அரசனை நன்கு கவனியாது ஏதேதோ பேசியிருந்தனர்; சிறிதுபொழுது

* புறநானூறு - செய், 74.

சென்றதும் உள்ளே நோக்கினர். தண்ணீர் குடிக்கப் படாத நிலைமையை உணர்ந்தனர்; சேரமான் மயங்கிச் சோர்ந்து கிடப்பதுபோலத் தோன்றிய தோற்றத்தை யும் கண்டனர்.

அச்சமயத்திலே அவர்கள் எதிர் பாரா வண்ணம் சோழன் செங்கணான் அங்கு வந்து சிறைக் கோட்டத் தைத் திறப்பித்துச் சேரமானைக் காண விழைந்து உட் சென்றான். அவன் அப்பொழுது அங்கு வந்தது முன் போலவே அம்மன்னனுடன் திரும்பவும் சமாதானம் செய்துகொள்ள வழியுளதோ வென்று பார்ப்பதற் காகவேயாம். ஆனால், அவன் இருந்த நிலைமையை ஊகித் துணர்ந்து, காவலர் நிகழ்ந்த செய்தி கூறக் கேட்டான். பின்னர் அருகிலே நெருங்கி, அச்சேரமான் கையிலி ருந்த ஓலையை எடுத்தான். உடன் வந்த மருத்துவர் ஒருவர், "சேரர் இறந்து ஒரு நாழிகைக்கு மேலாகிறது," என்றார். சோழன் ஓலையில் உள்ள செய்யுளை நோக்கி, உள்ள முருகினான்.

உயர்ந்த குணங்கள் பலவுடைய சேரமான் கணைக் காலிரும்பொறை தன்னுடன் நட்பாளனாயிருந்திருப் பின் இந்நிலை நேரிட்டிராதே என்று எண்ணி மிகவும் வருந்தினான். பிறகு அவ்விடத்தை விட்டகன்று, சோன் அரண்மனை யடைந்து, அரச குமாரனுக்கு அரசுரிமை தந்து, இறந்த மன்னனுக்கு உரிய வினைகளை நிறை வேற்றுவிக்கச் செய்து, சில நாள் இருந்து, பிறகு சோழ நாடு நோக்கித் திரும்பினான்.

அவன் சோழநாட்டிலே உறையூரிலே தன் மக்கள் அரசியற்குரிய நூற் பயிற்சியானும் போர்ப் பயிற்சியா

லும் சிறந்தோராயிருப்பது கண்டான். மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு சில வருடங்கள் அரசாண்டிருந்தான். புலவர் பரிசில் பெற்றுப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் எண்ணில வாய் நாடெங்கும் பரவின. சோழன் செங்கணன் தன் நாட்டகத்தில் உள்ள திருக்கோயில்களுக்கு அடிக்கடி சென்று, சிவ தரிசனம் செய்து மனமகிழ்ச்சி பெற்று வந்தான். திருமால் திருத்தளிகளிற் சிறந்தவற்றுட் சில அவன் பொருளுதவி பெற்றன. சமயம் நேருங் காலங் களில் அத்திருக்கோயில்களுக்கும் சென்று, தரிசனம் செய்து வந்தான்.

இவ்வாறு பல வருஷங்கள் சோழ நாட்டிற் சிறப் புற ஆண்டுகொண்டிருக்கையில், அவன் தன் மக்கள் இருவரும் மிக்க அறிவுபடைத்து வளர்ந்ததைக் கண்டு, அவர் தோளிலே அரசப் பொறுப்பை யேற்றித் துறவு பூண விரும்பினன். அறிஞர் பலர் அது நல்லதே யென் றனர். நன்னாள் ஒன்றிலே மூத்த குமாரனுக்குப் பட் டாபிஷேகம் செய்து வைத்துப் பெரியோர் பலர் உடன் வரப் பல சிவ தலங்களையும் தரிசித்துத் திருவாணைக் காவை அடைந்து, மனமொருங்கத் தவஞ்செய்திருந்து, உலகுபுகழ்ந்து போற்ற எல்லாம் வல்ல இறைவன் திரு வருட் பேறெய்திப் பேரின்பம் எய்தினன்.

"சேங்கட் பெயர்கோண் டவன்சேம் பியர்கோன்
அங்கட் கருணை பெரிதா யவனே
வேங்கண் விடையா யெம்வெணு வலுளாய் !
அங்கத் தயர்வா யினளா யிழையே."

—திருஞான சம்பந்தர்

"செம்பியன்கோச் செங்கணான் சேர்ந்த கோயில்"
"தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த திருநறையூர்"
"செங்கணான் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர்"
"தென்றமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன்"
"தென்னுடன் குடகோங்கன் சோழன்"

"இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோ ளீசற்
கெழில்மாடம் எழுபதுசெய் துலக மாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்."

—திருமங்கை மன்னர்

"திரைபொரு பொன்னி நன்னீர்த் துறைவன்றிகழ் [செம்பியர்கோன்
நரபதி நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில் நயந்தவனே."
"கோடியர் வெந்தளிற்றுத் திகழ்கோச் செங்கணான் செய் [கோயில்
நாடிய நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில் நயந்தவனே"

—சுந்தரர்

பொய்நெறிப் பெயர்பூண் புலவர் களவழிநூல்
செய்கைக் குவந்து சிறைவிடுத்துப்—போய்தவிர்ந்த
சேரனுக்கு நன்மைசெயுஞ் செங்கணான் மெய்ப்புகழே
பாரனைத்தும் செல்லும் பரந்து.

சிவனமருங் கோயில்பல செம்மையுற வாக்கிப்
பவனடஞ்செய் தில்லைப் பதியில்—தவமறையோர்
வாழ மனையமைத்த வள்ளியோன் செங்கணான்
சோழ னிசைபரவும் சூழ்ந்து.

Printed at the B. N. Press, Mount Road, Madras.